

Gérard de Villiers

PREZINTĂ

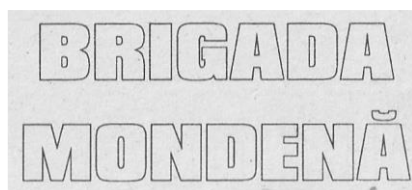
BRIGADA MOND

de Michel Brice

FIICELE MONSENIORULUI



Michel Brice



Fetele Monseniorului



V.1.0

**ISBN:
973-597-308-1**

**Malko Productions – Paris,
Les filles de Monseigneur
© Gerard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2005**

**Publicație editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă” SRL**

Tipărit la C.N.I. „Coresi” S.A.

Michel Brice



Fetele Monseniorului

În românește de Marian Tiu



2005

Capitolul I

Răscolit de aerul condiționat pornit la maximum, parfumul lui Jenny invadea puțin câte puțin interiorul mașinii Mini Morris neagră cu scaune tapițate cu catifea gri. Aroma sălbatică, puternică și proaspătă în același timp, se potrivea exact proprietarei, ca și numele: „Am îndrăznit”. Cu părul ei lung și blond care îi cădea pe umeri, Jenny avea o figură de vânătoare cu ochii machiați puternic. Buzele, pline de ruj, erau strânse una de cealaltă ca și cum le-ar fi mușcat.

Se întoarse spre locul din dreapta și deschise geanta de piele albă din care scoase pudriera cu oglindă. Jenny întinse mâna plinuță, foarte albă, cu unghii lăcuite în negru. Ridică geanta și, răsucindu-se, o puse pe bancheta din spate. În mișcare, blana de vizon crem deschis se depărtă, scoțând bustul în lumina slabă a becului de pe alea vecină. Jenny avea sâinii liberi. Duri, foarte albi, cu sfârcuri mari, umflate, fardate cu același negru ca lacul unghiilor. Mai jos, talia îi era prinsă într-un șort din material de jeans decolorat. Un șort tăiat atât de scurt cu foarfecele, încât urmărirea pliurile dintre picioare. Apoi, două porțiuni lungi de piele lăptoasă cu o alună sub coapsa stângă și, de la jumătatea coapselor, cizmele din piele neagră cu tocuri cui.

Jenny se aplecă și mai mult iar șuvițele de păr îi veniră în față, până pe sâni. Cu buzele în continuare strânse, scotocea prin poșetă cu gesturi agasate, ca și cum avea o urgență din ce în ce mai stringentă. În fine găsi ce căuta printre pachetele de șervețele, perii, piepteni, farduri și creioane de machiaj: un tub de sticlă de cincisprezece centimetri lungime, puțin mai gros decât un deget, căruia îi scoase dopul.

Unghiile negre se strânseseră în jurul sticlei, care dispăru în pădurea de bucle blonde, de după ceafă, până la pielea fină de la marginea părului.

Ceafa îi schiță două sau trei tresăriri nervoase, ca și cum Jenny ar fi avut un acces de sughiț. Fu foarte rapid. Înălță capul, oferindu-și fața luminii de afară.

Tresări, ascunzând sticluța cu un gest nervos sub mantou. Afară, silueta unui bărbat se interpuse între ea și becul de pe alee.

— Ah, nu! scrâșni ea cu o voce înfundată, uimitor de tânără.

Cu mâna liberă deschise geamul.

— Ce mai vrei? zise ea cu o privire dură.

Silueta înaltă, foarte slabă, într-un pardesiu bej deschis strâns pe talie, se aplecă spre deschizătură.

— Scuză-mă, zise bărbatul, am greșit direcția. Mașina mea este în cealaltă parte.

Vocea era și ea foarte tânără, gravă și profundă.

Jenny își lipi sticluța de piept.

— Și? se răsti ea, este un motiv să mă urmărești?

Ea privea furioasă figura ascuțită cu păr scurt ai cărei ochi străluceau.

— Nu, bineînțeles, ezită bărbatul, dar tu mi-ai atras atenția.

Se îndreptă.

— Mă întrebam ce făceai, zise el aproape timid.

Ea râse.

— Ce te preocupă, nu este inclus în preț.

Ea prinse din nou mânerul cromat și ridică puțin geamul.

— Hai, ciao, făcu ea. Pe curând, știi unde să mă găsești.

Rămas singur afară, bărbatul își băgă mâinile în buzunare, căutându-și țigările și chibriturile. O flacără galbenă apărură între palmele lui. Respiră un fum lung și se dădu înapoi.

— Ciao, murmură el încet. Asta este, pe curând.

Porni cu pas lent. Dezorientat, ceva îi spunea că dacă insista, ar fi aflat. Sau cel puțin ar fi verificat dacă ceea ce bănuia era adevărat. Dar nu. Prea era aiuritor. Grăbi pasul, ridicându-și gulerul pardesiului. Avea douăzeci de ani, nu era încă destul de experimentat cu astfel de fete. Dar decizia era luată, a doua zi, va reveni, și poate atunci, va afla adevărul...

*

* *

În mașina Mini, căldura mergea la maximum, acoperind sunetul casetei. Jenny închise sticluța, apăsând cu palma pentru a fi sigură că dopul de plută este strâns. Apoi luă un șervețel, înfășură în el sticluța și o puse în fundul genții. Treizeci de secunde mai târziu, se machia din nou, la lumina plafonierei. Atentă, având

grijă să-și rujeze bine buzele frecându-le una de cealaltă metodic.

Muzica de pe casetă, ultima melodie disco la modă, se auzea din difuzoarele montate în portiere. Jenny, considerând că s-a încălzit suficient, opri climatizarea. Puse contactul, apăsă pe levierul schimbătorului de viteză automat și porni ușor. Mașina Mini Morris porni spre poarta Maillot. Aproape pustie. La ora 23, nu trecea multă lume prin pădurea Boulogne, în afară de câteva mașini în căutare de aventuri sau de prostituate. Înainte de a ajunge la periferie, Jenny văzu trei sau patru, în picioare pe sub copaci, cu paltoanele deschiate lăsând să se vadă ținutele aproape la limita indecenței totale, ochii fardați puternic, privirea foarte atentă, la pândă.

Ridică din umeri.

— Salut, colegele mele, și mult noroc! murmură ea printre buzele rujate violent.

*

* *

O explozie de scârțaituri se declanșă în spatele porții de placaj imediat ce Jenny ieși din ascensor. Zâmbi căutând cheia. Loulou o recunoscuse. Fără ezitare, având în vedere că pe etaj erau doar trei apartamente. Imediat ce ușa se deschise, la picioarele ei apărură ghemul agitat, un caniș pitic. O jucărie. Abia dacă avea treizeci de centimetri lungime și patru kilograme, în zilele lui bune.

Se aplecă și luă cățelușul în brațe lipindu-l de gâtul ei.

— Loulou al meu, murmură ea acoperindu-l cu sărutări, te-am făcut să aștepti, iartă-mă, dar știi, serviciul este serviciu.

Loulou începu să o lingă sub bărbie, cuprins de plăcere. Lăbuțele lui roz se mișcau frenetic încercând să se ridice mai mult.

— Haide, făcu Jenny, mă zgârii.

Ea îi cuprinse lăbuțele cu o singură mână și, cu cealaltă, îl învălui aproape în întregime. În același timp, împinse ușa în urma ei cu piciorul, înaintă pe mocheta groasă – și ajunse imediat în living. Apartamentul era minuscul. Mai puțin de șaiszeci de metri pătrați. Un living-dormitor, unde se afla un pat mare, în fața unei canapele de piele bej încadrat de două fotolii, ocupau trei sferturi din suprafață. Restul, un vestibul, o baie placată în roz și o bucătărioară. Pereții erau acoperiți cu un ciudat material bej, negru și alb, imitând antilopa. Foarte îndrăzneț. Mai ales

tablourile, unul foarte mare și două mici, executate de un pictor suprarealist, care o reprezentau pe Jenny, goală, în poziții fără nici un echivoc. Cel mai „convenabil” o arăta în patru labe, din spate. În cel mai mare dintre tablouri, era întinsă pe nisipul unei plaje exotice. Cu picioarele depărtate. Mângâindu-se.

Canișul pitic se cuibări în dublura mătăsoasă a mantoului ei, după ce Jenny îl dădu jos. Abia instalat, scoase un oftat iar ochii galbeni, bulbucați, începură să privească la stăpâna sa, încadrați de genele fardate și curbate. O mică cochetărie datorată plăcerii lui Jenny.

Aceasta deschise mai întâi ușa dublă care dădea spre bucătărie, începu să caute prin frigider și scoase un pachet plastifiat pe care îl băgă, pentru încălzire, în cuptor. Scoici Saint-Jacques, era mâncarea pe care și-o făcea frecvent, în amintirea originilor ei bretone. Adevăratul ei nume: Yvonne. Orașul natal: Morlaix. După ce porni hota, Jenny se întoarse în living.

*

* *

Ochii mari ai canişului pitic urmăreau toate mişcărilor stăpânei sale cu atenție. Jenny, cu bustul gol deasupra șortului ultra-scurt, începu prin a-și așeza geanta pe o masă joasă, lângă fereastra cu obloanele trase. Apoi așază o tavă pe pat. O farfurie, trei pișcoturi, o jumătate de sticlă de Evian, un iaurt slab și un coș cu fructe. Dar se duse să verifice, în frigider, dacă sticla de vin alb – Gros Plant – necesar să acompanieze scoicile Saint-Jacques, era la rece.

Acum, Jenny se făcea lejeră. Cizmele, mai întâi, și le scoase cu dificultate, atât de bine se mulau pe piele. Le așază în dulap, lângă ciorapi, de unde scoase niște papuci din material gros. Apoi se debarasă de șortul din jeansi. Desfăcu fermoarul, și șortul îi căzu pe fund, apoi pe coapse. Ridicând câte un picior pe rând, Jenny își scoase șortul, care dispăru într-un sertar. Dedesubt, purta un string din dantelă galbenă, complet transparent, atât de strâmt încât buclele părului pubian ieșeau pe margini. Se duse spre aparatura audio, căută printre discuri și alese o muzică arabă. Oum Kalthoum. Imediat, o melodie lentă se înălță în cameră, canişul scoase un oftat de mulțumire și privi cu atenție: Jenny se îndreptă spre șemineul de fier forjat de pe peretele opus ferestrei. Vărsă câțiva cărbuni de lemn, după care se duse în baie revenind

cu un flacon de apă de toaletă, același „Am îndrăznit”. Stropi cărbunele de lemn cu generozitate și se întoarse să pună la loc flaconul.

Între brațele ei, sânii i se mișcau, cu sfârcurile întărite. Coastele i se desenau în lumina lămpilor cu abajur gros. Aproape goală, era un amestec ciudat de slăbiciune și rotunjimi feminine. La spate, chilotul nu era decât un fir de material ce separa fesele albe, musculoase. Era de o sută de ori mai atrăgătoare în chilotul din dantelă galbenă decât în imaginile expuse pe perete, la limita pornografiei. Dar singurul martor, în apartamentul încălzit, nu era decât Loulou, canişul „jucărie”.

*

* *

Prostituata cu buclele legănându-i-se pe umeri la fiecare pas se duse să verifice cum se coc scoicile. Apoi se întoarse în pași de dans cu papucii pe mocheta groasă. Oum Kalthoum se dezlănțuia cu toată puterea corzilor vocale. Jenny se apropie de șemineu, cu o brichetă în mână. Puse bricheta jos și își scoase slipul. Avea un păr pubian uimitor în comparație cu fragilitatea trupului ei de adolescentă. O masă densă și întunecată de bucle negre, în fața pubisului. Niciodată aranjate, nici tunse, nici epilate. Unul din principalele ei argumente profesionale și care avea efect mereu, când era pusă să se dezbrace.

Jenny se aplecă spre șemineu și puse slipul strâns ghem peste cărbuni. Apoi luă bricheta, o aprinse și îndreptă flacăra verzuie spre cărbuni. Se dădu înapoi și, luând canişul în brațe, îl lipi între sâni în timp ce se așeza direct pe mocheta în fața șemineului.

Cât slipul arse, rămase nemișcată, cu degetele crispate pe ceafa câinelui. Flăcările îi luminară fața încă palidă de oboseală, între suvițele blonde. Focul arse îndelung, alimentat de parfum. Mirosul acestuia și cel al cărbunilor, amestecate, invadau camera, îmbibându-se în tapiserie, infiltrându-se peste tot. Canişul mârâia, cu ochii pe jumătate închiși, ca în fiecare seară în timpul ceremoniei rituale. Jenny, în fiecare zi, se purifica prin acest „rug”, de ceea ce trebuise să suporte pentru a trăi. Și pentru a plăti taxa de protecție. Vremea peștilor dispărea încet-încet. Dar trebuia să plătească organizațiilor teritoriale, mereu prezente, mai ales în Triunghiul de Aur.

Jenny se ridică, odată arderea terminată, când se auzi soneria de la uşă.

— Deja, murmură ea întorcându-se spre pendula din perete. Se îndreptă oftând spre intrare şi deschise.

*

* *

Cel care venise avea în jur de şaizeci de ani, sprâncene stufoase, ceafă puternică şi o faţă marcată de vărsat. Ochii lui mici cafenii scotociră încăperea, indiferenţi la nuditatea lui Jenny. Ea, departe de a se supăra, închise uşa şi puse siguranţa. Se sprijini cu spatele de uşă, cu picioarele depărtate, abdomenul împins în faţă. Pe pat, canişul se ridicase din paltonul de blană. Mârâia. Cu acel curaj disperat al fiinţelor care ştiu că, fără efort puteau fi nimicite imediat. Iar cel care sosise avea cu ce să impresioneze. Muşchi enormi, bust de scufundător, şolduri groase. Măinile scurte şi groase, cu un inel la mâna stângă. Haine prost croite, dar din material bun. Bărbatul părea a fi un bogătaş sexagenar care făcea bani fără a mai avea timp să se ocupe şi de eleganţă. Şi, de altfel, la ce bun? Era urât şi puternic, mirosind a vin şi alte alcooluri de la o cină copioasă. Fruntea scurtă şi bombată, pomeţii proeminenţi sub ochii mici de dihor supermusculos, zâmbea. Jenny întoarse capul. Bărbatul reperase geanta.

— La fix, zise el aşezându-se pe pat. Văd că eşti gata.

Prinse canişul de ceafă şi îl ridică. „Jucăria” se zbătu frenetic. Degeaba, strâns cu o singură mână, alese să tremure, cea mai bună soluţie în cazul lui.

— Bună seara, Generale, murmură Jenny.

Generalul se întoarse spre ea, părând să remarce ţinuta ei pentru prima dată.

— Ah, da, făcu el cu o voce răguşită. Bună seara.

Buzele lui subţiri cu colţurile în jos schiţară o tentativă de surâs.

— Devii tot mai frumoasă, recunosc el. Apropie-te puţin.

Ea se supuse. Veni spre el, cu abdomenul împins înainte, scoţând în evidenţă părul pubian abundent.

Generalul aprinse o ţigară. Apoi băgă mâna dreaptă în buzunarul interior al vestonului. Un plic alb cu marginile în dungi roşu cu albastru apăru. Un plic par-avion.

— Uite, făcu el întinzându-i plicul, totul este aici, dar verifică.
 Jenny ridică din umeri.
 — Verifică, insistă el.
 Ea desfăcu plicul și scoase două bancnote de cinci sute de franci.
 — O mie, zise ea indiferentă, știam.
 El întinse brațul cu un gest nervos și o prinse de gleznă.
 — Jos, făcu el cu un rictus.
 Jenny scutură din picior.
 — Pot să mă mișc? făcu ea.
 El ridică din umeri.
 — Evident, făcu el, cu o brutalitate neașteptată în voce. În patru labe pe pat!
 Ea se cambră.
 — În patru labe, cum spuneți, scrâșni ea, costă mai mult.
 El tresări.
 — Cât? Întrebă el cu furie.
 Jenny se zbatu, trecând cu părul pubian prin fața țigării.
 — O mie, zise ea.
 Porcul bătrân rânji.
 — Hei, mă iei de fraier?
 Ea râse:
 — O mie sau la revedere. M-am săturat de aerele astea.
 Generalul ridică privirea, brusc foarte palidă.
 — Jenny... începu el cu o voce calmă, ești dură cu mine.
 Ea întinse piciorul drept în față, punând tocul pe burta lui. Și apăsă foarte tare. Bătrânul se lăsă împins pe spate, cu brațele întinse.
 — Reao, murmură el zbatându-se pe pat.
 Ea bufni în răs.
 — Încă o mie, repetă ea.
 El se scotoci, scoțând suma, tot în bancnote de cinci sute de franci.
 — Uite, îi oferi el cu o privire rugătoare. Ea luă banii.
 — Hai, făcu ea, gata cu numărul clasic, trecem la treabă.
 El se ridică, așezându-se într-unui din cele două fotolii. Totul era aranjat. Jenny deschise geanta, scoțând sticluta și se întinse peste pat, lângă canișul care moțăia acum. Atentă, goli lichidul

albicios și îl întinse pe tot corpul. În special deasupra sânilor și sub brațe. Apoi lăsă sticluța pe noptieră și se dădu în spate.

— Lepădătură, lepădătură! gemu sexagenarul cu o voce prefăcută.

Se duse spre pat, cu genunchii în mochetă și se năpusti asupra trupului fetei, cu limba scoasă.

*

* *

Cu limba scoasă, lîngea avid și ultima picătură de lichid ce curgea pe carnea albă. Generalul se delecta pe îndelete. Lîngea metodic, savurînd, ridicându-se și revenind. Din ce în ce mai roșu. Jenny, nemișcată, ca moartă, se lăsa linsă. Doar mîna dreaptă o mișca, mîngîind canişul.

Şedința dură aproape douăzeci de minute. De mult timp discul ajunsese la capăt. Un miros puternic învăluia camera. Amestecul de transpirație al sexagenarului cu parfumul prostituatei. Când bătrînul se ridică, nu mai avea culoare în obraji. Se clătina puțin pe mochetă, cu ochii împăienjeniți, încercînd să-și aranjeze cu degetele groase părul de pe cap.

— Mulțumesc, băigui el, ești minunată. Printre pleoapele pe jumătate închise, Jenny privea fața dură cu maxilarul tremurînd. Ochii erau brusc încercănați, buzele umede de ceea ce limba nu reușise să lingă...

Întoarse capul, luă cîinele și, punându-l pe abdomenul ei, se încolăci în jurul lui. Gîfăia, cuprinsă de un dezgust subit. Generalul își dădu seama.

— Bună seara, făcu el cu aceeași voce sufocată.

Ușa abia făcu un zgomot cînd o închise. Jenny auzi apoi liftul care cobora. Se ridică, străbătută de fiori, și puse canişul pe pat cu gesturi materne.

— O baie, șopti ea, ce poate fi mai minunat... Robinetele desfăcute cu o mînă nervoasă începură să arunce jeturi de apă în cada cu sare de baie pe care o pusese Jenny.

*

* *

Sonerie de la ușă o blocă brusc pe Jenny în pragul bucătăriei. Întoarse încet capul spre ușă.

— Ce mai e? murmură ea.

Cu părul prins cu grijă, îmbrăcată cu un capot din mătase neagră, în picioarele goale, ținea o țigară între buze. Loulou, „jucăria” ei, dormea deja. Jenny se duse spre ușă și se aplecă spre vizor.

Se ridică imediat, cu un zâmbet vag pe buze și descuie.

— Dumneavoastră! făcu ea cu un ton de reproș dându-se la o parte. Nu este ora potrivită pentru a vizita o femeie.

Brusc își reluase toată feminitatea. Cambrată, cu buzele întredeschise, cum le place bărbaților, și totuși, cel care intra, chiar dacă părea un obișnuit al casei, era foarte diferit de alți vizitatori care, de câteva luni, treceau pragul lui Jenny, prostituata bretonă. Palid, cu părul rar grizonat, ultimul „client” al nopții lui Jenny era îmbrăcat cu un pantalon de flanel gri, cu un veston alb. Nu semăna cu sexagenarul lubric și complicat de mai devreme. Avea ochii cenușii și blânzi, o alură discretă, și de o fragilitate uimitoare.

Parcurse livingul cu privirea.

— Oh, făcu el, vă deranjez de la masă.

Privea tava pe care generalul, mai devreme, o ignorase complet. Jenny zâmbi încheindu-se mai bine la capot.

— Ei da, făcu ea cu o amabilitate prefăcută, tocmai cinam.

Vizitatorul ezită. Mașinal, duse mâna la buzunarul drept al vestonului. Pentru a scoate ceva ce semăna cu o carte de buzunar. Dar neagră.

— În acest caz, făcu el cu o urbanitate care contrasta cu pornografia tablourilor și atmosfera încă impregnată de dezmaț, cred că o să vă las liniștită.

Jenny îi luă mâna:

— Haide, făcu ea printre buzele cărnoase, este târziu, vă este foame.

Ea ridică din umeri și clipi.

— Nu o să refuzați să cinați cu mine...

Acesta se dădu înapoi.

— Vă rog, murmură el.

Ea râse.

— Fără mofturi, făcu ea, am de ajuns pentru amândoi.

Ea se întoarse spre bucătărie.

— Dumnezeu! zise ea, am uitat.

Bărbatul surâse.

— Hei, murmură el, miroase a ars.

Jenny se precipită, spre ușa dublă. Un nor de fum venea deja spre living.

— Nu se poate! gemu ea, furioasă. Parcă nici nu am realizat, cuptorul...

Vizitatorul ei o trase înapoi de braț.

— Jenny, zise el ușor, fă-mi plăcerea, mă ocup eu.

Arătă cu mâna spre micul bar din salon, de la capul patului.

— Puneți-mi un whisky, este slăbiciunea mea, știți. În acest timp, repar pagubele, am adorat mereu bucătăria.

Dispăru în spatele ușilor batante.

În mai puțin de un minut, ușile se deschiseră, împinse violent de corpul care își pierdea echilibrul. Bărbatul făcu trei sau patru pași în living, cu fața congestionată. Cu mâinile la gulerul alb. Jenny se precipită și îl prinse, sprijinindu-l la pieptul ei. Două mâini, foarte albe, se agătară de materialul capotului, pe care îl desfăcu, lăsând să apară sânii, cu sfârcurile lor roz.

Jenny avu un gest brusc de pudoare, uimitor din partea unei prostituate. Dar bărbatul care gâfâia acum ținându-se de piept nu era un vizitator obișnuit.

— Ce se întâmplă? urlă ea terorizată.

El ridică spre ea niște ochi bulbucați și o față albă ca varul.

— Este... făcu el cu o voce slabă, fără să mai poată termina ce avea de spus.

Sughiță.

— Este... sfârșitul... bâigui el.

Se clătină.

— Nu! urlă ea.

Degetele diafane ale vizitatorului alunecară pe pieptul ei în timp ce cădea în genunchi. Capotul se desfăcu, mâinile parcurseră abdomenul, apoi smocul de păr și coapsele, apoi bărbatul se prăvăli la pământ, cu nasul la picioarele prostituatei. Jenny se aplecă, înspăimântată. Ultimele cuvinte pe care le auzi erau ciudate, într-o limbă veche și uitată din care ea, cu educația unei fete din Bretagne, înțelese că aveau un sens tragic:

— *Lama... Lama... Sabachtani?*

Trupul se prăvăli la picioarele ei, inert. Din buzunarul vestei,

căzuse cartea neagră, răspândind pe mochetă teancuri de bancnote de cinci sute de franci.

— Nu! Urlă Jenny dându-se înapoi.

Ea luă canișul și îl strânse la piept gata să îl sufocă. Venit din tinerețea ei, sensul cuvintelor bâiguite de muribund o înmărmuriseră.

Lama Sabachtani... De ce m-ați abandonat? Ultimele cuvinte ale lui Hristos agonizând pe crucea de pe Golgota.

Era cartea de rugăciuni a unui preot.

Capitolul II

Boris Corentin ridică încet mâna spre soare, între degete ținea o țigară aprinsă.

— Privește, zise el, nu este uimitor?

Fata se cambră pe piatra pe care se așezase, chiar deasupra apelor verzi-albastre. Întoarse spre el fața triumfiulară încadrată de șuvițele negre și drepte, tunse a la Jeanne d'Arc.

— Da, făcu ea cu o voce caldă, sunt zile ca aceasta, aici, când este vară în plină iarnă.

El râse.

— Vara, aici, bate vântul.

Ridică iar mâna spre soare.

— Privește, insistă el. nici o adiere.

Țigara aprinsă se consuma, înălțând spre cerul albastru un fir subțire de fum, drept, care se pierdea în aerul iodat.

La acest sfârșit de ianuarie, aerul, în această extremitate mereu intempensivă a Bretoniei, era blând ca pe Coasta de Azur. Oceanul, blând și uleios, părea că încremenise adormit. Marea în scădere era la ultimul ei flux. Astăzi oceanul făcea pace. În depărtare, spre Sein, o goeletă lungă cu coca neagră tăia apele, ridicată ușor de curenți în apropierea unui tanc petrolier al cărui echipaj putea dormita liniștit. Nimic grav nu avea să se întâmple. Boris coborî mâna iar fumul țigării urmări ușor mișcarea. Jos, voia să arate un banc de macrou care lucea.

Inspiră aerul atlantic din adâncul plămânilor.

— Au trecut ani de când nu am mai fost așa de fericit, murmură

el cuprins de amintirile copilăriei.

Deasupra lor, pescărușii țipau, aruncându-se spre bancul de pești.

Yannick zise:

— Am putea face o baie de soare.

El râse:

— Ce te reține?

Ea îl privi cu ochii negri de adevărată bretonă. La fel de negri ca ai lui.

— Șmecherule, zise ea, începe tu.

El aruncă țigara între pietre și se dezbracă foarte repede. Ea îl imită imediat. Erau goi în mai puțin de un minut. Liniștiți. Ce puteau risca? În ianuarie, nu erau vizitatori în zona Raz. Din fericire pentru cei care știu că este cea mai bună perioadă pentru a fi fericiți.

Ei se simțiră fericiți înainte ca marea să își reia refluxul. Dedesubtul lor, iarba grasă și scurtă era moale și uscată. Yannick gemea fără reținere. Boris intrase în ea în felul său. Ușor dar cu forță. Cu abdomenele lipite, se luptau sub soare. Pescărușii țipau și mai tare deasupra lor. Bancul de pești, jos, se mărise. Dar ei nu mai ascultau.

— Da, da..., gemu ea mușcându-l de gât.

El o strânse și mai tare la pieptul lui muscular. Se mișcau în ritmul mării, care lovea stâncile de granit.

— Yannick... murmură el.

Ea îi prinse capul între mâini, ridicându-l.

— Zi... făcu ea.

El închise pe jumătate ochii.

— Ești bună, reluă el. Bună de mâncat.

Ea își băgă fața sub bărbia lui chicotind.

Când își reveniră, un pescăruș îi privea, curios, la doi metri. Enorm, cu ochii agitați de mișcarea pleoapelor duble. Yannick dădu din mână spre el:

— Voyeurist, făcu ea veselă. Ești gelos?

Ea nu avu timp să primească răspunsul. Deja, Boris revenise în ea. La fel de tare și de febril ca mai înainte. Ea se lăsă în voia senzațiilor din nou.

Bătrâna își șterse mâinile cu șervetul de bumbac gros cu

carouri albastre și albe.

Boris se aplecă spre bucătăreasă.

— Mamă, făcu el, miroase bine, mâncarea ta, ești sigură că este de ajuns? Am o foame de lup.

Doamna Corentin, mama, scutură din cap..

— Nu sunt sigură, dar nu este singurul fel de mâncare la masă.

Boris și Yannick se grăbiră să se așeze. Bătrâna bretonă se duse până la ușa pe care ei uitaseră să o închidă. Deja, vântul se întetise, acru, mirosind a ploaie.

— Boris, reluă ea, schimbată, nu te supăra pe mine, te a sunat de la Paris, mai devreme.

El se blocă, brusc încruntat.

Bătrâna se întoarse:

— Da, făcu ea trist, ai ghicit cine. Scuză-mă...

El luase deja telefonul.

— Nu, mamă, nu te neliniști.

Formă numărul pe care îl știa pe dinafară.

— Alo? făcu el, aici inspectorul Corentin. Dați-mi la sefu'...

Cu ochii pe fereastră, admira, în depărtare, golful Audierne. Vremea se schimba. Orizontul nu se mai vedea. O furtună întunecată înainta pe marea care devenise gri-verzuie. Bărci de pescari se grăbeau să se întoarcă, luptând cu curentul care îi ridica pe vârful valurilor. De trei zile de când era acolo, să se refacă psihic și fizic și să îi revină plăcerea de a trăi... Trei zile, destul de mult, pentru Charlie Badolini, șeful Brigăzii Mondene...

Se cabră: telefonul fâșâia.

— Alo, domnule comisar divizionar, zise el, ce vânt vă aduce?

Când începu să asculte vocea șefului, simți un șold rotund sprijinindu-se de al său. Yannick, cu privirea la fel de posomorâtă ca cea a mamei lui care trebăluia nervoasă la cuptorul ei, pentru a uita că Parisul, încă o dată, avea să îi ia fiul de lângă ea.

Abia sosit.

Capitolul III

Charlie Badolini puse delicat cupa pe masă. „Kir royal”, o șampanie pe care rar și-o permitea. Dar nu era o zi obișnuită. Mai

devreme, trebuise să înfrunte, în biroul său de pe Cheiul Orfevres, nr. 36, furia mută a ultimei persoane, din serviciul său, căreia i-ar fi făcut o măgărie: Boris Corentin, de la Cazuri Speciale, secția regină a Brigăzii Mondene, singurul inspector pe care îl stima cu adevărat și pe care chiar îl invidia. Cu un amestec complex de admirație și de afecțiune paternă, Corentin era exact fiul pe care Charlie Badolini și l-ar fi dorit să-l aibă, căci acum, când mai avea cinci ani până la pensie, nici nu se mai punea problema să aibă un copil. Atunci, făcuse un „transfer” de afecțiune, cum spun psihanaliștii, asupra atletului brunet cu ochi negri care îi dovedea fără încetare că va ajunge în cele mai înalte funcții din poliție. Chiar mai sus decât el. Lui îi telefonase, în ajun, pentru a-i întrerupe, abia la început, primul concediu acordat lui Corentin de aproape un an. Îi fusese greu să îl sune. El, tatăl adoptiv secret, suferise abominabil din cauza sadismului profesional al șefului care era. Dar datoria o cerea. Charlie Badolini nu avea la îndemână nici un alt inspector cu destulă pricepere, imaginație și îndemânare pentru a rezolva cazul care îi picase pe cap. În urmă cu două nopți, pe la nouă jumătate, episcopul monsenior Loursais, numit în urmă cu câțiva ani de Sanctitatea Sa Papa în postul de Missus Dominicus în Franța – un fel de diplomat pontifical fără titlu – murise în criză cardiacă în apartamentul unei prostituate notorii. Iar din cartea de rugăciuni, când căzuse, ieșiseră aproape douăzeci de mii de franci în teancuri de cinci sute.

Genul de știre care, când se aude în telefonul șefului Brigăzii Mondene, face un vacarm de mii de tunete. „Dacă ratezi ancheta, Baba, directorul nu te va rata.” Baba era, după cum o știa, porecla în sediul din Orfevres iar directorul era bineînțeles directorul Poliției Judiciare în persoană.

Căldura pișcătoare a șampaniei îl revigoră pe Charlie Badolini. Mai luă o gură.

— Faimos, nu? plesni el din limbă cu amabilitate.

Boris Corentin trebui să aprobe. Aime Brichot era și el absorbit de studiul meniului pentru a înțelege ceva. Șeful sărbătorea. Unul din cele mai faimoase restaurante din Paris, aproape de Champs Elysees, în parc. Ochii lui mici de miop se deschiseră și mai mult în spatele lentilelor groase iar chelia îl mânca. O dilemă gravă îl tortura: era nerăbdător să înceapă cu stridii. O duzină, stridii

mari, numărul zero. Doar că nu avea scrise prețurile pe meniul lui. Adevăratele restaurante de prima clasă sunt cele care nu dau meniul cu prețurile decât persoanei care invită.

Charlie Badolini bătu în meniu cu degetul galben de nicotină.

— Uite, făcu el vesel, aş începe cu stridii.

Aime Brichot se scărpină în mustaţă.

— Şi eu, sefu', zise el cu poftă.

Ochii bulbucăţi ai lui Badolini se fixară asupra lui:

— De care? făcu el crud.

Aime Brichot se simţi încurcat.

— Ei bine, începu el, cred că din cele portugheze, poate...

Corentin începu să râdă.

— Hai, Meme, nu minţi. Adori stridiile mari, cele mai mari. Fii cinstit.

Îl bătu pe mâna uscată şi păroasă cu unghii pilite pe coechipierul său.

— Şeful trebuie să se revanşeze din plin. Deci, poţi să alegi.

Brichot privi pieziş la Badolini. Acesta zâmbea.

— Stridii belon, făcu el foarte repede. Numărul zero.

Douăsprezece.

— Şi eu la fel, declară Charlie Badolini cu placiditate.

Se întoarse spre Corentin:

— Şi dumneavoastră la fel, nu-i aşa?

Corentin îşi crispă maxilarele.

— Nu, mulţumesc, sefu', stridiile îmi provoacă indigestie. Ceva mai rapid, dar totuşi.

Păru că ezită.

— Caviar, zise în cele din urmă. Crud.

— Şi după? murmură Charlie Badolini realizând ce însemna caviarul pe nota de plată.

Corentin se uită în meniu.

— Porumbel cu ceapă mică, este potrivit, nu?

Şeful clipi, cu gura schiţând un zâmbet ucigaş.

— În acest caz, făcu el, voi lua un pui rece cu tocană, mi-ar face cel mai bine.

Aime Brichot, care nu înţelesese nimic din aluzii, ridică vesel din mustaţă.

— Şi eu, zise în cele din urmă, aş lua un antricot *a la Nice*.

Charlie Badolini își aprinse nervos o Celtique. Corentin își străpunsese coechipierul cu o privire: se întreceau cu gluma cam mult.

— Ești sigur? întrebă el.

Brichot își aranjă nodul de la cravată.

— Vreau! se răsti el. Sosul este cu măsline fără sămburi și cu vin alb. Faimos.

Se întoarse spre Badolini:

— Ar trebui să încercați, sefu'. V-ar aduce aminte de zonele natale.

Charlie Badolini trase fumul în plămâni.

— Altădată, Brichot, nu te supăra...

Avea o privire atât de neagră încât Brichot simți cum transpiră pe nas.

— Cum doriți, băigui el, încercând să își dea seama cu ce îl supărase pe Charlie Badolini. Răspunsul veni când enunță comanda: porumbel pentru Corentin, care fusese prins ca un porumbel în capcană de Badolini, pui pentru Badolini, șeful polițiștilor. Iar el, cu specialitatea lui *a la Nice*, era prea de tot.

— Nu, zise el cu urechile roșii, renunț, vreau ficat de vacă *a la anglaise*.

Charlie Badolini ridică privirea spre șeful de sală:

— Domnului îi veți aduce un antricot *a la Nice*. În sânge.

Brichot începu să se înroșească pe nas.

— Dar, gemu el, îmi plac bine pătrunse.

Badolini respinse obiecția cu dosul mâinii.

— Nu, â la Nice, antricotul se mănâncă în sânge.

Brichot renunță, învins. Ospătarul sosi cu cartea de vinuri. Charlie Badolini o răsfoi, dând ordine: un pahar de votcă pentru Corentin, câte un Sancerre pentru Brichot și pentru el.

— Și după aceea, zise el, ce ziceți de un Cotes de Beaune 1973? Va elibera porumbelul, nu?

*

* *

Charlie Badolini îi observă pe rând pe cei doi inspectori. Unul, chel, terminase ultima stridie, celălalt, atletul brunet, își termina votca cu o ultimă înghițitură, după ce termină caviarul beluga.

— Ce mai este nou în această dimineață? făcu el fără a fi

convingător.

Corentin se rezemă de spătarul scaunului pentru a lăsa ospătarul se debaraseze farfuria goală.

— Nu mare lucru, mărturisi el. Bine, ați aflat noutatea prin telefonul de la Brigada Criminalistică, procedeu clasic.

Oftă:

— Dumnezeuule, de ce directorul nu a lăsat cazul la Brigada Criminalistică? ... În fine, asta-i viața.

Corentin încruntă din sprâncene.

— Am văzut primul raport redactat de plutonierul-șef de la poliție alertat de vecinii prostituatei. Aceasta se pare că îl cunoștea pe episcop, nu era prima dată când îl primea la ea. Dar a dat asigurări că mereu a fost onorabil.

Se apucă să mănânce din porumbelul cu ceapă.

— Ascultați, sefu', reluă el, nu sunt complet idiot. Loursais era un episcop monden, care iubea ieșirile și întâlnirile. Toată lumea o știe. Atunci ce să mai? Ce făcea la această prostituată? Catehism? Mi-ați spus: avea cartea de rugăciuni la el. De acord, doar că, în carte, erau exact optsprezece mii șase sute de franci, în hârtii de cinci sute, în afară de ultima sută, care era din două de cincizeci.

Aime Brichot agită furculița în vârful căreia era o bucată de antricot. În sânge, așa cum se comandase.

— Optsprezece mii șase sute de franci, ironiză el, este cam scump, nu?

Corentin gustă din paharul de Cotes de Beaune.

— Nu trebuie să îmi spui, Meme...

Charlie Badolini se chinuia cu aripa puiului, din cauză că aceasta zburase sub farfuria lui Corentin, aruncată de o mișcare neîndemânatică a cuțitului.

— Întrebare de zece puncte, făcu el recuperând aripa de pui. Cine spune că banii aparțineau monseniorului Loursais?

Corentin admise intervenția cu o scuturare din cap.

— Nimeni, domnule comisar. În afară de declarația lui Jenny.

— Jenny? se miră Charlie Badolini.

— Este prenumele prostituatei.

Râse.

— De fapt, ea este bretonă, se numește Yvonne. Un lucru este curios, totuși, reluă Corentin, raportul plutonierului-șef de la

comisariatul de cartier zice că Jenny purta un capot sfâșiat. Explicația fetei: monseniorul Loursais se agățase de ea în cădere.

— Cum în cădere? În ce poziție? După ce... în fine, mă înțelegeți? zise șeful Brigăzii Mondene.

— Imediat, făcu Corentin. Răspunsul este: Monseniorul Loursais, după spusele lui Jenny, a fost cuprins de o stare de rău ieșind din bucătărie unde se dusesese să vadă dacă e gata o cutie de scoici Saint-Jacques.

— Bretone? întrebă Brichot, ilar.

Corentin îl străpunse cu privirea pe coechipierul său:

— Când voi vedea eticheta, îți voi spune, da?

Brichot se ocupă de antricotul â la Nice.

Corentin se întoarse spre Charlie Badolini.

— Sefu', am uitat, nu am avut timp să citesc ziarele. Vorbesc ceva despre moartea monseniorului Loursais?

Charlie Badolini puse jos paharul.

— Bineînțeles, dar pentru moment, nimic periculos nu a scăpat. Criză cardiacă, este tot ce se vehiculează.

Oftă:

— Cred că adevărul, asupra locului morții, se va afla în curând. Jurnaliștii nu sunt nici orbi, nici surzi.

Corentin se uită la ceas.

— Am timp să îmi termin masa?

Charlie Badolini zâmbi trist.

— Știți, făcu el, îmi face plăcere să mă revanșez față de voi invitându-vă aici. Până la urmă, o oră se recuperează repede.

Îi făcu semn ospătarului să umple din nou paharele.

— Să împărțim sarcinile. Brichot, mergi la Arhiepiscop, iar tu, Corentin, mergi să o găsești pe fată.

Încălzit de vinurile care se amestecau în stomac, Aime Brichot ciocănea în farfurie cu cuțitul și furculița.

— Mereu tu mergi să cauți fetele! scrâșni spre Corentin.

Acesta se legănă pe scaun.

— O.K., du-te tu, de data asta.

Aime Brichot preferă să șteargă farfuria într-un mod la care nu recurgea de obicei: direct cu pâine între degete.

Ajunși la cafea, erau perfect reconciliați. De acord că viața de polițist este dură, că dreptul la concediu este loterie și că se

stimau toți trei. Cu respectul datorat șefului din partea subordonaților.

Charlie Badolini fu singurul care tresări când văzu nota de plată. Din fericire, fondurile speciale erau pe mâna lui.

Capitolul IV

Jenny privea cu o curiozitate nedisimulată această perlă rară: un polițist cu alură de actor de cinema. În genul pe care ea îl prefera cel mai mult. Brunet și cu ochii negri, nu albaștri. Zâmbi văzându-l pe Boris Corentin căutându-se de insigna de polițist.

— Vă rog, inspectore, zise ea deschizând imediat ușa. Ați fost anunțat.

Corentin încruntă din sprâncene intrând.

— Anunțat, de cine?

Jenny închise ușa și se rezemă de ea.

— Unul din prietenii dumneavoastră, inspectore, continuă ea pe același ton. Comisarul de la Porte Dauphine.

Corentin tresări.

— Ah, da, făcu el distrat, înțeleg...

Se îndreptă spre canapeaua de piele bej deschis pe care Jenny i-o arăta între două fotolii. Canapeaua scrâșni sub cele șaptezeci și cinci de kilograme de mușchi. Un alt scrâșnet se auzi, transformat în scheunat. Un caniș pitic gri dormea între două perne, exact acolo unde se așezase Corentin. Se ridică dintr-o săritură.

— Scuze, făcu el, nu voiam să îi fac rău.

Prostituata se precipitase spre câinele, pe care îl sufoca cu pupături, în genunchi pe mocheta groasă. Fermecător spectacol. Îmbrăcată într-o fustă gri cu pliuri și o bluză albă încheiată până sus, Jenny purta ciorapi serioși, deschiși la culoare și pantofi negri cu tocuri mijlocii. Părul era prins în coc. Corentin se gândi la prietenul său comisarul Tabaccat. Anunțată de el, prostituata avusese timp să se pregătească înainte de sosirea sa. Oricum, erau în locul unde un episcop murise. Fusta și corsajul de fată de familie bună se impuneau, până la culoare, gri și alb, de bon ton având în vedere împrejurările. Jenny nu avea să se îmbrace chiar în negru...

— Vă ascult, inspectore, șopti Jenny așezându-se într-unui din fotolii, cu picioarele încrucișate cu grijă.

Corentin își aminti, foarte repede, anumite paragrafe din fișa de evidență despre Jenny care nu lăsau nici o îndoială asupra extremei libertăți morale pe care o adopta în cursul „activităților profesionale”. Pentru a nu cita decât un exemplu, Jenny era una din acele „fete de orgi” care „nu refuză nimic și chiar mai mult”, după formula consacrată.

— Oh, pardon, făcu ea, cu degetul la gură, am uitat să vă ofer ceva de băut.

Trebuia să refuze, apoi acceptă, doar pentru a o vedea evoluând în fața lui. Chiar și în fustă cu pliuri și corsaj de liceană, emana sex-appeal în jurul ei cu forța de penetrare și violența unei bombe cu bile. Alese un scotch cu apă plată iar ea la fel. Drăguțe pahare groase și de culoarea ambrei, la fel farfuriile umplute cu gustări aduse din bucătărie.

El ridică paharul.

— Mulțumesc, zise el.

Apoi arătă spre ușa întredeschisă a bucătăriei.

— Acolo? ... făcu el.

Ea dădu din cap.

— Da, murmură ea.

Oftă, făcând să tresară sfârcurile sânilor, desigur liberi sub bumbacul corsajului.

— Toate astea, din cauza scoicilor Saint-Jacques...

El făcu ochii mari:

— Explicați-mi.

Ea se conformă. Povesti cum pregătise cina.

— Doar pentru dumneavoastră? întrebă el.

— Bineînțeles.

— Deci, nu îl așteptați pe monseniorul Loursais...

Ea se cabră.

— Nu, am mai spus-o și colegilor dumneavoastră. Voiam să cinez singură, apoi să mă culc, când a sunat.

Boris Corentin întinse mâna spre pachetul de țigări pe care ea i-l oferea.

— O întrebare simplă, pe care o înțelegeți foarte bine: cum un ecleziasat și episcop pe deasupra, vă cunoștea adresa? Și putea veni

să sune pe neașteptate la miezul nopții?

Jenny bău o gură de scotch iar Boris avu tot timpul să admire rotunjimea musculoasă a buzelor ei pe marginea paharului.

— Nu o să mă credeți, reluă ea, așa cum nu m-au crezut nici ceilalți, înaintea dumneavoastră. Monseniorul Loursais era un prieten.

Ea începu să se scarpine pe ciorap cu unghiile de la mâna stângă.

— Voia să mă evanghelizeze, reluă ea.

Corentin fu gata să se înece cu paharul.

— Să vă evanghelizeze? Nu, nu cred.

Ea îl privi cu ochii brusc încruntați.

— Nu sunt orice prostituată, inspectore, făcu ea. Pot să discut cu un preot.

Ea râse, aproape cu răutate.

— Am luat bacalaureatul în filosofie. Și m-am oprit din studiile de licență, după aceea, în același domeniu, fiindcă am înțeles...

— Ce anume? făcu Corentin, din ce în ce mai uimit.

— Într-o seară, reluă ea cu o voce mecanică, un tip m-a condus acasă după o petrecere-surpriză și voiam să facem dragoste. M-a violat. Abominabil. Plecând, mi-a aruncat bani, trei sute de franci.

Ea își termină paharul cu scotch, privind în ochii lui Corentin.

— Noaptea următoare, am mers la Pigalle, într-un bar unde am băut un pahar cu niște prieteni mai de demult, și nu am așteptat mult...

Ea râse:

— Oh, nu sunt proprietatea unui „pește”. Îmi plătesc taxa către banda de racket din Triunghiul de Aur. Dar nu am pe cineva care vină să își ia partea, seara. Sunt liberă, îmi plătesc impozitele la fisc. Veniturile mele sunt asimilate celor din profesii liberale și declarate ca beneficii noncomerciale. Taxa este un impozit în plus, asta este totul.

Ea își încrucișă picioarele, uitând să își tragă fusta în jos.

— Înțelegeți, nu mă prostituez din pasiune sau din plăcere. Pur și simplu, când am văzut că acel nemernic m-a plătit, am înțeles. Nici vorbă să ajung într-un birou, să studiez filosofie. Viața liberă.

Ea râse din nou:

— Nu am abandonat lectura, mai citesc.

Mâna ei arată rafturile unei mici biblioteci.

Corentin se ridică și se duse să se uite:

— Rene Girard, *Lucruri ascunse de la facerea lumii, Zeii în bucătărie, Douăzeci de ani de filosofie în Franța, Testamentul fetei moarte...* este adevărat, nu ați renunțat.

Nu îndrăzni să spună ceea ce îi venise în minte: cartea *Zeii în bucătărie*, în biblioteca unei prostituate intelectuale în a cărei case un om al bisericii murise, ieșind din bucătărie... Mai degrabă ciudat...

— Cum l-ați cunoscut pe monseniorul Loursais? întrebă el așezându-se la loc pe canapea.

Canişul pitic, liniștit, tocmai sărise pe canapea și se juca cu mâna lui.

— Îl cheamă Loulou, comentă Jenny, fermecată.

Corentin îl trase pe Loulou lângă el, cu o privire interogativă.

— Ah, da, făcu Jenny, monseniorul Loursais...

Ea zâmbi:

— Acum șase luni. O prietenă stripteuză la *Crazy Horse Saloon*, Juvena La Touche, era numele ei de scenă, adevăratul ei nume nu îl știu. Episcopul venea să o vadă, pentru a o evangheliza, pentru a o smulge din viața pe care o ducea, să o facă să-l redescopere pe Dumnezeu. Eram în cabina Juveneii, și ea m-a prezentat. Am discutat filosofie și ne-am mai revăzut.

Corentin rememorează anumite rapoarte referitoare la frecventarea de către episcop a stripteuzelor, dansatoarelor de cabaret și prostituatelelor.

— Mereu pentru a discuta filosofie? insistă el.

Jenny rămase nemișcată în fotoliul ei.

— Mereu, inspectore, scrâșni ea.

El preferă să nu mai insiste. Dar totuși mai avea și alte întrebări de pus. Primise o descriere amănunțită a „incidentului”, scuzându-se că cere atâtea precizări. Dar nu înțelegea. De ce un accident cardiac, așa, ieșind dintr-o bucătărie, fără alt motiv.

Jenny își mai puse un whisky. El refuză.

— Inspectore, reluă ea pe un ton plictisit, dacă vreți să mă faceți să spun altceva decât adevărul, vă pierdeți timpul.

Ea bău cu înghițituri mici.

— Episcopul nu m-a atins niciodată.

El oftă.

— Foarte bine, până la urmă, de ce să nu vă cred?

— Cineva care are un stimulator cardiac are inima fragilă, nu? Corentin se aplecă, atent.

— Un stimulator cardiac? Nu știam.

Ea pufni.

— Și ce? Nici nu ați citit raportul medicului legist.

El se resemnă.

— Nu l-am citit încă...

Jenny își examinează unghiile.

— Nu prea vă ajută colegii, ironiză ea.

El nu spuse nimic. Într-un fel, ea avea dreptate. Raportul medical era la Brigada Criminalistică. Altfel spus, la inamic. Eternul război între poliții.

— Încă un punct, zise el cu efort. Toți acești bani din cartea de rugăciuni... De ce, după părerea dumneavoastră, îi purta monseniorul Loursais asupra lui? Și de unde proveneau ei?

Jenny se ridică, pentru a regla încălzirea, prea puternică pentru gustul ei. Urmărind-o din priviri, Boris Corentin observă pe măsută un obiect curios. Două scândurele din lemn suprapuse, cea de deasupra găurită, cu eprubete medicale așezate în găuri.

— Ce este? întrebă el mirat.

Ea se opri.

— Oh, nimic, pun flori în ele, uneori. O toană de-a mea.

Ea se așeză, perfect stăpână pe ea.

— Banii? făcu ea. Este simplu și trebuie să mă credeți. Monseniorul Loursais îi strângea pentru fetele pe care voia să le readucă pe drumul cel bun, cum spunea el.

Ea își puse mâinile în poală.

— În acea seară, venea să facă chetă, ca la fiecare cincisprezece zile. De fiecare dată, îi dădeam cinci sute de franci. Apoi filosofam puțin. Asta e tot, vă jur.

Corentin mângâie îndelung capul canişului chiar deasupra ochilor. Privea la fata aceasta frumoasă care se lăsa violată – ceea ce i se întâmplase o dată – care trăia din șarmul ei citind filosofie înainte de culcare și care primea prelați acasă după miezul nopții. Cu toate explicațiile logice, clare, structurate...

Prea perfecte...

— Foarte bine, făcu el ridicându-se. Vă mulțumesc.

El zâmbi cu toți dinții.

— Bineînțeles, voi putea să-mi permit să ținem legătura.

Ea îl privi atentă.

— Dar bineînțeles...

Ea râse:

— Chiar și în afara serviciului, dacă doriți, inspectore. Sunteți un bărbat foarte frumos.

El se cabră:

— Vă rog, sunt ofițer de poliție judiciară.

Ea ridică ușor din umeri.

— Nu voiam să vă offensez, credeți-mă. Sunt o fată directă. Voiam doar să zic că îmi plăceți și că la o anumită ocazie, între un bărbat și o femeie...

El se abținu. Era adevărat că ea era cumplit de atrăgătoare, mai ales îmbrăcată ca o tânără burgheză din arondismentul al XVI-lea...

— Jenny, făcu el încet, nu vă bateți joc de mine, știți foarte bine că...

El se opri.

— Dumnezeuule, făcu el redresându-se, sunt în timpul serviciului, nu uitați.

Ea luă canișul pe care el i-l întindea.

— Când nu veți mai fi... Amici...

El zâmbi:

— Atunci ajutați-mă să nu mai fiu în timpul serviciului cu dumneavoastră, cât mai repede.

— Promit, făcu ea însoțindu-l.

*
* *

Rabert apoplecticul și Tardet biliosul, pierdeau timpul jucând cărți într-unui din birourile de la Cazuri Speciale. Fără ocupație. Corentin și Brichot, cealaltă echipă a serviciului, luau toate cazurile. Dar nu se plângeau.

Telefonul sună pe birou. Tardet întinse agil mâna.

— Alo? Ah... bună ziua, sefu'.

La celălalt capăt, Corentin, Dumnezeuul lui.

— Ascultă-mă bine, făcu vocea caldă și rapidă a lui Corentin, ai

treabă acum? Nu? Perfect. Atunci, o să mă ajuți. Baba este de acord deja. Vei urmări o fată, Jenny, înțelegi ce vreau să spun, str. Dobropol, nr. 17, în arondismentul al XVI-lea, aproape de Palatul Congresului de la

Porte Maillot. Vino să ne întâlnim, sunt în față la bistroul *La Tour d'Auvergne*. la o mașină. Fata nu va întârzia să iasă.

Când Tardet închise, Rabert se agită.

— Deci, micuțule, te hotărăști sau nu?

Tardet se ridică:

— Da, dar nu pentru asta, am treabă.

Plecă, fericit.

*

* *

Aime Brichot se străduia să nu se lase impresionat. De când intrase la Arhiepiscopie, în str. Barbet-de-Jouy, nr. 30, în arondismentul VII, totul se unea pentru a-l face să-și piardă încrederea în sine. Vizibil, aici, mai mult ca niciunde, nu era agreată poliția. Doar că era exprimată în cea mai neplăcută manieră posibilă.

Onctuos.

În fine, fu introdus la episcop, prin grija unui preot tânăr cu ochelari de oțel, slab ca o mătură.

Aime Brichot pătrunse ca un taur în arenă în biroul mare, ascetic, cu pereți albi în care singurul semn de modernitate era un telefon cu taste, ultraperfecționat.

Monseniorul B., rotofei, era îmbrăcat într-o vestă gri deschis și un pantalon de flanel gri. Un guler alb și o cruce mică la reverul vestonului, semn al poziției sale.

Îi adresează un semn amical lui Aime Brichot.

— Vă ascult, zise el arătându-i un fotoliu, în fața biroului în stil Voltaire.

Polițistul se așează. Pe scurt, își expuse cazul. Poliția franceză avea nevoie de ajutor pentru a rezolva enigma morții monseniorului Loursais.

Episcopul îl lăsă să vorbească. Îl ascultă tăcut, zâmbind. Aime Brichot înțelese că Biserica nu avea decât o dorință: ca el să plece de acolo cât mai repede.

Monseniorul B... se lansă într-o lungă expunere politicoasă și

complicată din care reieși un anumit număr de puncte precise. Primul: în ochii bisericii, moartea episcopului Loursais nu prezenta nici o problemă obscură. Disparația tragică a unui slujitor al Domnului releva tragicul hazard al vieții terestre și problemele în funcționarea stimulatoarelor cardiace. Al doilea: monseniorul Loursais murise acasă la o fată? Și? Dacă trebuia să asculte toate bârfele, persoanele cele mai respectabile ar fi tratate ca niște gunoaie. În fine, al treilea punct: „Nu am altceva să vă spun, la revedere, domnule, și Pacea să domnească asupra sufletului pe veci”. Oricum, monseniorul Loursais se alăturase batalionului de suflete din Paradis, la dreapta Domnului, și restul nu mai conta.

De formă, mai schimbară câteva banalități, apoi episcopul se ridică, însemnând că îl invită să plece.

Aime Brichot se trezi în stradă plin de furie. Totul era perfect clar: nu putea conta pe Biserică pentru a duce ancheta mai departe. Alergă prin ploaie până la stația de metrou cea mai apropiată. Agitat de sentimente diverse printre care domina furia.

*

* *

Aime Brichot intră în apartament.

Boris Corentin zise:

— În fine, iată-te.

Aime Brichot se cabră.

— Te rog, mulțumesc pentru corvoada ecleziastică.

Rămase imediat surprins de decor. Monseniorul Loursais, Missus Dominicus al Sanctității Sale Papa în Franța, trăia într-un lux foarte profan sau, cel puțin, trăise. Și nu numai fiindcă acum stătea la dreapta Domnului. Fiindcă apartamentul său, foarte apropiat de Biserica Saint-Nicolas-des-Champs, fusese jefuit.

După moartea sa, sigiliile fuseseră rupte.

Totul era cu susul în jos, tablourile rare, mobilele vechi, bibelourile, erau dovada că hoțul sau hoții veniseră să caute ceva, dar ce? Imposibil de știut.

Însă vizita rămânea totuși instructivă. Sertarele comodelor, rafturile bibliotecii, nu scăpau de sub patrafire și togi bisericești. Dar și o grămadă de cărți interzise. Reviste erotice de toate națiile, romane porcoase, lucrări despre prostituție, mai multe dosare clasate cu atenție: „Fetișism”, „Sodomie”, „Sadomasochism”, toate

ilustrate din abundență cu documente care ar fi făcut de rușine un colecționar maniac.

Aime Brichot se lăsă pe un fotoliu canapea.

— Boris, gemu el, nu îmi place această anchetă.

Corentin zâmbi:

— Uite, cel puțin, este o Biblie.

Găsise Sfânta Scriptură, legată în piele roșie, care zăcea în mijlocul unei colecții devastate de „Penthouse”, revista interzisă pentru exces de pornografie... Se aplecă și răsfoi distrat paginile.

— Uite, privește, este curios, făcu el oprindu-se.

Aime Brichot își aranjă ochelarii Amor.

— Ai dreptate. Bizar.

Pe anumite pagini, cuvintele erau subliniate cu creion negru. Uneori doar litere.

— Bun, făcu el, nota în timp ce citea, este clasic.

Corentin lăsă Biblia pe o masă.

— Fără îndoială, făcu el.

Se scărpină pe frunte.

— Meme, o să bem o cafea la bistro, aproape, vrei? Îmi vei povesti vizita la episcop. Bănuiesc deja că nu prea ai multe de spus.

— O.K., sefu', făcu el.

Pe scări, Corentin îl luă de braț.

— Meme, zise el, știu că ai oroare de înmormântări, dar cea a lui Loursais este mâine dimineață la unsprezece, la Pere-Lachaise, cred că ar trebui să mergem. Știi ca și mine, înmormântările sunt mereu interesante pentru anchetă. Atunci, de ce nu și cea a unui episcop mort de o criză cardiacă acasă la o prostituată, cu aproape douăzeci de mii de franci în cartea de rugăciuni, și al cărui apartament, plin de porcării, a fost scotocit științific?

Aime Brichot trase spre el ușa de la intrarea în imobil pentru a o deschide.

— Boris, făcu el, este o nebunie ceea ce tu poți cloci în minte într-un mod de clasă.

Capitolul V

Mica biserică de cartier era plină. Ușor de realizat, având în vedere dimensiunile reduse. Preotul oficia de la un altar la modă, un „altar-cub”. Mai exact, o pânză albastră așezată pe niște scânduri de lemn. Bineînțeles, nici orgă, nici cor, nici tămâie. O slujbă de înmormântare fără nimic extraordinar. Așa cum o dorise, cu mult înainte, în testament, monseniorul Loursais: o înmormântare de om sărac. În parohia lui, nu la Notre-Dame.

De fapt, săracul era el, singur în sicriul din lemn alb. O altă dorință a sa. Asistența, era o adunătură a ceea ce era mai bun în Paris. Boris Corentin și Aime Brichot căscură ochii de stupefacție. În afară de simplii vicari de parohie, nu era nimeni din partea Bisericii din Franța.

Partea uimitoare era din domeniul „profan”. Treizeci de ani de Brigadă Mondenă obișnuiseră ochii lui Corentin și ai lui Brichot. Asistența, în cvasi-totalitatea ei, era formată din prostituate și proxeneți. Toți îmbrăcați la limita discreției. Altfel spus, fără cravate în culori aprinse și decolteuri adânci. Cea mai discretă dintre participante era în ciorapi plasă și machiată cu verde iar cel mai puțin bătător la ochi dintre proxeneți purta peste un costum cu dungi late, un pardesiu din piele de cămilă cu guler din blană de hamster, *a la Al Capone*.

— Privește la asistență, murmură Brichot, mirat, spune multe, nu, despre dispărut?

Corentin dădu din cap.

— Mie îmi spui! Am avut dreptate să venim. Foarte instructiv. Dar ai observat altceva, cei patru șmecheri, acolo, la stânga și la dreapta catafalcului. Ziariștii... Au aflat deja. Cum?

Brichot nu avu timp să-și spună părerea: vicarul parohiei își începea slujba funebră. Foarte demni, prostituatele și proxeneții aflară că monseniorul Loursais, mare cititor, savurase opera lui Francois de Sales și că, pe deasupra, se dedădea la „conversații frecvente” cu Dumnezeu.

Corentin se uită după Jenny dacă era acolo. Degeaba. Din

contră, toate consoartele ei ascultau frazele pompoase ale tânărului vicar. În acest timp proxeneții notau expresii noi. Unele în latină.

Totul li se părea în chineză și foarte misterios, în orice caz, util de reținut.

Corentin, la intrarea în biserică, îl acostase pe paracliserul de modă veche. Întrebându-l, aflase câteva detalii. Printre altele, că dispărutul lăsase toată averea sa Casei artiștilor din Ris Orangis. Două sute de franci, de unde? Mister.

Aime Brichot îl prinse de mânecă.

— Ajunge! Făcu el, mergem la cimitir, visezi sau ce?

*

* *

Fiecare binecuvânta sicriul pe rând. Cu sfeștocul înmuiat mai înainte în apa sfințită. Chiar în fața lui Corentin, o adorabilă tânără prostituată, îmbrăcată cu un mantou de astrahan, nu știa ce este acela. Și la ce folosea. El îi explică amabil. Ea păru că înțelege, luă obiectul cu un zâmbet vag care trăda gânduri evident blasfematoare, având în vedere forma și deodată îl scăpă. În mormântul deschis, peste sicriu.

Liniște generală. Destul de jenant.

Fata se aplecă, încercând să scoată sfeștocul din care se scurgea toată apa sfințită pe sicriul de brad al monseniorului Loursais. Se clătină pe tocurele cui și se apucă de brațul lui Corentin, mișcată.

— La naiba, murmură ea deodată, nu este o treabă de femeie să îl scoată de acolo!

Vorbise încet, dar, în liniștea generală, cuvintele se auziră ca un ecou... Primul care începu să rădă nervos fu Aime Brichot. Dar era prea târziu. Toată adunarea pufnea în răs din ce în ce mai tare.

— Haideți, vă rog! strigă tânărul vicar. Puțin respect.

Fata cu sfeștocul dădu din umeri.

— Nu vă faceți griji, părinte, zise ea cu o voce țipătoare. Ar fi considerat că este ceva simpatic, monseniorul, credeți-mă.

Ceremonia degeneră imediat în comedie masivă.

„În fond, își zise Corentin, poate că nu greșește. Loursais nu părea să fie genul de om rece.”

Admiră adunătura de proxeneți și târfe care se agitau.

„Cel puțin, ei au venit. Nu ca cei de la Arhiepiscopie.”
Într-un fel, era o înmormântare frumoasă.

*

* *

Afară, trecură pe lângă un chioșc de ziare. Corentin fu atras de prima ediție a *France Soir*, cea care se numea a opta-ultimă, ca și cum ar mai fi fost șapte înainte... Titlul îl incită. Enorm, pe cinci coloane: „Mister în jurul morții Monseniorului Loursais.”

Înjură.

— Ai mărunțiș? se întoarse spre Brichot.

Cumpără un exemplar și foarte repede găsi ceea ce îi străfulgerase prin minte: jurnalistul care semnase articolul obținuse un interviu exclusiv cu Jenny. Iar textul nu lăsa nici o îndoială asupra unui anumit punct: își bătuse joc de el, de Boris Corentin, seara trecută. Față de jurnalist etala, în termeni abia voalați, aluzii la relațiile galante cu prelatul.

— Repede, scrâșni el împăturind nervos ziarul, mergem la Casă. Avem o mică șansă să ajungem cu ziarul înainte ca Baba să îl fi citit. În orice caz, o să fie sărbătoare pentru Jenny. Nici vorbă să o lăsăm în pace.

Capitolul VI

Tardet se plictisea. Cinci ore de pândă în față la nr. 17 pe strada Dobropol pentru nimic. Nici urmă de Jenny. Nici pe stradă, nici la telefon. Bineînțeles, ar fi putut urca să sune, dar nu acesta era scopul operațiunii. Ceea ce trebuia să facă, după ordinele stricte ale lui Charlie Badolini, transmise prin Boris Corentin, era să o urmărească, de cum ieșea și să afle unde se ducea.

Își consultă ceasul. Încă zece minute și se făcea prânzul. Ora de trezire a „șefului” său, Rabert. Tardet fu absorbit de observarea micilor evenimente din stradă. La doisprezece fără nouă minute, un Renault 18 își lovi bara de cea a unui Mercedes, care nu păți nimic. După două minute, un câine stropi cauciucul din stânga-față a Mercedes-ului. Apoi, un măcelar ieși să golească un vas de apă murdară în canalizare și îl uită pe trotuar: prietena lui tocmai cobora din autobuz și se arunca în brațele sale.

Vesel, Tardet își aprinse o Gauloise. Imediat interesat de un alt episod. În fața porții de la numărul 17 o mașină americană se opri. Un Lincoln Continental, ghici el cu mândrie. Un cuplu apăru. O tânără asiatică și un tip mediteranean care ieșiseră de la nr. 17. Ducând, sau mai degrabă trăgând, o valiză de fier.

Brusc interesat, Tardet îi privi cum se luptă să bage valiza în portbagaj, care era la fel de imens. Dar valiza era și grea. Bărbatul trebui să ceară ajutor măcelarului pentru a-l ajuta să introducă valiza în portbagaj. Tardet se înjură. Îi lipsise reflexul. Ar fi putut fi el cel care să ajute...

Sosirea impetuoasă a unui caniş pitic, ieşind din imobil, îl smulse din regrete. Mica bestie, nervoasă, se aruncase la picioarele bărbatului și mușca nervos. Bărbatul se zbătea, scuturând din picior. Până la urmă se aplecă, apucă câinele și îl aruncă în mașină după care urcă împreună cu asiatica.

„Uite, își zise Tardet, de fapt, șoferul nu a ieșit pentru a ajuta la încărcarea valizei. Curios...”

Se blocă, cu inima gata să-i stea.

„Nu, gemu el, câinele! Un caniş pitic... Cel al fetei, desigur. Și valiza...”

Porni motorul și se luă după mașina americană, notând numărul în minte: BXJ 83-27.

*

* *

Porte Maillot, Lincoln-ul Continental făcu sensul giratoriu în jurul scuarului, apoi se angajă spre Neuilly, dar pentru a vira imediat la stânga. Se îndreptă spre periferia de sud. Tardet trecu de semafor la fix, în urma ei. Odată ajunși la periferie nu era dificil de urmărit. Era suficientă circulație pentru ca Lincoln-ul să meargă încet. De departe vedea cum bărbatul se lupta cu canişul. Apoi făcu un gest violent și câinele dispăru din raza vizuală a lui Tardet.

Totul decurse bine până la Porte de Gentilly. Și aici, nefericirea. Abia ieșit de pe șoseaua de centură, Lincoln-ul trecu de semafor chiar când se făcea roșu. Tardet accelerează. Prea târziu, circulația din intersecție îl blocă în mijlocul șoselei, obligându-l să dea înapoi. Disperat, privi cum dispăre Lincoln-ul și fu trezit de un ciocănit autoritar în geam. Ridică privirea spre stânga.

Un polițist de la Circulație.

— Cum așa, trecem pe roșu? mormăi agentul, roșu de furie. Trageți pe dreapta. Actele dumneavoastră.

Tardet dădu nervos din mâini.

— Domnule, gemu el, sunt de la Casă, și am o misiune. Deci, ajutați-mă cât mai repede.

*
* *

Boris Corentin bătea cu degetele în bordul mașinii R 16 ascultând explicațiile încurcate ale lui Tardet. Acesta îl sunase prin stație. Acum, trecuse mai mult de o oră de când Lincoln-ul dispăruse.

— Asta este, micuțule, toți mai greșim în viață. Observa distrat bulevardul din fața lui. Era parcat în fața Stadionului Charlety.

— Ce culoare avea Lincoln-ul tău? făcu deodată nervos.

Tardet îl privi pieziș, surprins.

— Bordo, zise el. De ce? Corentin dădu din bărbie.

— Este un Lincoln Continental, acolo, chiar după intrarea pe stadion?

— Da, recunoscui Tardet. Se blocă:

— Este bordo! strigă el.

*
* *

Corentin ieși din mașina americană. O abandonaseră fără să o mai încuie cu cheia. Iar înăuntru, nimic, nici un indiciu aparent, nici o hârtie care să permită aflarea celui care o condusesese. În nici un caz nu fusese proprietarul mașinii, având în vedere certificatul de înmatriculare găsit în torpedou. Un anume Jean Bertault, comerciant.

Corentin se întoarse la R 16, sunând la Poliția Judiciară.

— Aici Corentin, făcu el, dați-mi la serviciul de înmatriculări.

Când avu la aparat pe cel pe care îl voia, i se dădu numele, adresa și numărul de înmatriculare.

— Este ceea ce credeam, oftă el închizând, mașină furată. În această dimineață, mai exact.

— Deci? se văicări Tardet, care nu-și putea ierta că ratase urmărirea.

— Atunci, Lincoln-ul nu era decât o mașină de intermediere.

Fruntea i se încruntă.

— Cât pariezi că la Jenny nu mai este nimeni? Vino, o să verificăm.

*

* *

Ușa apartamentului nu era nici măcar închisă. De aceea scăpase câinele... înăuntru, totul era curat, patul făcut, bucătăria impecabilă, dar nu mai era nimeni.

— Dumnezeuule, nu se putu să nu strige Corentin, nu ți s-ar părea bizar o valiză din metal greu scoasă din imobilul pe care te-am pus să-l supraveghezi?

Tardet întoarse capul.

— Vă rog, sefu', bâigui el, nu știu ce să fac să mă iertați.

Corentin zâmbi.

— Atunci, știu eu, micuțule, făcu el dându-i una după ceafă. O să o găsești pe Jenny. Și repede.

*

* *

Charlie Badolini împinse spre el, pe pielea biroului Empire, un dosar cu coperte gri.

— Raportul medicului legist, tuși el într-un nor de fum.

Boris Corentin întinse mâna și îl citi.

— Ah, făcu el, știm cauza exactă a morții. Defectarea stimulatorului cardiac.

Ridică privirea:

— Curios, nu? Credeam că sunt perfecte.

Șeful Brigăzii Mondene își contempla unghiile cu interes.

— Continuați, zise el placid.

Corentin citi mai departe. Imediat interesat: Examinat de specialiști, stimulatorul cardiac al monseniorului Loursais s-a dovedit a fi în perfectă stare de funcționare. Și totuși, a cedat.

Cu posesorul lui.

— Asta... murmură Corentin, nu mai înțeleg.

Charlie Badolini se ridică și făcu trei pași prin birou, semn de profundă concentrare.

— Corentin, concluzionă el așezându-se la loc, spune-mi: unde este, după părerea dumneavoastră, legătura între trei lucruri distincte. Primul, un stimulator cardiac, verificat în urmă cu

cincisprezece zile, care se defectează. Doi, un apartament de episcop jefuit a doua zi după moartea sa. Trei, răpirea, cu ajutorul unei valize de oțel, a prostituatei în casa căreia stimulatorul cardiac a cedat fără preaviz?

Boris Corentin își încrucișă picioarele și aprinse o țigară Gallia:

— Sefu', aş prefera ca dumneavoastră să îmi dați răspunsurile la cele trei întrebări pe care le-ați pus...

Traseră din țigări după care Corentin fu primul care reveni cu picioarele pe pământ.

— Mai este și un al patrulea, sefu', murmură el.

— Și un al patrulea! Gemu Charlie Badolini.

Corentin își trosni încheieturile:

— Patru, reluă el. De ce Jenny, înainte de dispariția sa, a povestit acestui jurnalist de la

„France Soir” ceea ce mie mi-a ascuns cu grijă?

Charlie Badolini zâmbi:

— Asta trebuie să o aflați dumneavoastră.

Stinse țigara în scrumieră.

— În rest, vă semnalez...

*

* *

Gilbert Lampard confirmă că fusese acasă la Jenny. Destul de mândru. Găsise greu adresa.

— Era singură? întrebă Corentin.

Lampard clipi.

— De ce mă întrebați asta?

Corentin se enervă. Nu îi plăceau neîncrezătorii de talie mică.

— Ascultați, făcu el plictisit, va conta pentru cariera dumneavoastră să îmi spuneți dacă era singură sau nu.

— Nu, bâigui el, dar...

Se opri. Polițistul brunet, cu ochii duri și umeri de atlet, din fața lui, îl impresiona gata să îl paralizeze.

— Aveți dreptate, făcu el, sunt un idiot.

Luă o gură din sucul de portocale.

— Erau la ea două persoane. Un bărbat brunet, cu tenul mat, și o tânără, genul asiatic.

El se gândi.

— Asiatic, da, nu euroasiatică.

Zâmbi:

— Am trăit o perioadă pe acolo, tatăl meu era militar. Am învățat să recunosc tipurile. Era chinezoică, nu vietnameză sau cambodgiană.

Corentin surâse:

— Articolul dumneavoastră, este tot ce v-a spus această Jenny? Lampard se lăsă pe spătarul scaunului de plastic.

— Oh, nu, nu ar fi fost de publicat.

— De ce?

Jurnalistul se strâmbă brusc.

— Ea l-a atras pe episcop. După ea, era un bătrân nemernic, un porc. Un adevărat obsedat. Uitați....

Corentin dădu din mână:

— Să trecem peste detalii, porci sunt cu toții, încă o întrebare: urmăriți cazul, bineînțeles, dar până unde?

Lampard îl privi atent.

— Este delicat, făcu el.

Râse prostește.

— Bun, Arhiepiscopul ne-a refuzat. Atunci, o lăsăm mai încet.

Corentin oftă:

— Și eu zic la fel.

Lampard râse:

— Rețineți, le mai pregătim ceva.

Se întoarse spre masa alăturată, unde trei tipografi citeau ultima ediție scoasă de sub tipar.

— Îmi permiteți? Doar o secundă, zise el întinzând mâna.

Luă ziarul și îl deschise. La pagina trei, Corentin văzu o fotografie. Înormântarea monseniorului Loursais. Proxeneți și prostituate surprinși chiar în momentul distracției. Titlul: „Curiosul adios pentru Monseniorul Loursais”. Cu un text plin de acidități, pentru cine știa să citească printre rânduri.

— Ei bine, făcu Corentin înapoind ziarul, prima slujbă va fi veselă, mâine dimineață la Arhiepiscop.

Lampard chicoti.

— Contez pe dumneavoastră, reluă Corentin. Tot ce descoperiți și nu puteți publica, spuneți-mi mie.

Își fixă ochii lui negri în cei ai jurnalistului.

— Este de folos mereu să ajuți poliția, când ești jurnalist, făcu el

încet.

*
* *

Tardet se precipită spre Corentin de cum acesta intrase în birou.
— Sefu', strigă el grăbit, priviți ce am găsit scotocind prin Lincoln.

Ținea un ac, de mărimea unuia de cusut, dar fără gaură pentru ață. Și din aur.

— Este un ac de acupunctură, remarcă Corentin. Curios...

— Am verificat la comerciant, proprietarul mașinii, reluă foarte repede Tardet. Nu a fost niciodată la acupunctură, nici soția lui.

Zâmbi:

— Chinezoaica... murmură el.

— Chinezoaica, râse Corentin, cât de inteligent poți fi, micuțule, Tardet roși ușor.

— Am găsit, bineînțeles, păr de la caniş, dar era de așteptat. Acul, nu.

Corentin își aprinse o Gallia.

— Știi ce o să facem, micuțule?

Tardet ciuli urechile.

— Fiindcă avem acul, o să căutăm carul cu fân.

În spatele său, un râs ascuțit izbucni. Brichot, care tocmai intrase.

— Clar, făcu Brichot, ești din ce în ce mai ciudat.

Corentin îl privi din cap până în picioare.

— Și tu, articulă el, crezi că nu ești ciudat?

Brichot rămase cu gura căscată.

— Nu te-ai prins, mărturisi el.

Corentin înaintă.

— Ușor, totuși, privește urmele de la pantoful tău stâng.

Brichot se întoarse:

— Drace! Înjură el, m-am săturat de trotuarele care servesc drept WC pentru câini! Mereu o pățesc.

Capitolul VII

Casa nu era foarte frumoasă, dacă se ținea cont de canoanele

esteticii arhitecturale. Un amestec de fals conac normand reconstituit în anii '30 și amplasat la limita de nord a Beauce, aproape de Limours (Essone) Dar parcul, o splendoare, creat de un bogat bancher prieten cu Buno-Varilla, avea două particularități. Prima: era presărat cu pereți de doi metri cincizeci înălțime. Și a doua: nu erau aproape decât conifere. De toate felurile, de la tuia la cedru albastru de Atlas. Rezultatul: cincizeci de ani după crearea parcului, acesta era o pădure de conifere deasă care nu permitea pătrunderea nici unei priviri tot timpul iernii.

Într-o cameră mansardată situată sub acoperișul aripii stângi, Jenny nu era interesată de frumusețea parcului, dar începea să înțeleagă sensul glumei pe care i-o spusese când o introduseseră în cameră.

— Aici era proprietatea unui colaborator din timpul războiului, finanțatorul lui Bonny și Lafon. Ciudați, ca noi.

Jenny era prea tânără pentru a ști cine erau exact Bonny și Lafon, dar suficient de cultivată pentru a-și aminti vag că, pe strada Lauriston, în timpul ocupației, aceste două nume erau sinonime cu torturile cu electricitate și apă în contul lui Hitler.

Tristă, ea își zise că tradițiile nu se pierdeau. De la sosirea ei aici, după o călătorie într-o valiză de metal transportată în două mașini (prima cu o suspensie mult mai bună decât a doua) fusese dezbrăcată. Complet. Apoi fusese aruncată pe un pat de aramă, legându-i-se mâinile și picioarele de capetele acestuia. Detesta să fie întinsă pe patul metalic. Mai întâi fiindcă nu era un mod plăcut de a primi o invitată, chiar cu forța. Apoi, fiindcă încălzirea nu era cel mai bun argument al casei. În prezent, erau cel puțin șase ore de când era acolo, devorată de dorința de a se chirci și a se strecura sub o pătură caldă.

Ușa se deschise, întrerupătorul trosni, becul din tavan bruscând ochii lui Jenny: era noapte de mult timp.

Ea se uită la cei sosiți, indiferentă la nuditatea ei. Acest detaliu nu impresionează niciodată o prostituată... Primul care se sprijini de spătarul patului fu un bărbat mic, chel, cu tenul foarte palid, bolnăvicios. În spatele lui, chinezoaica, Liyu, pe care o cunoștea foarte bine. Celălalt, înțelesese ea imediat, nu putea fi decât cel care se numea „Boss” în organizație.

Boss se aplecă. Aprecia spectacolul cu un aer mulțumit.

— Sâni nu sunt mari, zise el cu o voce înfundată, dar îmi plac mult sfârcurile. Groase. Trebuie să fie sensibile.

Jenny întoarse capul. Boss ocoli patul și se aplecă spre ea mai de aproape. Ea își mușcă buzele. O mână uscată și dură se așezase pe abdomenul ei și o pipăia.

— Drăguță, continuă chelul.

El insistă, făcând-o pe Jenny să se zbată.

— Îmi plac buzele mari, când își justifică numele.

Ea țipă. O cerceta cu amândouă mâinile, trăgând de buzele intimității ei, depărtându-le.

— Acolo, mai ușor, făcu chelul dregându-și glasul.

Rânji în fața gâfâielilor lui Jenny:

— Târfa mică, reluă el, să nu îmi spui că clienților tăi nu le plăcea să te pipăie!

Jenny se cambră, trăgând de legături gata să își smulgă încheieturile. Înțelegea exact sensul verbului folosit de chel. El se ocupă de ea îndelung ca și cum ar fi decis să îi smulgă intimitatea din ea.

— Nu, vă rog! gemu ea, cu lacrimi în ochi.

El insistă. Cu ambele mâini de această dată.

— Târfa, făcu el, te voi trimite înapoi pe trotuar. De-adevăratelea. La clienți care nu sunt cocote.

Se dădu înapoi în cele din urmă și se întoarse spre chinezoaică.

— Liyu, făcu el încet, nu crezi că este fermecătoare, o fată desfăcută, în sensul literal al cuvântului? <

Buzele subțiri ale chinezoaicei se întinseră cu o strâmbătură.

— Aveți mâini foarte îndemânatice, zise ea. Nu aș putea face mai bine.

Ea se aplecă iar Jenny trebui să suporte o a doua serie de „mângâieri”. Și mai nedemne, fiind ale unei femei. Altfel spus, cineva care știa foarte bine care este cruzimea acestui supliciu.

— Sâni, zise chelul, te pricepi mai bine ca mine.

Liyu făcu doi pași și întinse mâinile.

— Poți să ții, declară placid chelul, îmi place. Iar parcul are treizeci și cinci de hectare.

Când o lăsară în pace avea sfârcurile sânilor vinete, enorme. Liyu trăsese de ele în sus, între index și degetul mare, gata să le smulgă.

Acum plângea fără reținere. Lacrimile îi curgeau în gură, sufocând-o. Crampe atroce îi chinuiau stomacul.

— Nu este decât începutul, zise chelul aprinzând o țigară de foi. Spune-ne unde este documentul?

Ea îndreptă o față albă spre ei:

— Nu înțeleg... bâigui ea.

El rânji:

— Ba da. Loursais a reconstituit Triunghiul de Aur, știi bine, super-rețeaua de târfe. Tu erai târfa lui, trebuie să știi. Unde este documentul?

Ea se lăsă pe spate:

— Ah, nu, zise începând iar să plângă, v-am mai spus, este o invenție.

Ea fu cuprinsă de un tremur care o acoperi de transpirație: chelul reîncepu să îi chinuiască abdomenul.

— Nu mint, reluă ea, jur că nu mint.

Ea se zbătu în legăturile care o strângeau.

— Am făcut ceea ce voiați, l-am primit pe ziarist. L-am mințit, ce vreți mai mult? ...

— Documentul, insistă chelul.

Ea ridică încet capul:

— Încă o dată, vă jur că nu înțeleg despre ce vorbiți.

El se dădu înapoi, abandonând-o.

— Liyu, zise el, treci tu la treabă. Terorizată, Jenny o văzu pe chinezoaică apropiindu-se cu o trusă în mâini. Trusa se deschise, înăuntru, trei rânduri de ace de aur, minuscule, derizorii.

Chelul mângâie fruntea transpirată a lui Jenny:

— O să începi să te simți fericită, mormăi el, vei vedea, cu adevărat foarte fericită, până ce o să implori să încetăm să te mai facem fericită.

*

* *

Liyu puse delicat trusa pe noptieră, apoi vârî cu grijă două perne sub capul lui Jenny, pentru a-l ridica.

— Aș vrea să înțelegi ceea ce o să-ți fac. Jenny închise ochii. Nu prea își dădea seama ce se petrecea. Doar esențialul: o să sufere. O perspectivă suficientă pentru a o lăsa cel puțin liberă să se pregătească de suferință.

Cu autoritate, chinezoaica îi întoarse capul înspre dreapta.

— Privește, zise ea cu o voce cântătoare, dar fără cea mai mică urmă de accent.

Jenny se supuse, bucuroasă că mai câștigă puțin timp. Trusa își arăta conținutul. Pe un fond de catifea roșie se vedeau ace de aur. Unsprezece.

— Vezi? Reluă Liyu. Sunt trei modele.

Ochi ei migdalați se subțiară și mai mult când ea zâmbi.

— Cele orizontale sunt pentru tine.

Chelul înaintă.

— Încă o dată, zise el, răspunde la ceea ce te-am întrebat, altfel, o să suferi, îți promit.

Jenny îl privi disperată.

— Ce să vă spun? Dacă știam...

El ridică din umeri, agasat.

— Tu ai vrut. Liyu...

Chinezoaica scoase dintr-o valiză pe care Jenny nu o remarcase trei punguțe de lastic, pe care le desfăcu. Înăuntru, o serie de douăsprezece ace din fiecare model dintre cele orizontale aflate în „trusa de demonstrație”.

„Lucrul” începu. Cu limba scoasă puțin, Liyu punea acele, după o logică pe care Jenny nu o înțelegea. Tot ceea ce remarcă tânăra, era că înfigerea acelor nu era dureroasă. O pișcătură mică, de fiecare dată. Totuși, foarte repede locurile aparent ultrasensibile fuseseră acoperite de ace. Buzele sexului, sfârcurile și areolele sânilor, la subraț, colțurile buzelor.

Dură un sfert de oră. Când Liyu se ridică, Jenny, în continuare crucificată pe patul de aramă, era o pernă de ace de aur de trei mărimi diferite. Treizeci în total. La fiecare act înfipt, Liyu calculase exact locul, consultând din când în când o carte scrisă cu caractere chinezești.

Liyu se ridică, aranjându-și cu un gest mecanic șuvițele negre și linse. Chelul se aplecă asupra lui Jenny.

— Nu simți încă nimic, zise el cu o strălucire rea în priviri, dar, crede-mă, nu o să întârzie mult.

Râse.

— Pentru moment, nu insist, nu poți să înțelegi încă, dar în curând, o să începi să te întrebi dacă nu ar fi mai bine să spui

adevărul.

Jenny dădu din cap în ambele părți.

— Care adevăr? Dacă știam... repetă ea.

Chelul se dădu înapoi, lăsându-i loc lui Liyu, care voia să verifice dacă acele sunt la locul potrivit.

Se asigură cu un deget expert că un ac mare, înfipt în clitorisul lui Jenny, era la locul lui, bine pus.

Jenny începea să realizeze că intrase pe mâna unor nebuni.

Liyu se așeză pe marginea patului, luându-i pulsul lui Jenny.

— Începe, zise ea, circulația se accelerează.

Ea oftă, satisfăcută.

— Poate că te interesează să știi cum s-a perpetuat secretul acesta sub regimul comunist? Simplu. Raporturile sexuale sunt reglementate, o știi și tu. Atunci, chinezii au găsit o șmecherie pentru a fi fericiți fără să se compromită. Acupunctura. Ceea ce îți fac eu. Exact. Doar că, acolo, ne oprim când dorim. Tu nu o să te poți opri decât când vorbești. După aceea, plăcerea va deveni teribilă.

Ea strânse din pleoapele plisate.

— Se poate muri...

Jenny nu o mai asculta. Brutal, un val de plăcere de o intensitate enormă o parcursese ca un curent electric. Se cabră în strânsoare, incapabilă să-și abțină țipetele. Devorată de rușine, dar incapabilă să lupte, se lăsa cuprinsă, cabrată, scuturată, chinuită. Fericită cum nu mai fusese niciodată.

Totul dură aproape cinci minute. Apoi plăcerea se atenuă și dispăru imediat. Căzu, pe pat, inundată de propria transpirație.

— Perfect, aprecie Liyu studiind mucoasele umflate de sânge gata să explodeze. Ești foarte receptivă.

Ea se întoarse spre chel, care era cu ochii bulbucați. Liyu zâmbi.

— Interesant, nu?

Ea reveni spre Jenny.

— Acum, ai un sfert de oră de liniște, timp să îți încarci centrul nervoși. Peste un sfert de oră, o să reînceapă, apoi, la fiecare sfert de oră.

Își strânse cu grijă lucrurile.

— La al treilea orgasm, cel mult al patrulea, vei începe să suferi.

Ea îi arată un clopoțel care atârna la capătul unui fir aproape de mâna dreaptă a lui Jenny.

— Când vei dori să vorbești, sună, zise ea. Dar atenție, fără glume.

Jenny își recăpăta suflul. Moartă. Cu senzația că făcuse dragoste toată noaptea, și deja simțea revenind în ea dulcea și teribila căldură care mai devreme îi explodase în trup.

— Ah, uitam, exclamă Liyu.

Desfăcu valiza și scoase un ac foarte lung pe care îl înfipse în gâtul lui Jenny, puțin deasupra omoplatului. Jenny țișă.

— Acum, te înțeleg, făcu Liyu, este dureros.

Ea își aranjă lucrurile.

— Să îți explic, este important. Acest ac atinge marginea carotidei. Dacă te miști prea tare, este o moarte instantanee.

Se dădu înapoi.

— Și dacă vrei să știi de ce ți l-am pus, pot să îți explic. Mai încolo, când nu te vei mai putea controla și te vei zbate ca o capră în lanț, îți vei aminti de acul de lângă carotidă și asta te va ajuta să te decizi mai repede să ne chemi să ne spui ce știi. Înțelegi, nu am chef să aștept toată noaptea la cheremul tău.

Imediat ce ieșiră, Jenny simți că reîncepea. Focul sexual ațâțat de acele infernale începea să O devoreze iar. Ea urlă din nou, străbătută de o plăcere imensă și de teroare. Acul din carotidă... Mai ales, să se miște cât mai puțin posibil...

Când se mai liniști, pentru a doua oară, avea senzația că sexul și sânii ei erau dați cu vitriol. Izbucni în plâns: peste un sfert de oră, totul avea să reînceapă.

*

* *

Bătrânul medic ridică nasul spre Boris Corentin.

— Nu vă pot spune decât un singur lucru, zise el, examinând încă o dată acul pe care îl ținea între degetul arătător și cel mare.

Corentin se aplecă. Medicul era ultima lui speranță de a găsi o pistă. După ce îl căutase patruzeci și opt de ore printre medicii parizieni.

— Foarte rar acest model, în Europa, reluă medicul. Fabricație chineză și recentă, lucrarea este mai puțin perfectă decât înainte de comuniști.

Aime Brichot își trecu mâna peste chelie.

— Doctore, zise el aproape dureros, trebuie să ne ajuți, este singura noastră pistă. Unde se găsesc acest gen de ace în Paris? Bătrânul oftă:

— Dacă dumneavoastră credeți că este ușor să vă răspund... murmură el.

Capitolul VIII

Bărbatul ezită puțin pe palier. Păru că se gândește, apoi se duse direct la ușa lui Jenny. Jos, aproape de nr. 17, pe str. Dobropol, mașina lui, o camionetă Renault bej deschis, era parcată regulamentar. Scoase o cheie, apoi își puse mânușile de cauciuc și băgă. Cheia în broască. Bărbatul, un tânăr solid, cu trăsături mediteraneene foarte pronunțate, avea cheia potrivită: ușa lui Jenny se deschise fără dificultate.

Cu grijă, puse cheia în buzunar și se întoarse să recupereze, de pe hol, cutia grea pe care o adusese. Era în salopetă. Părea un comis-voiajor clasic, anonim, calm, profesionist.

Odată intrat, închise ușa în urma lui cu o lovitură ușoară de picior. Balamalele erau foarte bine unse și ușa se închise fără zgomot.

Bărbatul puse încărcătura jos, apoi se orientă, căutând bucătăria. O găsi repede. Și începu să se uite prin frigider, pentru a se servi cu un whisky cu multă gheață. După ce. Își sorbi băutura, instalat comod pe canapea, se ridică în picioare.

„Hai, la treabă”, făcu pentru sine îndreptându-se spre bucătărie.

Lucră îndelung, dar fără grabă. Cel mai greu nu fu să demonteze cuptorul cu microunde și să-l debranzeze, ci să îl înlocuiască cu celălalt, cel nou, fără să se observe. Să îl conecteze, mai ales.

— La dracu', înjură el, era mai bine așa.

Tuși.

„Am uitat, făcu el, grăbit, tăblia celuiilalt. Bineînțeles.”

Scoase cuptorul al doilea, băgă mâna în nișă și scoase o bucată de lemn alb. Cuptorul își reluă locul ca și cum acolo fusese de când lumea.

„La fix”, murmură bărbatul.

Legă la loc firele electrice, apoi se dădu în spate și răsuci butonul de comandă. Lampa martor roșie se aprinse. Deschise ușa din sticlă securizată și băgă mâna în cuptor. Mergea, rezistențele interioare începeau să funcționeze. Scoase mâna, dădu butonul la zero și se uită la cuptorul pe care îl demontase, punându-l în locul celui alt în cutie. Înainte de a ieși din bucătărie, verifică încă o dată dacă totul se potrivea, trecând mâna peste despărțitură, de-a lungul marginii cuptorului. Nimic nu trăda schimbarea, cuptorul părea că fusese acolo dintotdeauna. Se duse în living, cu cutia sub braț.

„Păcat că nu ești aici, rânji el uitându-se la tablourile excitante, așa fi avut parte de o partidă.”

Ieși, puse cutia pe hol, încuie ușa, chemă liftul, intră cu cutia și apăsă pe butonul „Parter”.

Când ieși, jos, își scoase mănușile. Se urcă în camionetă, după care dispăru rapid în trafic.

*

* *

Boris Corentin tresări când se așează pe fotoliul de piele roșie întinsă peste armăturile de lemn. Scârțâise atât de puternic încât crezuse că se va rupe și va cădea.

— Nu vă neliniștiți, se grăbi gazda sa, este lucrare marocană. Scârțâie, dar este solid.

Corentin se lăsă pe spate, prudent. Parcurse camera cu privirea. Covoare de Fez și de Khorassan amestecate, tăvi de aramă pentru ceai, mici Buda din piatră vulcanică verde, tankas tibetane și chinezești, cu un amestec de mobile de familie de epocă, dar desperecheate, și altele coloniale.

Generalul de Castine își schimonosi obrazul de culoarea aramei. Avea o frunte joasă, nas coroiat, buze dure și ochi mici ca de porc.

— Îmi permiteți să vă ofer ceva de băut, domnilor? făcu el, forțându-se să fie amabil.

— Nu, mulțumesc, făcu Brichot, suntem în timpul serviciului.

Celălalt își îndreptă bustul scurt.

— Haideți, suntem între funcționari.

— În acest caz, zise Corentin, pentru mine puțin Porto.

Nu risca să se înșele: sticla era vizibilă în spatele geamului

vitrinei vechii biblioteci Empire transformată în suport de vase. Prudent, Brichot alese tot un Porto. Castine îi servi, generos, apoi își puse un pahar plin cu coniac. Delagrang. Goli jumătate din pahar dintr-o înghițitură.

Corentin bău puțin Porto.

— Să trecem deci la subiect, zise el privind în ochii mici ai generalului. Scuzați-mă că sunt direct, dar sunteți obișnuit, ca soldat. Bun... Ieri seară v-ați dus la această tânără despre care este vorba. Unui dintre colegii noștri, inspectorul Tardet, era în apartamentul din care ați ieșit, intrigat, lăsând ușa deschisă. V-a adus la cunoștință anumite lucruri. Ați recunoscut că frecventați adesea această adresă.

Își luă paharul de Porto.

— De aici și motivul vizitei noastre, domnule general.

Castine se agită pe divanul său acoperit cu o pânză de Nefta (Tunisia).

— Domnilor, începu el cu emfază, suntem între bărbați și profesia dumneavoastră vă permite să cunoașteți sufletul omenesc. Voi fi deci concis.

Mai bău din coniac și se ridică, mergând mecanic prin încăpere.

— La moartea soției mele, făcu el, am putut în fine să mă eliberez de adevăratele mele fantasme.

Zâmbi, cu o urmă de durere.

— Am făcut bani în colonii, am rente, pot să plătesc. Ceea ce voiam de la Jenny era scump, fiindcă era destul de special.

Siderați, Corentin și Brichot aflară în continuare, în termeni voalați dar clari, că acestui bătrân șmecher de general nu îi plăcea decât un lucru, dintotdeauna: să lingă.

Inclusiv spermă.

Pe trupul unei femei.

Cât trăise soția sa, se stăpânise. Apoi, după moartea ei, așa cum se întâmplă adesea, el se „eliberase”. Se pusese pe vânatoare. Durase mult până să găsească. După multe eșecuri, în fine, pusese mâna pe Jenny. Cum plătea gras, ea acceptase...

Se așeză la loc, roșu. Cuprins de două sentimente: satisfacția, comună obsedaților sexuali, de a vorbi, de a mărturisi și furia pe de altă parte, că se dăduse pe față.

Corentin își trecu mâna peste frunte.

— Generale, zise el, nu suntem aici pentru a vă judeca. Nu avem acest drept. Jenny consimțise. Credeți-ne, singurul lucru care ne interesează, este să aflăm dacă ne puteți ajuta să o găsim pe această tânără.

Aime Brichot, tăcut de la începutul discuțiilor, întinse nervos degetul.

— Unde ați cunoscut-o? Atacă el, uimit încă de dezvăluirile „deviaționiste” ale militarului de rang înalt.

Castine realizează cu întârziere gândurile ascunse ale adjunctului polițistului cu umeri de boxeur.

— Mi-a fost prezentată într-un bar din Pigalle, zise el. *Jet Club Bar*. Georges, barmanul, mi-a recomandat-o pe Jenny, ca fiind...

— ...foarte înțelegătoare.

Își cuprinse capul cu amândouă mâinile.

— Domnilor, făcu el cu o voce schimbată, pot, să vă cer o favoare?

— Bineînțeles, generale, răspunse Corentin, ghicind ce avea să îi ceară.

Castine își umflă pieptul puternic.

— Mulțumesc, simplu, voiam foarte mult ca numele meu să nu apară în ziare...

Oftă amărât.

— Mă mai vedeți revenind la Cercul Militar, în fața camarazilor mei? gemu el.

Corentin se ridică, cuprins de înțelegere dar și dezgust.

— V-am dat dinainte cuvântul meu, generale, zise el.

Capitolul IX

Jenny ajunsese la capătul suferinței. Abdomenul, sânii, buzele, de unde atârnavă acele de aur ale diavolului nu erau decât puncte din care țâșneau cu repetiție senzații atroce, care nu îi lăsau nici un răgaz. La început, fusese plăcut, simțise o plăcere cum niciodată nu avusese ocazia cu un bărbat, chiar dacă teroarea atenționărilor o făcuse să se abțină. Dar noaptea trecuse, venise ziua, trecuse și aceasta. Pe la prânz, torționara ei revenise, îi scosese acele și îi acordase iui Jenny o oră de repaus.

Liyu decisese să își rafineze următoarele operațiuni. După ce Jenny fu legată la loc, crăcănată, îi ordonă să se cambreze. Atunci, îi puse sub spate o bucată de lemn, un căprior de grindă, pătrat, ușor curățat, care o făcu să țipe. Trăgând cu mâna, unul după altul, sfârcurile lui Jenny, Liyu agăță clești de rufe. Apoi un al treilea, de clitoris.

Jenny plânse tot timpul cât îi pusese acele la loc, inclusiv cel din carotidă. În jurul ei, pereții albi ai camerei se învârtteau ca într-un coșmar infernal. Nu mai vedea decât două siluete vagi aplecate peste ea. Deja simțea cum o invadează valul de căldură provocat de acupunctură.

Boss-ul se aplecă neliniștit. Jenny era de o paloare mortală.

— Idioato, murmură el, o să vorbești, sau ce?

Se clătină. Ceva nou se întâmpla cu el. O rememorare a fantasmelor venite din copilărie. Fascinat, contempla picioarele lui Jenny.

— Liyu, făcu el, scoate acul din carotidă.

Liyu se supuse. Chelul, mai palid ca niciodată, se aplecă peste patul acoperit cu scânduri.

Lingând degetele de la picioarele lui Jenny. Acestea erau fantezmele sale, degetele de la picioare. Le devora, cuprins subit de nebunie. Mușca, depărta, își trecea limba peste tot. Liyu, indiferentă, își aprinsese o țigară și se duse la fereastră.

Când limba bărbatului atacă talpa piciorului, Jenny scoase un urlat de fiară. Cu cinci minute înainte de termenul pe care îl știa la perfecție, se declanșase.

Liyu înaintă, pentru a lua tensiunea. Plasă garoul de cauciuc pe brațul lui Jenny, chiar deasupra încheieturii cotului și începu să pompeze. Atentă la mișcarea acului „manometrului”.

— 7 cu 4, scrâșni ea-scoțând stetoscopul. Nu o să mai reziste mult timp.

Chelul bătu din picior.

— Târfa! O să fie din vina ei, răcni el.

Liyu se ridică:

— Așteaptă, mai am o idee.

*

* *

Jenny, printre pleoapele pline de lacrimi, contempla spectacolul

care i se oferea, chiar între picioarele depărtate. Un ghem de păr cenușiu minuscul. Loulou, canișul ei pitic. Legat. Și cu nasul plin de ace de aur. Loulou schelălăia încet, părând că are din ce în ce mai multe dificultăți de respirație.

Liyu trase de păr, în față, capul lui Jenny:

— Încă două minute și o să moară. Comoție cerebrală. Nasul unui câine este legat direct de creier.

Jenny deschise de mai multe ori gura, ca pentru a lua o gură de aer proaspăt.

— Nu îmi amintesc mare lucru, gemu ea, singurul lucru care cred că vă interesează...

Chelul se aplecă spre ea.

— Zi odată, mormăi el.

Jenny încercă să respire adânc.

— Monseniorul... Avea o carte, o Biblie.. Studia mereu.

Palma porni, dublată imediat de o alta, făcând să sară acele înfipite în colțurile gurii.

— Îți bați joc de noi! urmă chelul. Câinele tău o să moară.

Jenny se zbatu.

— Așteptați... Nu am terminat... nota cuvinte, litere., nu ca un comentariu. ca un cod...

Chelul se aplecă, cu privirea schimbată.

— Această Biblie, unde este? ...

— La el acasă, acolo am văzut-o...

Chelul se dădu în spate, gânditor.

— Liyu, făcu el în cele din urmă, este suficient pentru moment, să o lăsăm liniștită.

Arătă spre câine și spre Jenny cu o mână nervoasă.

— Scoate acele.

Trei minute mai târziu, Loulou gemea pe pieptul stăpânei sale. Îi scosese lui Jenny acele, cleștii de rufe și butucul de lemn. Dar era în continuare legată de pat.

— Loulou, murmură ea, fii cuminte, sărută-mă...

Canișul se urcă până la umărul ei unde se așează și apoi începu să o lingă pe gură. Adormiră împreună foarte repede, epuizați. Ultimul gând al lui Jenny înainte de a adormi o uimi: crucificată pe scândurile de lemn, se simțea mai bine decât se simțise vreodată în cele mai bune cearșafuri de mătase.

Capitolul X

Blondul decolorat se duse să oprească discul cu Charles Trenet. Era mai bine. Inspectorul athletic cu ochi ageri care intrase la el nu era genul care să fie interesat de altceva decât de întrebările sale. Ori, acestea erau clare, precise și puse cu o voce dură.

Obiectul de interes al lui Boris Corentin: tipul brunet care servea în micul apartament tapisat cu cașmir brun și roz. Vârsta? Cincisprezece ani cel mult. Cincisprezece ani de experiență. Fardat, cu ochii machiați, buzele delicat rujate, ospătarul era îmbrăcat cu o bluză indiană fluturând pe deasupra unui jeans supermulat. Pe dedesubt, nimic. Picioarele goale, cu unghii delicat făcute cu oă transparentă cu o tentă roz.

Georges îl străpunse cu privirea. Cireașa de pe tort. De ce puștiul se crezuse îndreptățit să îi servească cu băutură? Îl chemase el? Nu. Bun, o să vadă el.

Boris Corentin acceptă sucul de fructe oferit; nu avea alcool. Nu încălca deci regulile. În fața lui era Georges, fost barman la *Jet Club Bar*, dat afară în urmă cu opt luni pe motiv de lipsă în gestiune, în ciuda avertismentelor repetate. Proprietarul barului, vesel că face un serviciu poliției, îi dăduse lui Corentin adresa.

— Nu vă voi desena ceva complicat, reluă acesta. Exploatare de minori, ceea ce costă scump.

Își trosni încheieturile mâinilor.

— Bun, să fim clari. Pentru început, veți trimite puștiul la părinții lui, repede. Contați pe mine că voi verifica. De acord?

Georges înclină capul, spăsit, după care făcuse semn puștiului să se întoarcă în bucătărie.

— Perfect, reluă Corentin. Acum, să trecem la lucruri serioase. Pe Jenny cum ați cunoscut-o?

Georges își aranjă părul cu o mișcare din cap foarte elegantă.

— Așa. Venea frecvent la *Jet Club Bar*.

— Și pe general?

— Și pe el la fel. Atunci, în cele din urmă, într-o seară, au fost amândoi acolo.

Privi în zare.

— Generalul îmi povestise de mult cazul lui. Jenny a acceptat, pentru o mie de franci.

Corentin admise dând din cap.

— Este o autonomă, Jenny? făcu el, cu un aer de parcă ar fi întrebat de mersul trenurilor.

Georges se agită în fotoliul său.

— Domnule inspector, făcu el, umil, O.K., îl trimit pe puști acasă, dar fără să se audă ceva...

Corentin plescăi sucul de fructe.

— Voi vedea după ce vom mai discuta.

Georges își reținu un zâmbet, simțind că este pe calea cea bună.

— Jenny cotiza la sindicat, zise el foarte repede.

Corentin îl fixă cu privirea.

— Haideți, făcu el, spuneți repede.

Celălalt clipi și începu explicațiile. Sindicatul era o afacere cu acoperire de agenție imobiliară. O modalitate a proxeneților de a nu atrage atenția polițiștilor asupra lor. În spatele acestei afaceri se ascundeau proxeneții reconverțiți. Aveau hoteluri, pentru a-și justifica legal activitățile imobiliare. Aceste hoteluri erau închiriate pentru activitatea prostituatelor iar administrarea era încredințată unor oameni de paie.

Din mers, Corentin estimează un salariu al unui astfel de om de paie la douăzeci de mii de franci pe lună, plus un procentaj din cifra de afaceri realizată.

— Cu garanția de a fi apărut, dacă acel om de paie ajunge în pușcărie, vă spun că exista un acord cu polițiștii.

— Înțeleg, scrâșni Corentin. Și bineînțeles, este un cabinet de avocatură și oameni de afaceri aleși pe sprânceană pentru a-i susține. Pentru ca adevărații vinovați să nu iasă la iveală niciodată.

Bătrânul homosexual era plin de senzualitate în fața polițistului cu bust puternic. Corentin își aprinse o Gallia, pentru a se înconjura de un fum protector.

— Ce altceva? făcu el. Nu ai văzut niciodată alte persoane cu Jenny? Pentru a fi mai precis, o asiatică, de exemplu?

Georges își rotunji gura.

— Bineînțeles că da! făcu el cu o voce de soprană. Atașata

comercială.

Corentin îi reproduce semnalmente date de Tardet.

— Exact așa, șopti Georges, care își vedea interesul său tot mai aproape.

Încruntă artistic sprâncenele.

— Pot chiar să vă spun că are o specialitate, îngrijește de reumatism, prin acupunctură, pe unul din patronii afacerii, un corsican.

Corentin își mișcă umerii sub veston.

— Mă veți duce la ea, îi ordonă cu o voce monotonă.

Ochi verzi ai lui Georges se lumina.

— Dar bineînțeles, domnule inspector, nimic mai simplu.

Când termină, Corentin întinse degetul arătător:

— Sunt parolist, făcu el, voi face tot ce pot să aranjez cazul, mai ales dacă puștiul a înțeles că trebuie să își facă bagajele. Dar lucrurile să fie clare între noi: mai întâi, puștiul pleacă o dată cu mine. Apoi, vreau numele și adresele celor implicați în societatea imobiliară.

Georges se înclină artistic.

— Nu vă pot refuza nimic, domnule inspector, șopti el.

Corentin se întoarse:

— Chemați-l pe băiat, făcu el cu o voce hotărâtă.

Georges se blocă, cu gura căscată. Iubitul lui ieșea din cameră cu valiza în mână.

— Vedeți, concluzionează Corentin ridicându-se, suntem între oameni de bun-simț.

*

* *

Chelul ciocăni cu lingurița în ceașca de ceai. O ceașcă frumoasă. Porțelan transparent. Lucrătură frumoasă. Bău cu înghițituri mici.

— O omorâm, zise el. Nu știe până la urmă nimic.

Chinezoaica se strâmbă.

— În fond, nu îmi place să omor. Este păcat, suferă destul, vreau să continuăm.

Chelul păli și mai mult.

— Eu sunt aici bossul, nu?

Liyu se înclină.

— Cum doriți.

— Bine, atunci, vreau o moarte naturală. Fiindcă o să o ducem undeva în Paris, pe scaunul unei mașini. Nici vorbă să ascundem cadavrul, nici măcar în parc.

Râse, cu nasul în ceașca de ceai.

— Cât timp durează, după părerea ta, să ajungă la criză cardiacă?

Liyu se gândi.

— Este tânără, are o sănătate bună, deci este rezistentă. După mine, va rezista patruzeci și opt de ore.

*

* *

Orgasmele lui Jenny nu mai erau acum decât orori nervoase. Le suporta, cu dinții strânși, crispată. Singura ei consolare: epuizarea atinsese un asemenea nivel încât acele nu o mai torturau ca mai înainte. Începutul sfârșitului, își dădea ea seama...

Acum gâfâia, revenindu-și penibil după un nou acces. Sub ea, salteaua era udă. Murea de sete.

Dar asta trebuia să facă parte din sadismul torționarilor ei.

— Loulou, murmură ea cu o voce abia auzită. Vino, te rog,

Canișul veni și se lipi la gâtul ei. Limba moale îi atinse buzele. Ea se lăsă linsă, deși nu mai știa de ea. Cel puțin, cineva o iubea în acest loc nebunesc. Limba minusculă părăsi gura, urcă spre pomeți, apoi pe pleoape și pe nas. Canișul lungea lacrimile. Avid. O rază de speranță o cuprinse pe Jenny.

— Nu, bâigui ea, nu este adevărat...

Ea înțelese: câinele îi lungea lacrimile fiindcă erau sărate. Nu din afecțiune. Nu avusese timp să se gândească dinainte la trădare. Din nou, valul de fierbințeală trecea prin trupul ei.

Când termină, realizează, după bătăile inimii, că nu va mai rezista mult timp. Se întoarse spre caniș.

— Vino, murmură ea, ai dreptate. Mănâncă-mă. Te iubesc oricum.

*

* *

Aime Brichot avea probleme cu cuierul din dulapul său de la birou. Prea mare pentru statura lui. Odată așezată, haina lui se trăgea din răscoială. Înjură și își luă haina.

„Unde să o pun?” se întrebă el.

Găsi soluția. Pe umerii lui. Singurul cuier de mărime potrivită.

Vocea repezită a lui Boris Corentin, care intrase în viteză, îl aduse la realitate.

— Din nou la litere?

Aime Brichot se strâmbă.

— Tot la fel, o să îmi finisez vocabularul de jargon.

De câteva zile, poliția era inundată de scrisori anonime. Corespondenți care îl înjoseau pe monseniorul Loursais. Toate în termeni de o josnicie absolută. Și poliția nu era singura. Arhiepiscopul, și el, avea un teanc de scrisori. Terifiat, telefona încontinuu la Poliția Judiciară, pentru a implora ca aceasta să facă ceva pentru a rezolva cazul...

*

* *

Tardet își aranjă nodul de la cravată. Transformat în câine de vânatoare, și fericit. În fine, putea face ceva ca să fie iertat de ratarea urmăririi, de alaltăieri.

Pândind în fața sediului social al sindicatului, pe strada Viala, arondismentul XV, tocmai reperase un spectacol pasionant: chinezoaica din urmărirea ratată de pe strada Dobropol tocmai intra în imobil.

Tardet apăsă pe butonul stației din mașină.

Boris Corentin îl înghionti cu cotul pe Aime Brichot.

— Privește, Meme, murmură el.

Chinezoaica ieșea. Însoțită de un tip foarte tânăr. Cuplul se îndreptă spre o Alfetta, condusă de chinezoaică, și mașina demară imediat.

La Porte d'Orleans, Alfetta se angajă în tunelul Autostrăzii Sud, urmată de mașina poliției.

Capitolul XI

Receptorul radio-telefonului de bord luci în lumina soarelui palid de ianuarie. Corentin ridică receptorul cu o mișcare bruscă.

— Alo... aici Z 2, zise el, inspectorul Brichot și Corentin, de la Cazuri Speciale de la Brigada de Stupefiant și Proxenetism.

Urmărim o Alfa Romeo roșie, model Alfetta. Număr GXF 23 92. Intrăm pe Autostrada Sud.

Închise după câteva cuvinte de politețe.

— Te deranjează dacă fumez? Întrebă el.

Aime Brichot frână: coloanele de ambuteiaj începeau, clasic pentru acea oră. Ora optsprezece, ieșirea de la lucru. Enervant pentru condus, dar un chilipir pentru urmărire.

— Te rog, făcu el prin mustață. Mulțumesc totuși că ai întrebat.

Alfetta se încadra încet-încet pe banda din dreapta.

— Uite, făcu Brichot, neliniștit, o să se oprească? În acest caz, am pățit-o.

Oftă. Mașina nu încerca decât să se angajeze pe banda pentru vehicule lente.

— Ciudat, zise Brichot, gânditor.

Corentin se chinuia cu scrumiera care nu voia să se deschidă.

— Ba nu, semn bun, din contră, vrea să zică că o va lua pe următoarea șosea. Știe că mergând pe banda de mașini lente va evita aglomerația.

Brichot tăcu, atent să păstreze contactul fără să se apropie prea mult. Alfetta ignoră ieșirea spre Rungis, apoi pe cea spre Orly. Chiar și pe cea spre Lyon. O luă spre Orleans-Chartres.

Corentin reușise să deschidă scrumiera.

— Ai destulă benzină? întrebă el. Dacă ne va plimba departe.

Brichot ridică din umeri, furios.

— Fac mereu plinul, înainte, scrâșni el.

Corentin se sprijini în scaun. Alfetta începea să prindă viteză. Brichot apăsă și el pe pedala de accelerație.

Înjură:

— Își va da seama că o urmărim, cu siguranță.

Șansa era de partea lor.

Înainte de ieșirea spre Bures-Orsay, o Estafette a jandarmeriei apăru în depărtare, însoțită de doi motocicliști. Alfetta încetini brusc, prudentă. Încetini și Brichot. Corentin fu gata să dea cu nasul de bord.

Accelerarea de după fu mai lentă.

— La zi, exclamă Corentin deodată, puștiul, de lângă chinezoaică, nu îl mai văd. Curios, nu?

Brichot se scărpină la mustață.

— Poate doarme.

Corentin rămânea cu sprâncenele încruntate.

— Ascultă, vreau să verific. Depășește-o. Oricum, mai avem până la ieșire.

Brichot se conformă. Indicatorul se ridică la o sută șaizeci. În trecere, Corentin se uită în interiorul mașinii. În dreapta șoferiței, o formă ascunsă sub o pătură.

— Îți spun că ceva nu este în regulă, în privința puștiului, scrâșni el când Brichot intră pe bandă. Uită-te bine în retrovizoare. Ce vezi?

Brichot ridică ochii.

— Ba nu, făcu el. Nu este nimic. Ea îi vorbește. Ea râde.

Corentin stinse țigara în scrumieră.

— Scuză-mă, sunt nervos, văd numai încurcături peste tot.

O pancartă, cu litere albe pe fond albastru: „Dourdan, prima ieșire, 23 kilometri”. Corentin se întoarse. Alfetta mergea în continuare în urma lor.

— La naiba, făcu el, ea accelerează.

Alfetta îi depăși în coborâre, chinezoaica conducea ca o profesionistă.

— Rămân mai în spate, făcu Brichot. Înainte de Dourdan, nu este bandă de frânare.

Înjură: Alfetta semnaliza brusc la dreapta, pentru a alimenta cu benzină.

— Ce fac? strigă Brichot.

Corentin întinse degetul:

— Continui. Peste șase sau șapte kilometri este o fostă stație de benzină abandonată, transformată în parcare. Ne oprim acolo și când reapare îi luăm urma.

După zece minute, Corentin zise:

— Iat-o, murmură el.

Brichot demară. Alfetta trecea în trombă.

Problema lor, când chinezoaica semnaliză la dreapta pentru a o lua spre ieșirea Dourdan, fu să nu intre la rând după ea. Din fericire un R 5 Gordini îi depăși nervos. Corentin scoase placid trei franci jumătate, remarcând că chinezoaica îi întinse taxatorului o bancnotă de o sută de franci.

În spate, cât taxatorul dădu restul, R 5 protesta cu accelerația.

Alfetta abia ieși de pe autostradă că o luă la dreapta. Spre Rochefort-en-Yvelynes.

— Acum, murmură Corentin, dacă ne-a reperat în retrovizoare, suntem morți.

Din fericire, chinezoaica nu accelera. Traversă

Rochefort cu prudență, o luă spre Limours, trecând prin fața fermei din Cense, apoi de Bonnelles. Acolo viră la dreapta, angajându-se pe o șosea îngustă. În direcția Bissy.

— Ori Dumnezeu este cu noi, mormăi Brichot, ori suntem afurisiți.

Nu erau decât două mașini pe șosea. Alfetta și, o sută de metri în spate, R 16 gri anonim, banal. Dar nu de ajuns pentru un curios. Două antene, una pentru radio și alta pentru comunicații cu Politia Judiciară, se remarcă, cu ochiul liber. Cu atât mai mult cu cât R 16 o urmărea de la Paris. Dar noaptea se lăsase. Faruri în spate, este ceva imprecis...

— Și iată-ne ajunși, murmură Corentin.

Stopurile de frână ale Alfettei se aprinseră brusc. Încetini în fața unui portal, gros, din lemn vopsit în gri. R 16 trecu. Discretă. Brichot se opri pe un drum prăfuit la două sute de metri mai departe.

— Ce facem? întrebă Brichot.

— Îl sunăm pe Baba. Ai notat numele proprietății?

Brichot se strâmbă.

— Nu, recunosc el.

Corentin oftă.

— Placa de aramă, pe stâlpul din stânga. Este un nume care nu se uită: „Les Gres Perces”.

Charlie Badolini luă receptorul.

— Încă o șansă, mormăi el, că am găsit pe cineva de serviciu. Am aflat ce vă interesează.

— Să ne trimită o mașină specială de supraveghere, bombăni Brichot.

— Alo? făcu Corentin, vă aud prost.

Neconcordanțele dintre rețeaua Z 2 și cele particulare... Charlie Badolini era acasă.

— Este mai bine, reluă șeful Brigăzii Mondene vorbind mai clar. Bun, țineți-vă bine. Proprietatea aparține judecătorului Bachelard.

Corentin făcu o pauză.

— Bachelard, articolă el neîncrezător, faimosul judecător de la Tribunalul pentru copii și adolescenți?

— Vocea șefului se auzi nervoasă.

— Ei da, bătrâne. Bachelard.

Se lăsă liniște.

— Evident, mormăi Corentin, nu pot să îl percheziționez. Cât despre mandat, până îl obținem... Aveți vreo idee, sefu? Fiindcă eu nu mai știu ce să fac. De acord, am localizat ceva interesant, dar trebuie să ținem cont și de legalitate.

Ar fi trebuit să adauge: „Ce să mai”...

Vocea lui Charlie Badolini explodă în receptor.

— Ce vreți să vă spun, fiindcă justiția ne bagă bețe în roatele Pândiți, atât.

Tuși.

— Îmi pare rău, Corentin și Brichot, dar nu văd altă soluție pentru moment.

Corentin remarcă.

— Mulțumesc, sefu', pentru înțelegere, făcu el, dezamăgit.

*

* *

Pe la unsprezece seara, un Jaguar gri metalizat intră pe proprietate. A patra și cea mai luxuoasă dintre mașinile apărute de la începutul pândei. Conștiincios, Brichot notă numărul.

Corentin îl privi.

— Meme, zise el, morocănos, m-am săturat.

Brichot își ridică ochelarii pe nas.

— Simt că tu o să faci o prostie, zise el sentențios.

Corentin aprobă de mai multe ori din cap și deschise portiera.

— Știi dinainte continuarea. Dacă reușesc, îmi ofer o șampanie, dacă ratez, cei de la Interne...

Brichot coborî geamul, odată ce Corentin ieși din mașină.

— Evident, pe mine mă lași să păzesc! strigă el.

Corentin veni și se sprijini de portieră.

— Schimbăm rolurile dacă vrei, făcu el. Ascultă, Meme, ești căsătorit, ai doi copii, eu sunt celibatar și nu plătesc nici o alocație familială. Presupunem că îmi iei locul și că totul se duce de râpă, o vezi pe Jeannette plătind singură ratele la apartament?

Aime Brichot scoase nasul afară și mirosi aerul de țară. Un aer care mirosea a aventură.

— Vulpoiule, murmură el, pe Jeannette și pe gemene le ador, dar sunt momente când...

Corentin îl bătu pe chelie.

— Hai, ciao, veghează atent.

Dispăru în noapte.

— Hei! țipă Brichot.

Corentin se întoarse.

— Scuză-mă, făcu Brichot, încurcat, dar să nu îi repeți niciodată lui Jeannette ce am spus mai devreme...

Corentin îi aranjă nodul de la cravată.

— Meme, făcu el cu afecțiune, nu îmi place că te gândești să-mi spui asta.

— Am uitat, făcu coechipierul său. Ai dreptate, sunt un nemernic.

Privi fix la silueta musculoasă care se depărta de-a lungul peretelui de piatră.

„Boris, murmură, greșești, Dumnezeuule, greșești...”

Lătratul răgușit al unui câine îl făcu să tresară pe Brichot. Venea din cealaltă parte a zidului pe care Boris îl escaladase cu siguranță.

— Asta e, gemu el, catastrofa.

Ieși din mașină, panicat. Câinele, dincolo, lătra și mai tare.

— Trebuie să îl ajut! Urlă el în sinea lui frângându-și mâinile.

Se opri. De cealaltă parte, se întâmpla ceva nou. Mai întâi, un copac se mișca în lumina unei lămpi aprinse. Apoi o voce de bărbat striga „Krug! Aici. Vino... Ce ai?”

Brichot distinsese fasciculul unei lanterne puternice care cerceta parcul.

— Boris este terminat, își zise el, cu inima bătându-i puternic.

Făcu câțiva pași, învârtindu-se în cerc, în căutarea unei soluții. Deodată, se duse spre poartă.

— Ce este asta? făcu bărbatul mătăhălos, nebărbierit, care ținea în lesă câinele.

Aime Brichot înghiți în sec.

— Scuzați-mă, începu el, zâmbind, în timp ce încerca să pară englez, m-am rătăcit, vă rog, *where I cari... I mean*; unde pot să

găsesc ROCHE-FORT...

Paznicul îl examinează pe „englez”. Credea că toți englezii sunt înalți, atletici și cu un păr bogat.

Grație vestimentației anglomane total, Aime Brichot trecu totuși examenul. Era îmbrăcat ca un englez de la televizor. Ca unul tânăr, chel și pitic.

— Vorbiți franceza? articulă paznicul.

Lângă el, câinele trăgea înspre spate, spre parc. Nu era proastă bestia, doberman. Nu era ușor de păcălit.

— Krug! strigă paznicul. Gata.

Brichot zâmbi prosteste.

— Vorbesc puțin... făcu el insistând pe silaba finală.

— OK, făcu paznicul, este ușor, vă întoarceți pe acolo... Apoi la stânga. La stânga, înțelegeți?

— Yes, se grăbi Brichot, *left*.

Celălalt prinse cuvântul din zbor. Deja auzit altundeva.

— Așa, *left*.

Întinse brațul spre pădurea din vârful colinei care se zărea prin noaptea senină.

— Apoi, la dreapta, făcu el imperial.

Brichot se dădu în spate.

— *Thank you very mach*, făcu el. Mulțumesc mult.

Zâmbi pe sub mustață.

— Și la revedere, domnule.

Paznicul schiță un salut din poziție de drepti.

— Mereu în slujba vizitatorilor, strigă el foarte mândru.

Totuși, rămase să privească cum pleacă englezul spre mașină. Curios, un R 16. Nu prea era englezesc.

Aime Brichot făcu o întoarcere spre el și coborî geamul.

— Bună mașină închiriată! Solidă, rapidă... exclamă el.

Celălalt râse.

Se întoarse pe domeniul său. Câinele, disperat, îl urmă cu coada între picioare. Nu se putea să aibă un stăpân atât de tâmpit. Celălalt vânat, adevăratul, trebuia să se fi fofilat de mult timp.

Aime Brichot opri mașina la intersecția spre Bonnelles.

— Of, făcu el ștergându-se pe frunte, sper că nu am jucat prea prost rolul...

*
* *

Corentin se strecură printre mașini. În fundul garajului, o ușă. O deschise ușor. Nimic. nici o rază de lumină. Intră.

„De data asta, își zise el, totul sau nimic.”

Culoarul din spatele ușii era slab luminat de la o ușă vitrată care comunica cu o altă cameră. Făcu câțiva pași și dădu de treptele unei scări.

Apucând balustrada simți lemnul. Urcă. În depărtare, zgomote de voci și de muzică. Bob Marley, Reggae. Se auzeau râsete, de jos. Ajuns la etaj, se trezi într-un întuneric beznă. Dar în fund, o lumină slabă. Înaintă, cu inima bătându-i puternic. Oricând se putea deschide o ușă.

Lumina provenea de la o ușă vitrată, din cealaltă parte. Corentin întinse gâtul. Se blocă:

— Nu, făcu el. Nu este posibil.

*
* *

Exact în acel moment, un bărbat mediteranean se prezenta în fața imobilului în care locuise monseniorul Loursais. Sună. Insistent. La a doua sonerie, valetul apăru, uimit, în pijama.

— Nu sunteți întreg la minte! strigă el. Ați văzut cât este ceasul. Celălalt ridică din umeri.

— Uitați, zise el scoțând o hârtie de cinci sute de franci. Luați-i și ascultați-mă.

Avea un accent puternic din Nordul Africii. Mirat, valetul luă banii.

Arabul se strâmbă.

— Sunt un amic al Monseniorului, reluă el. Veți primi încă de două ori pe atâta dacă mă lăsați să urc la el.

Celălalt își căscă gura.

— Sunteți nebun, gemu el, aiurit.

Arabul se prefăcu că ia înapoi banii.

— Nu, sunt colecționar de mobilier. Însoțiți-mă, aveți cu siguranță cheia, vreau să îmi fac o idee despre valoarea totală înainte de licitația de mâine.

Valetul se dădu înapoi, împingând ușa:

— Inutil, domnule, făcu el sec. Nu mai este nimic de vânzare.

Totul a fost deja vândut la Saint-Ouen.

Mâna arabului se întinse și luă banii.

— În acest caz, făcu el, nu mai meritați nici un bacșiș. Mulțumesc totuși că mi-ați spus, mă voi duce acolo.

Plecă.

— Asta este, zise valetul, ceva nu se potrivește mereu în această lume.

Capitolul XII

Dacă Boris Corentin ar fi avut cea mai mică tendință homosexuală, aceasta l-ar fi cuprins imediat și l-ar fi făcut să vomite de parcă s-ar fi aflat în fața unei femei goale.

Cei doi adolescenți, de cealaltă parte a perdelei transparente, erau pure minuni anatomice. Goi, bineînțeles, eleganți ca niște statui grecești, cu mușchi fini. Un blond cu bucle și un brunet cu părul scurt coafat. Boris Corentin recunoscuse în al doilea pe tânărul din Alfetta. Era în picioare în mijlocul încăperii. În fața lor, așezați pe canapele și fotolii, o jumătate de duzină de domni între patruzeci și șaizeci de ani, vizibil cu orientări homosexuale. Sărea în ochi. Între ei și adolescenți, chinezoaica din Alfetta, îmbrăcată cu un jeans ultra-strâmt și un pulover verde din lână direct pe piele. Adolescenții, în afară de nuditatea lor, absolut deloc jenați, aveau alte două particularități. Mai întâi, un ac de aur atârna, înfipt în câte un mamelon. Apoi, ei exhibau o erecție perfectă, nervoasă, fără complexe.

Chinezoaica le explica celor de față tehnica acelor *Houa Tchen*. Recomandate pentru excitarea nervilor sexuali, fapt ce făcea posibilă menținerea erecției timp de șapte-opt ore, ținând cont de fiecare individ.

Drept exemplu, chinezoaica se așeză în genunchi în fața celor doi tineri, administrându-le o felație alternativă, de câte două minute. Brunetul ejaculă primul, urmat imediat de blond. Chinezoaica își continuă „treaba”.

Când se ridică, gâfâind ușor, după douăzeci de minute, „declanșase” pe blond de cinci ori iar pe brunet de patru.

Erau în aceeași stare de erecție, poate puțin mai ușoară.

Asistența se răsuci în fotolii.

— Niciodată nu am văzut așa ceva! Niciodată!

Ea chicoti îndelung.

— Voiam să spun: cumpăr...

Chinezoaica îl privi:

— Ce?

— Nu pe frumoșii ăștia doi, bineînțeles, acele.

Liyu zâmbi.

— Patru sute de franci bucata. Sunt din China, declară ea, profesionale. Dar să știți, dacă aveți acele nu înseamnă mare lucru. Trebuie să știți și cum să le folosiți. Iar aici...

Nu avură timp să încheie afacerea. Un atlet în vârstă se precipită în genunchi în fața celor doi tineri.

— Și noi? strigară ceilalți ridicându-se.

*

* *

Boris Corentin se dădu înapoi, cu spatele la perete.

„Puștii nu au nici cincisprezece ani, își zise el. Ar fi un flagrant delict.”

Ezită. Importantă era Jenny. Era sigur că ea se află aici. Era musai să o găsească. Se dezlipi de perete, căutând pe pipăite trecerea.

După aceea, totul se petrecu foarte repede pentru el. Plafonierele de pe culoar se aprinseră, înainte de a avea timp să ia poziția de luptă, fu învins. Proiectat de brațul puternic al unui roșcat enorm în ținută de catifea verde, patul unei puști de vânătoare îi lovi stomacul, îndoindu-l, pentru a-l lovi apoi în ceafă. Căzu în genunchi, cu capul cuprins de dureri insuportabile.

— Nu m-ar mira să cunoști un englez, mormăi paznicul întorcându-l cu ghetele de piele groasă.

Liyu apără în hol și contemplă figura cu ochi închiși.

— Nu este rău, murmură ea. Unde l-ai descoperit?

Pe la ora patru dimineața, Aime Brichot luă o decizie dureroasă. Ridică receptorul stației și ceru să i se facă legătura cu Charlie Badolini. Mirată, centralista încercă să îl refuze. Brichot se răsti:

— Faceți ce v-am spus! țipă el, sau jur că vin să vă iau la bătaie.

În douăzeci de secunde îl avu pe superiorul său la telefon.

— Domnule comisar, scuzați-mă, zise el cu o voce încurcată,

sunt Brichot, eu...

În același moment, radio-telefonul fâșâi curios. Scutură receptorul. Se terminase. Pană.

Capitolul XIII

Chelul își dezlipi ochii de la Boris Corentin pentru a se întoarce spre Liyu.

— Este frumos, zise el scoțând o țigară.

Se aplecă spre Corentin, așezat pe un scaun de care îl legaseră. Corentin încă mai resimțea dureri la cap, dar simțea că îi treceau deja. Nu era timp de văicăreli, ci de luptă.

Chelul suflă fumul într-o parte, evitând fața lui Corentin. Un mic detaliu la care polițistul fu sensibil. Bărbatul din fața lui era un european maladiv, cincizeci de ani aproximativ. Mai mult sau mai puțin? Dificil de zis. Chelul făcea parte dintre cei care nu par nici bătrâni, nici tineri. Față fără riduri. Era ca un sac de oase.

— V-am scotocit, zise el, deci sunteți un polițist și îmi imaginez că acest „englez”, de mai devreme, de afară, este coechipierul dumneavoastră.

Dădu din cap:

— Destul de vicleană diversiunea.

Corentin încruntă din sprâncene.

— Ce diversiune?

— Ei bine, este simplu, râse cheiul, coechipierul dumneavoastră l-a păcălit pe paznic pentru ca să nu vă simtă câinele, să nu vă mai urmărească atunci când săreați zidul. Infantil. Dar a reușit, recunosc.

Corentin își imagină pe Brichot făcând asta. „Bietul Brichot, își zise el, mirat, este un cap.”

Chelul se încruntă.

— De ce ați venit aici? zise el, privindu-l de sus. Și cum ați găsit proprietatea?

Corentin întoarce capul.

— Ascultați, făcu el, nu vă mai obosiți, nu veți scoate nimic de la mine.

Celălalt rânji.

— Asta credeți dumneavoastră. În fine, fiți rezonabil. Sunteți în mâinile mele și nu am intenția să vă dau drumul. Recunoașteți și vă voi invita la cină. Este târziu, trebuie să vă fie foame.

Corentin scutură din cap.

— Nu, zise el.

Celălalt oftă.

— Cu atât mai rău pentru dumneavoastră, vă credeam mai matur. Cât m-am înșelat...

Se întoarse:

— Ah, cina!

Un valet tocmai intra în salonul mare cu șemineu din piatră, împingând o masă pe roțile.

Corentin simți un gol în stomac. Era una din mâncărurile sale preferate. Pește rece cu sos de muștar. Pe o tavă de argint, minunat prezentat între foi de salată, măslina și roșii tăiate runde. Alături, o sticlă de Plant în frapiera cu gheață. Corentin, pe lângă foame, simțea și o sete puternică. Își stăpâni salivarea violentă.

Liyu se apropiase.

— Vă aduc? întrebă ea, profesionist.

Chelul îl privi pe Corentin, părând să ezite.

— Tot nu. Domnului îi este foame, să fim eleganți. Are dreptul la puțin repaus înainte de mica sărbătoare pe care i-o pregătești.

Întinse un deget osos.

— Fă-l să mănânce.

Liyu se transformă în bonă. Cu furculița în mână, începu să ia din mâncare. Corentin nu subestima ridicolul situației, dar trebuia să fie realist. Îi era foame. Avea nevoie deci să își refacă forțele. Cu atât mai mult să profite.

— Poate ceva mai rapid ritmul furculiței, zise el, cu gura plină. Nu sunt o găscă.

Liyu ridică din umeri.

— Mai cere, șuieră ea.

Chelul îi umplu paharul lui Corentin din nou.

— Eu îl găsesc foarte plin de umor, în situația sa.

Îi făcu semn lui Liyu să se dea la o parte și ridică paharul.

— Peștele cu muștar vă place?

— Excelent, înghiți Corentin, care era sincer.

Paharul îi atinse buzele:

— Spuneți-mi ce credeți despre vin, făcu chelul, atent.

Corentin bău. Apoi plescăi din limbă.

— Nu e rău, zise el, poate puțin cam acru.

Chelul rămase cu gura căscată.

— În plus mai face și nazuri! Caraghios, polițistul. Este foarte amuzant.

Văzu că farfuria lui Corentin era goală.

— Mai doriți pește?

Corentin făcu semn că da.

— Evident, vrei să mai dureze.

Corentin îl privi în ochi.

— Așa ceva, da. Dar peștele este bun, v-am spus, și sunt un gurmând.

Chelul decupa delicat din pește, partea din spate, cea mai bună..

— Uite, mai ia, o meriți.

*

* *

— Ți-am spus că nu este rău deloc! exclamă chelul. Ei bine, nu mă înșelam. Este o statuie grecească, acest polițai! Am văzut și polițai frumoși.

Își trecu mâna peste bicepși.

— Și sunt tari, antrenați.

Oftă:

— Bietul Corentin, fiindcă acesta este numele tău, ți-am văzut actele, dacă știai în ce o să te bagi...

Corentin își întoarse capul. Gol, crucificat pe un pat de aramă, legat de mâini și de picioare, se lupta cu angoasa. O succesiune de zgomote cristaline îi atrase atenția. Chinezoaica, cea căreia chelul îi spunea Liyu, scotea niște ace dintr-o gențiță. Ace de aur.

Trebui să își muște buzele.

Înțelese, de la început. Acupunctura. „O să suferi”, îl anunțase chelul. Boss...

Nu zise nimic cât timp Liyu îi plasă acele. În lobii urechilor, în mameloane, la subraț și la baza membrului.

Când simți cum virilitatea începe să i se întărească, singură, puternic, nu încercă nici să se opună. Închise ochii. În jurul lui,

zece perechi de ochi avizi. O serie de „nebuni”. Cu cei doi adolescenți, tot dezbrăcați, cu ochii încercănați. Liyu se aplecă.

— Frumoasă constituție.

— Este ca un Hercule! zise unul dintre nebuni. Putem să punem mâna?

Chelul se interpuse.

— Lăsați-l în pace. De data asta, nu este de joacă.

— Ah, tu, judecătorul, te opui! replică nebunul, bătând din picior.

— Afară! strigă chelul. Ați înțeles.

Rămase singur cu Liyu.

Corentin ridică ochii spre el, dominându-și rușinea.

— Deci, dumneavoastră sunteți judecătorul Bachelard, de la Tribunalul pentru copii și adolescenți.

Încercă să zâmbească.

— O să vă prind, vă jur.

Bachelard izbucni în râs:

— Pentru moment, eu v-am prins, polițist nemernic. Privește-te!

Corentin tocmai ejacula, sub privirea plină de admirație a lui Liyu.

— Bun, te lăsăm, reluă judecătorul când supliciul trecu. O să reînceapă. Regulat. O să te epuizezi. Nu vei mai putea face nimic. Atunci, poate, la un moment dat, o să te decizi să îmi povestești despre ancheta ta.

În hol, își aprinse nervos o țigară.

— O să dureze. Este rezistent, se vede.

Se opri:

— Liyu, murmură el, cred că ar trebui poate să alegem altă metodă.

Liyu zâmbi.

— Păcat, dar înțeles.

Judecătorul o prinse de mâini.

— Iar fata? Unde este?

Liyu dădu din cap.

— Încă mai rezistă, dar nu o să mai dureze.

Ochii chelului se luminară.

— Uite, o să-i fac o vizită. Este excitantă, mica târfă...

Liyu aprobă.

— Bun, făcu ea, trebuie să merg la Paris. Știți, este tot mai necesar acum.

Chelul ezită:

— Și polițaiul?

— Lăsați i să fiarbă puțin. Va fi mai suplu pentru schimbarea de program.

*

* *

Aime Brichot se gândea încercând să fie cât mai logic posibil. Bun, nu putuse să vorbească cu sefu', era clar deja. Dar în fond, îi transmisese totuși mesajul. Nu îl suna pe Charlie Badolini în plină noapte pentru a-i spune „Cucu, este o farsă”. Ori sefu' știa unde se află ei. Deci, înțelesese că ceva grav se întâmplase. Concluzia: o singură soluție. Să aștepte venirea întăririlor. Nu puteau să întârzie.

După încă o oră, nu mai rezista. Dura prea mult. Ideea că Boris era în pericol, de cealaltă parte a zidului, îl omora.

„Cu atât mai rău dacă fac o prostie, murmură el, mă duc.”

Nervos, verifică dacă pistolul Smith and Wesson special era la locul lui în tocul de la centură, și începu să escaladeze zidul.

Noaptea era acum rece. Se auzeau trosnind crengile copacilor. Cucuvele se auzeau peste tot. Brichot strânse din dinți. Gata să fie cuprins de o frică viscerală, venită din copilărie, în această noapte fantomatică.

Fu aproape liniștit când, deodată, spoturile luminoase din parc se aprinseră și, totuși, asta putea să însemne: „Pericol iminent”. Dar, cel puțin, lumina era civilizată. Se ascunse după un copac masiv. Liniștit. Câinele nu făcea parte din grupul care tocmai apărea. „O prostie din partea lor, își zise el. Dacă eram în locul lor...” Căscă ochii în spatele ochelariilor. Pentru a înjura imediat: în frig, respirația îi aburise ochelarii. Îi scoase și îi șterse cu o batistă. Era o chinezoaică. Apoi doi bărbați. Ducând un pachet mare înfășurat, în formă umană. Brichot se concentrează. Era la treizeci de metri, dar forma pe care o duceau la mașină, un Mercedes, trecea prin dreptul a două proiectoare din grădină. Un picior atârna, gol... Veni o rafală bruscă de vânt. O parte a păturii se ridică, pentru a cădea la loc. Fața se văzu. Albă, cu ochii închiși.

Corentin.

Aime Brichot strânse din dinți cât putu de tare.

— Nu îi pot lăsa să facă asta, mormăi el.

Își scoase ușor pistolul, îl armă și sări; trăgând spre cer.

— Poliția! urlă el. Toată lumea mâinile sus! La cea mai mică mișcare, trag.

Corentin căzu pe pietriș, pe jumătate dezbrăcat. Deasupra lui, cei doi bărbați, cu mâinile ridicate, la fel și Liyu.

Brichot făcu un sprint până la cinci metri de grup.

— Toți trei: la perete, cu mâinile ridicate! Strigă el nervos. Cu fața la perete. Acum, mâinile pe perete... Mai sus, depărtați picioarele. Sprijiniți-vă. Mai depărtate, picioarele.

Ei se supuseră, tăcuți...

Brichot se clătină, buimăcit... Ce să facă? ... Să-i salveze pe Corentin și cu atât mai rău pentru restul? Ezită. Un zgomot de motor în stânga lui îl făcu să zâmbească. Mercedes-ul! Ar trebui să plece cu el.

Aime Brichot, cu revolverul îndreptat spre perete, începu să-l tragă de braț pe coechipierul său.

„Scuze, Boris, făcu el, o să te doară”.

El fu cel care simți o durere violentă... Pistolul se răsuci de câteva ori în aer și căzu pe pietriș.

Lângă Aime Brichot, prăbușit cu nasul în pietriș. Inconștient.

Paznicul se aplecă, luă revolverul și îl puse în buzunar.

— Și al doilea, scrâșni el răsucind pușca. Tu, englezoi de circ, îmi face plăcere să te revăd.

*

* *

Judecătorul Bachelard bătu frenetic cu pumnii în masă.

— Tăceți sau ce? Urlă el. Eu vorbesc acum. Stupefiați, ceilalți se chirciră.

— Bun, așa e mai bine, reluă chelul. Voiam doar să realizați situația. Sunt doi polițiști acum aici. Afară, o mașină a poliției. Cu telefon. Acum nu merge, dar nu a fost așa și mai înainte. În consecință, celălalt, care se numește Brichot, a telefonat cu siguranță la Paris, își prinse capul între mâini.

— Suntem arși, spus mai pe șleau. Nu este decât o chestiune de timp. Trebuie să dispărem.

Oftă.

— Voi ce riscați, dacă nu sunteți prinși? Dar eu? Sunt la mine acasă, aici. Nu îmi mai rămâne decât să dispar!

Se întoarse.

— Liyu, făcu el repede, îi vei lichida pe fată și pe cei doi polițiști. Roger, vei săpa o groapă în spatele trandafirilor.

*

* *

Boris Corentin, Aime Brichot și Jenny, goi, toți trei, cu mâinile legate la spate, strângeau din dinți fără să se poată abține. Dar curios, frigul le făcea bine. Le scosese răcele. Ceea ce le mai oferea puțină putere. Și totuși, nu erau proști. Nu sapi o groapă în toiu noaptea într-un parc pentru a arunca frunze uscate. Era pentru ei.

— Jenny, murmură Corentin, tu care ai licență în filosofie, ce spun filosofi într-un astfel de caz?

Ea râse nervos.

— Nimic, ei nu știu nimic. Înțeleg acum, clăntăni ea din dinți.

Deja Liyu se apropia de ea. Însoțită de paznic. Acesta ținea în mână arma lui Brichot. Neîndemânatic. Liyu ridică un ac de aur. Foarte lung. Aproape zece centimetri.

— Sunteți nebună, la fel și ei, ne vor găsi corpurile... făcu Corentin cu o voce întretăiată.

Ea râse.

— Da, sunt nebună, polițist frumos. Și mă doare că te omor.

Ea o prinse pe Jenny de braț și o trase spre ea. Acul înaintă spre gât.

Țâșni în momentul în care acul atinge gâtul lui Jenny. Lovind cât mai violent posibil între picioarele chinezoaicei. Apoi se răsuci și, cu capul coborât, se îndreptă spre paznic. Acesta nu avu timp să se folosească de armă. Surprins, îi dădu drumul. Primi fruntea lui Corentin în plex și se clătină până la groapa în care căzu.

Corentin se aruncă spre revolver și se întoarse spre el. Cu mâna dreaptă, îl apucă și îl ridică la coapsă.

— Știu să trag, răcnii el, și voi trage...

Reuși, cu o mișcare minuțioasă să se ridice. Observă că revolverul nu era armat. Îl armă. Fără rezultat. Blocat...

— Aime, Jenny, făcu el repede. Să mergem.

Găsi forța de a zâmbi.

— Cu atât mai rău pentru ținută, alergarea ne va încălzi.

În mijlocul grupului avu loc o mișcare. Imediat, Corentin îndreptă spre ei revolverul. Era singurul care știa că este inutilizabil.

— La mașini! țipă Bachelard.

După două minute, nu mai era nimeni. Decât cei trei nudiști, cu maxilarele clănțănind.

— Rămânem înăuntru, făcu Corentin. Cel puțin, acolo este cald. Este telefon.

— Și... cuțite..., șopti Jenny.

— Și Loulou! gemu ea.

Ea se îndreptă prima spre casă.

Se mija de ziuă când Charlie Badolini în persoană, urmat de Rabert și Tardet, apoi de o lungă escortă de polițiști nervoși, pătrunseră în salon. Se opri, uimit.

În fața focului care pălpăia vioi în șemineul plin cu bușteni, trei forme alungite pe covor. Înfășurate în pături. Dintre care una feminină. Toți trei aveau picioarele goale iar sânul stâng al fetei era descoperit.

Dormeau.

La gâtul fetei era un ghem de blană gri. Loulou, canișul pitic.

— Domnule comisar, zise Tardet cu respect, cred că pâinea prăjită începe să se ardă.

Charlie Badolini se îndreptă spre „planul de lucru” din bucătărie.

— Ei bine, Tardet, ocupați-vă! Vă descurcați sau nu?

Tardet se precipită. Scoase feliile de pâine din prăjitor și începu să le ungă cu unt. Șeful Brigăzii Mondene întinse degetul:

— Dulceață de portocale, mai multă, pentru inspectorul Corentin, făcu el, știu că îi place.

Răsturnă apa caldă peste ceai. O aromă plăcută de ceai umplu bucătăria.

— Nu o duce rău, judecătorul, aprecie Charlie Badolini admirând bucătăria mare echipată cu toate dotările de ultimă oră.

Stinse țigara în chiuvetă.

— Tardet, făcu el, așezați bine tava și aduceți-o.

După un minut, o gloată de polițiști de toate rangurile și gradele, se deplasa spre salonul mare. În fruntea lor, Tardet cu o

tavă pe care ducea ceainicul, ceștile și pâinea prăjită. Apoi Rabert, cu borcanele de dulcețuri și unt și, în fine, Charlie Badolini, cu un bol mic cu lapte.

Boris Corentin se ridică în coate.

— Sefu'... făcu el, sincer mișcat. Nu trebuia...

Aime Brichot, Jenny și cu el contemplau această scenă uimitoare: un șef al Brigăzii Mondene aducând micul dejun celor doi inspectori, plus unei prostituate, în conacul abandonat de un judecător pentru copii obsedat...

— Îmi face plăcere, lăsați-mă, protestă Charlie Badolini, princiar.

Se aplecă spre Jenny:

— Mai mult lapte în ceai?

Ea roși.

— Da, mai mult, mărturisi ea, emoționată. Ciupindu-se pentru a se asigura dacă este real.

Aime Brichot își înfigea deja dinții în pâinea prăjită plină de unt topit:

— *Marvellous*, glumi el, s-ar fi crezut la Surrey.

Ridică ceașca, cu degetul mic îndoit delicat.

— Iar ceaiul este o adevărată minune.

— Gata, bombăni Badolini. Nu vă bateți prea mult joc de mine.

În spatele lui, mai erau totuși vreo douăzeci de perechi de ochi de polițiști francezi, care savurau spectacolul.

În liniștea care se lăsă canişul pitic începu să se agite.

— Dumnezeuule, zise Jenny, îi e foame.

Sânul stâng i se dezgoli în mișcare. Ea îl acoperi cu pătura.

— Tardet, ordonă Badolini, mergi să vezi ce este în frigider.

Tardet plecă.

Corentin lăsă jos ceașca de ceai.

— Sefu', zise el, trebuie emis un mandat de aducere pentru Bachelard, nu?

Badolini aruncă țigara în șemineu.

— Nu vă neliniștiți, este pe drum.

Oftă:

— Doar de formă... în fine, nu se știe niciodată.

Râse:

— Totuși, reluă el, îmi face plăcere să vă văd în viață. Chiar

dacă puțin cam palizi.

Corentin se înclină:

— Am făcut ce am putut, sefu'.

Charlie Badolini ridică din umeri.

— Ascultați, făcu el pe un ton ursuz, sunteți obosiți. Rămâneți aici. Sunt destule camere din câte am văzut, o să îi lăsăm pe Rabert și Tardet să vă păzească. Duceți-vă să dormiți, dar în pat.

Agită din degete:

— Ordon, făcu el cu o bonomie care îi trăda duritatea prefăcută a privirii.

Capitolul XIV

Duduche se scărpină pe nas, cu un aer răutăcios. Duduche era comerciantul de la Porte de Saint-Ouen cu nasul cel mai impecabil. Râgâi a bere, băutura lui favorită, ca și singura, din care consuma cinci litri în zilele cele mai cuminți. De aici burta enormă. Berea era vitală. De disperare, medicul nu îi mai spunea nimic. De altfel, pentru ce? Ficatul care filtra între cinci și opt litri de bere pe zi era tânăr ca un ficat de vițel. De ce să rupă toate tratatele de medicină de supărare?

— O Biblie? rânji el.

Arabul clipi.

— Da, o Biblie.

Duduche înlătură un fir de bumbac căzut pe un vas Galle. În fine, era ceea ce credeau clienții.

— Nu am Biblie, mormăi el.

Arabul inspiră adânc.

— Ascultați, făcu el, conduceți o firmă numită „SOS Debarras”?

— Da, făcu Duduche, cu o privire încețoșată. Dar nu văd legătura cu Biblia.

Arabul se scotoci și scoase o legătură groasă de bancnote. Toate de cinci sute de franci, remarcă imediat ochiul lui Duduche. Era un teanc gros.

— Of, făcu arabul băgând banii la loc. Mi-e teamă, sunt o mulțime de hoți pe aici.

— Înțeleg, murmură Duduche, care înțelesese foarte bine; voia

să-i îmbuneze.

Ridică din umeri.

— Spuneți-mi măcar ce fel de Biblie! Fiindcă nu veniți aici să cumpărați o Biblie de citit. Sunt librari pentru așa ceva la Saint-Sulpice.

Râse:

— Nu cumva vreți un Coran?

Arabul zâmbi:

— O Biblie, insistă el.

Duduche privi spre buzunarul unde erau banii.

— Cum arată?

Arabul ridică din umeri, trist.

— Nu știu, nu am văzut-o niciodată.

Duduche se așează. Era destul de obosit, având în vedere ora.

— Atunci, ce doriți? Făcu el, agasat.

Arabul se aplecă:

— Domnule, zise el foarte repede. Ieri, ați eliberat apartamentul unui ecleziast mort, monseniorul Loursais. Știu că avea o anumită Biblie.

Ezită:

— Cu adnotări în ea.

Gura lui Duduche se rotunji. Pentru a fluiera.

— Hei, făcu el, amuzat, ești bine informat! Da, este adevărat, era o biblie roșie. Cu mâzgălituri. Veche, de valoare.

Arabul își regăsi speranța.

— O cumpăr. La prețul care îl doriți.

Duduche își băgă degetul în nas.

— Din nefericire, domnule, zise el, am vândut-o deja.

Arabul păru distrus.

— Nu este posibil! Cum așa, din prima zi?

— Ei, da, în dimineața asta, unui englez, chiar. Un student la teologie anglicană, după cum mi-a spus el. Voia o Biblie în franceză ca amintire a sejurului său la Paris. Era un tip vorbăreț.

Râgâi din nou.

— Nu vorbea prea rău franceza. Cu un accent oarecare.

Se încruntă:

— Păcat că nu ați venit mai devreme, făcu el, sincer. La prețul la care i-am vândut-o...

Se uita la buzunarul cu bani. Zicând parcă „Pe tine, puiule, te-aș fi jecmănit”.

Arabul îl studie. Vizibil, celălalt spunea adevărul, având în vedere că văzuse banii.

— Și ziceați că a plecat în Anglia? insistă el.

— Da, la ora 15.

Dădu din mână.

— Acum, nu îi știu nici numele, nici adresa. Dacă vreți să-i faceți o ofertă.

Arabul scutură din cap.

— Nu, nu este vorba de asta, zâmbi, politicos.

— Bun, ei bine, mulțumesc.

— Regretul este reciproc, se înclină Duduche. Băgă mâna sub tejghea și scoase o sticlă. O desfăcu și bău o gură.

— La naiba, înjură el, o afacere pierdută. Regretă, fără să se întrebe de ce Biblia monseniorului Loursais era atât de importantă pentru arab. Nici cum ajunsese acesta la el.

Clienții aveau problemele lor...

*

* *

Arabul băgă o fisă în telefon și închise în urma lui ușa cabinei înainte de a forma numărul. În spate, în sală, era prea mult zgomot. Celălalt răspunse: „Alo?” Arabul introduse încă o fisă.

— Alo, sunt Aii, zise el, nu am Biblia. A dispărut, a fost vândută... Nu, nu țipați, nu este totuși o veste proastă: cumpărătorul este un student englez la teologie. Biblia a traversat deja Canalul. Nu este decât o șansă la o mie să aflăm vreodată de ea...

Capitolul XV

Boris Corentin devenea furios. De două zile deja cazul de la Bissy stagna. Nu înaintase nici un pas. Toată banda dispăruse. Fără îndoială, le văzuse fețele, toți erau necunoscuți pentru el și, bineînțeles, putea, din întâmplare, să dea peste vreunul. La vreun colț de stradă. Altfel spus, niciodată... Singura speranță: verificarea tuturor barurilor și localurilor de homosexuali. Dar nici

aici nu era vreo speranță.

Telefonul îl smulse din gânduri. Un bărbat cerea să vadă pe cineva. Un portar. Era ceva important, zicea el. În legătură cu moartea monseniorului Loursais. Îl interesa?

— Îl primesc imediat, făcu el cu o voce schimbată.

Corentin întinse un fotoliu omulețului cu ten galben.

— Vă ascult, zise el.

Celălalt începu să vorbească. Rapid. Primise o vizită ciudată. În plină noapte, un arab de vreo treizeci de ani, înalt, foarte elegant venise să-l trezească. Se dădea drept prieten cu defunctul și voia să cumpere tot mobilierul. Era ciudat, nu?

— Și? întrebă Corentin.

Portarul ridică din umeri.

— Și, i-am spus adevărul, că o companie de servicii luase deja totul.

Corentin se aplecă:

— Numele companiei?

— S.O.S. Debarras, în Saint-Ouen.

Corentin se ridică:

— Vă mulțumesc, sincer. Ceea ce mi-ați spus este foarte util. Ați făcut bine că ați venit.

Oftă.

— Exemplul dumneavoastră este prea rar urmat.

Portarul se ridică și plecă.

*

* *

Duduche râgâi.

— Oh, pardon, domnule inspector, făcu el. Berea este caldă.

Se așază.

— Da, l-am văzut pe acest arab ieri. Semnalmentele corespund. Părea interesat. Chiar a încercat să mă mituiască, arătându-mi un pachet de hârtii de cinci sute de franci atât de gros.

— Interesat de ce anume? murmură Corentin. Duduche își băgă degetul în nas.

— De Biblie. Corentin îl privi dur.

— Ce Biblie?

Foarte repede, memoria îi intra în funcțiune. Da, Biblia groasă răsoită la întâmplare în apartamentul mortului și adnotată ciudat.

Se înjură în gând. Clar, tot secretul era acolo. Avusese volumul în mâini și îl lăsase...

— L-ați vândut-o? întrebă el. Duduche desfăcu o cutie nouă de bere.

— Ah, mormăi el, asta este mai rece. Bun, ce? Ah, da, Biblia. Nu, domnule inspector, nu i-am vândut-o.

Corentin se umplu de speranță.

— Atunci, o aveți? făcu el nerăbdător. Anticarul puse jos cutia de bere și se șterse la gură cu dosul palmei.

— Dar ce are, Biblia aceasta, exclamă el, de vă interesează atât? Dacă aș fi știut, aș fi pus-o într-un seif.

— Arătați-mi-o, insistă Corentin care fierbea.

Duduche ridică brațele spre cer.

— Vândută, făcu el dând din cap.

— Cui? întrebă Corentin, agățându-se de o ultimă speranță.

Duduche îi explică și pe măsură ce vorbea lui Corentin îi dispărea orice curaj. Nici nu mai asculta când o frază îi atrase atenția mecanic.

— Repetați, zise el. Englezul a luat avionul ieri la ora 15? Ieri, nu alaltăieri?

Celălalt aprobă.

— Îmi amintesc bine.

Deja Corentin se ridicase.

— Mulțumesc și nu uitați: Sunați-mă dacă remarcați ceva. Dacă arabul revine, de exemplu, încercați să îl faceți să spună mai multe...

În metrou, se gândea la toate variantele. Listele de pasageri... Nu sunt mii de englezi de sex masculin, studenți la teologie, care iau avionul spre Londra în aceeași zi și aceeași oră. Trebuia cât mai repede să-i anunțe pe polițiștii de la Roissy.

*

* *

Jenny zâmbi deschizând ușa:

— Ah, dumneavoastră, domnule inspector, nu ați întârziat după ce ați dat telefon...

Corentin intră.

— Se pare că merge tot mai bine! exclamă el. Încă puțină paloare, dar cu privirea strălucind. Eu care mă nelinișteam văzând

că ieși așa de repede din spital. Chiar nici cel mai mic guturai.

Ea râse, la evocarea nudității lor comune, din noaptea trecută. Apoi se întoarse. I se părea ciudat să fie îmbrăcată în fața acestui inspector prea frumos și căruia îi cunoștea cele mai mici detalii anatomice. Dar el nu avea portrete afișate pe perete. Mai exact, înțelese și evită să privească pereții.

— Un whisky? zise ea.

El aprobă, admirând-o în timp ce se ducea spre bucătărie.

Ușa bucătăriei se deschise brusc, Jenny reapăru, palidă, de această dată.

— Domnule inspector, băigui ea, mi-au schimbat cuptorul.

El o privi, uimit, ridicându-se încet.

— Nu înțeleg...

Ea se duse din nou în bucătărie.

— Ba da, vă asigur, nu glumesc. Am venit adineauri, este prima dată când intru în bucătărie.

El o urmă:

În fața lui, curat, un cuptor clasic.

— Priviți, insistă ea, este un detaliu, mic, dar care mi-a sărit în ochi, nu știu de ce. Este exact același tip de cuptor ca al meu, dar este o mică diferență. Acolo, priviți marca. Prima literă este cu minusculă.

Ea scutură capul de sus în jos, făcând să-i danseze șuvițele blonde.

— Pe cuptorul meu, cel adevărat, prima literă este o majusculă, sunt sigură.

El zise:

— Vă cred, când ești femeie, remarci astfel de lucruri.

Trecu cu mâna peste cuptor.

— Asemănător, absolut?

— Da, doar că nu este același model.

El se sprijini de perete.

— Înainte de a fi răpită, cuptorul era cel bun?

Ea ridică din umeri.

— Ascultați, ultima dată când m-am folosit de el, a fost în acea seară... când a murit.

— Și nu ați remarcat nimic.

Ea se strâmbă.

— Nu... Dar, știți, nu verific atent cuptorul de fiecare dată când îl folosesc. Asta am remarcat din întâmplare.

Corentin întinse mâna și deschise ușa cuptorului.

— Uite, făcu el, nu sunt rezistențe. Un cuptor cu microunde.

Ca un celibatar perfect, se întoarse spre ea curios.

— Așa este.

Buzele roșii al lui Jenny se rotunjiră.

— Dar, bâigui ea, cuptorul meu este cu microunde, este adevărat, doar că nu este acesta.

Boris Corentin lăsă paharul de whisky.

— Jenny, făcu el surd, monseniorul Loursais nu a murit de o defecțiune întâmplătoare a stimulatorului cardiac. Cineva i-a provocat-o.

Își luă paharul:

— Monseniorul Loursais a fost asasinat. Aici, acasă la tine.

Jenny își cuprinse capul între mâini.

— Domnule inspector, am neapărată nevoie de explicații. Stimulatoarele cardiace nu au fost incluse în studiile de filosofie.

Corentin își aprinse o Gallia.

— În anumite restaurante, în Statele Unite, este un afiș pe ușă: „Atenție! Cuptor cu microunde. Accesul în bucătărie interzis purtătorilor de stimulatoare cardiace”. De ce? Fiindcă microundele de la cuptor, foarte apropiate de cele ale radarelor au un efect terifiant pentru un stimulator cardiac care se apropie prea mult când are o scăpare, un defect, în aparat. Și, sunt sigur, asta s-a și întâmplat. Mi-ați spus că v-au schimbat cuptorul. De ce? Pentru a-l înlocui pe cel care a fost pregătit să „scape” microunde.

Special. Efectul microundelor este de blocare a electrostimulatorului cardiac.

O privi pe tânără.

— Asta s-a întâmplat cu monseniorul Loursais, cineva a venit să schimbe cuptorul. Expres. Știind că venea să vă vadă. I

— Dar de unde știa? Strigă ea.

— Asta aș vrea să știu și eu, Jenny. Vorbeai despre episcop cu ceilalți?

Ea se concentrează.

— Vă jur că nu, și nici nu știam că va veni în acea seară. Venea pe neaunțate.

Ea se ridică brusc ca un arc.

— Da, reluă ea, surexcitată. Îmi amintesc, acum, m-am folosit de cuptor, da, după moartea lui. Chiar în aceeași zi în care am fost răpită. Aș fi remarcat, deschizând cuptorul.

El se uită fix în ochii ei:

— Și în seara morții, când ai folosit cuptorul, n-ai remarcat nimic?

Ea întoarse capul:

— Nu. Înțelegeți-mă, așteptam pe cineva „special”, mă gândeam la altceva.

El rămase tăcut.

— Jenny, reluă el, cu o voce diferită. Este timpul să fii sinceră. Ți-au schimbat cuptorul. Este sigur. Pentru a te omorî și pe tine.

Când ea termină, avea pomeții roșii. Îl privi lung.

— Boris, murmură ea, fă dragoste cu mine, simt nevoia.

Ea se aruncă peste el, căutându-i gura, cu limba fierbinte și nerăbdătoare.

Capitolul XVI

Charlie Badolini se întoarse ironic spre Boris Corentin.

— Luați tot porumbel cu ceapă? întrebă el. Prefăcut distrat.

Corentin se abținu să nu izbucnească în râs.

— Nu, sefu', de două ori într-o săptămână, este prea mult. Cred că o să iau un antricot *a la Nice*. Crăp de foame.

Șeful Brigăzii Mondene se arată neliniștit:

— Porumbelul nu a fost bun, data trecută?

— Ba da, excelent, dar inspectorul Brichot mi-a făcut poftă cu alegerea lui. Era cea mai bună.

Charlie Badolini îi invitasă din nou pe cei doi inspectori preferați, tot pe cheltuiala lui. Dar simțea că gestul era necesar pentru moral. Pentru a le reînnoi forțele.

— Și dumneavoastră? întrebă Charlie Badolini, ridicând nasul spre Aime Brichot.

— Tot antricot *a la Nice*, făcu acesta.

Șeful Brigăzii Mondene oftă.

— Ce ne mai rămâne de făcut? întrebă el pe șeful de sală.

Bărbatul ezită, jenat. Toți trei îl priveau cu un surâs în colțul buzelor. Așteptau.

*

* *

Când terminară din farfurii, Boris Corentin își aprinse o țigară.

— Sefu', ne-ați invitat să stăm de vorbă, presupun?

Aime Brichot își mușcă mustața. Și iată, începeau cu treaba. Recreațiile nu durează niciodată mult. Charlie Badolini îi privi, contrariat. Brichot zâmbi în sinea lui: șeful, și el, ar mai fi luat un supliment. Nu neapărat de antricot. De recreație.

— Este deci neapărat? făcu bătrânul polițist.

Corentin se arătă evaziv.

— Trebuie să discutăm la un moment dat. Aici, suntem liniștiți, departe de telefonul care ne întrerupe mereu.

Badolini termină ce mai avea în farfurie cu o poftă copilărească.

— Și despre ce așa de urgent vreți să vorbim? zise el.

Corentin îi servi vin. Ca și lui Brichot. Pentru a-i stimula.

— Despre moartea lui Jenny, zise el placid.

Ceilalți doi erau gata să se înece.

— A murit? gemu Brichot. Ah, nu, îmi plăcea de ea.

Corentin se aplecă:

— Nu a murit, o să moară curând... dacă nu facem nimic.

Opri cu un gest, lipsit de respect ierarhic, intervenția șefului său.

— Să facem ceva, ca să o salvăm. Și poate o să câștigăm dublu.

Charlie Badolini ceru șefului de sală să-i aducă

Meniul cu deserturi.

— Vă ascultăm, Sherlock Holmes, articulă el, cu o urmă de ironie în ochi.

Corentin șterse fața de masă, perfect călcată, cu dosul palmei.

— „Cineva” a înlocuit cuptorul cu microunde pregătit special acasă la Jenny.

Charlie Badolini se aplecă. În culmea enervării.

— Dacă ne explicați mai multe, am putea înțelege și noi?

Corentin binevoi:

— Nu am putut să vă spun ieri seară, ați servit masa în oraș, la fel și inspectorul Brichot.

— Mda, mormăi Brichot, te-am așteptat...

Corentin ridică din umeri.

— Am rămas la Jenny, scuză-mă, și iată de ce.

Povesti toată întâmplarea cu cuptorul, în detaliu.

— Un asasinat... și nu unul banal, dacă fata nu delirează.

— Nu delirează, dar acum vor să o elimine și pe ea. În același mod. Fără urme. Insuficiență cardiacă, lată de ce i-au repus cuptorul ucigaș la loc. Ușor de înțeles motivul. Bachelard și acoliții săi se tem că ea va spune ce știe, căci știe multe, Jenny. Și poate chiar mai mult decât credem noi... Dacă ar fi vorbit de mai demult, ne-ar fi scutit de necazuri. Ca și pe ea. Dar se temea...

Charlie Badolini îl opri cu mâna.

— Bun, aveți două lucruri să ne spuneți. Mai întâi, mărturiile lui Jenny. Apoi ar trebui să ne explicați cum o poate ucide un cuptor cu microunde, dacă ea nu are stimulator cardiac. Dacă doriți, să începem cu mărturisirile.

— O.K., sefu', este efectiv mai important pentru noi, chiar dacă nu este ușor să recunoaștem, lată, această Biblie a monseniorului Loursais, este ca dinamita. Pentru Bachelard și acoliții săi. De altfel, o bandă de proxeneți reconvertiți într-o societate imobiliară, cu administratori, oameni de paie și tot tacâmul, pentru a continua cu prostituția în hoteluri.

— Înțeleg, făcu Badolini, se poate dovedi, efectiv. Dar de ce Biblia?

— Fiindcă Loursais era un preot curios. Pusese la cale o rețea de ajutorare a artiștilor și prostituatelor. Pentru asta, avea nevoie de bani. Găsise calea. Le vizita pe fete. Le vorbea. Drăguț. Dar fără să ceară bani. Doar că, strecura mereu în discuții ideea cu rețeaua de ajutorare.

După aceea făcea figura cu cartea de rugăciuni, pe care o lua mereu cu el și o punea, ca din întâmplare, pe câte o mobilă, un fotoliu, o masă. Mișcate, fetele strecurau câte o bancnotă în carte. Și rareori una mică... lată de ce avea ațâți bani când a ajuns la Jenny. Și pe ea o vizita destul de des: una dintre cele care câștigau, Jenny.

Stinse țigara în scrumieră.

— Acum, de ce Biblia, ziceți dumneavoastră? Ajung acolo. Loursais, uimit de câte auzea în cursul nopților în lumea prostituției, nota. Dar codificat. Semne secrete, cuvinte subliniate

care, fără îndoială, recitindu-le atent, ofereau informații. Mai ales despre rețeaua Bachelard și compania. Acest nemernic de judecător pentru copii... Acum înțeleg cum și-a permis să cumpere o asemenea proprietate...

— Este clar, zise Brichot. Chiar și declarația dată de Jenny jurnalistului de la „France soir” care îl băga în noroi pe Loursais. Comandată de bandă?

Charlie Badolini se agită pe scaun.

— Bineînțeles, dar asta nu rezolvă problema: De ce l-au asasinat pe Loursais? De unde știau că el face cercetări? Căci asta făcea. Pentru a ne livra tot dosarul, odată completat...

Corentin aprobă de mai multe ori din cap:

— Era neliniștit. Se pare că într-o seară i-a mărturisit lui Jenny că mulți oameni se săturaseră văzându-l că le vizitează pe fete. Banda aflase de Biblie? Desigur. Altfel, nu ar fi căutat-o după moartea sa. O fată văzuse probabil semnele ciudate și a spus.

Brichot se scărpină în mustață.

— Jenny?

Corentin se strâmbă.

— Nu cred, am impresia că ea nu este genul.

Charlie Badolini își examinează unghiile.

— Bun, o să aflăm când o să punem mâna pe bandă. Dar o să fie greu. Bachelard este de negăsit. Percheziționarea casei lui de la țară și a apartamentului din Paris nu au scos nimic la iveală... Bun, acestea sunt problemele. Doi. Deci. După tine, vor să o omoare și pe Jenny, acum. Și tot cu cuptorul cu microunde.

Îl privi pe Corentin cu atenție mărită.

— Ea nu are stimulator cardiac, am zis noi, deci unde este șmecheria?

Corentin zâmbi:

— Tot acupunctura. Am cumpărat două sau trei cărți dimineată.

Zâmbi.

— De aceea am întârziat, mai devreme...

Charlie Badolini surâse fin.

— Este nebunesc, reluă Corentin, numărul de puncte de pe suprafața corpului uman care corespund influxurilor cardiace. Chinezoaica știe să provoace rău inimii... Ca și cum nu ar mai

avea stimulator...

Brichot se șterse la nas zgomotos.

— De ce să nu o omoare cu acele, mai direct?

Corentin ridică din umeri.

— Fără îndoială fiindcă nu este posibil.

Brichot dădu din mâini.

— Pe noi voia să ne omoare cu acul, noaptea aceea?

— Da, dar un ac adevărat. Ascuțit și gros, care face o urmă vizibilă. Nu, crede-mă, vor o crimă discretă! Înțelegi, ei nu știu că noi am descoperit, grație lui Jenny, faza cu cuptorul schimbat. Atunci, vor să provoace o moarte aparent naturală, care nu va face valuri.

Charlie Badolini își roti ochii.

— Dar fata este în pericol, de acum!

Corentin privi spre tavan.

— Mă credeți un începător, sefu'? Este la mine acasă, așteaptă instrucțiunile.

— Fiindcă i-ai spus? ...

— Obligatoriu, dar am ezitat. Și nu am făcut-o imediat.

Aime Brichot se arătă interesat:

— O să căutăm să o găsească pe Jenny iar când chinezoaica va apărea, o vom prinde.

— Nu, corectă Corentin, este prea riscant. Sunt șmecheri și vor remarca o eventuală urmărire. Și nici nu îi cunoaștem exact.

Făcu o pauză.

— Ce îmi sugerezi? Să mă ascund în garsonieră. Ai fost acolo, este minusculă, voi fi imediat reperat. Nu, trebuie să ne asumăm riscul. Să o lăsăm singură pe Jenny. Să pândim, da, dar dintr-un apartament vecin. De unde să avem o legătură radio cu cel în care se află Jenny. Jeannot știință o să ne improvizeze ceva. Un sistem la ușa de la intrare care să îi permită lui Jenny să ne alerteze imediat ce primește o vizită specială.

Încruntă din sprâncene.

— Ce ziceți, sefu'? Aveți o idee mai bună? Ar trebui să meargă. În trei minute, sunt acolo și neutralizez fata și însoțitorii ei, dacă are, dar nu cred. Oricum, o să fim mai mulți iar apartamentul de închiriat sau împrumutat, nu ar fi o problemă.

— Nu, făcu Badolini. În două ore, găsim ceva. Aveți dreptate,

merge.

Îl chemă pe șeful de sală cu nota.

— Haideți, mergem să punem totul la punct. O să încercăm în această seară, Jenny să vină la sediu să îi explicăm manevra.

Se bătu pe frunte:

— Dumnezeuule, dar dacă ei o urmăresc, așa cum ai spus, v-au văzut intrând ieri la ea și ieșind împreună de acolo!

Corentin se scărpină la ureche.

— Posibil, bănuiesc, bineînțeles, dar nu cred. Am ajuns târziu. Strada era pustie, m-am uitat. Apoi am plecat foarte târziu, la ora trei, cu un taxi. Atunci nu era nimeni...

— Sper, bombăni Charlie Badolini ridicându-se.

*

* *

Judecătorul Bachelard se înverzi. În ziarul „Liberation” un titlu cu litere mari: *Gontran a dispărut*, Gontran era prenumele lui, de care îi era rușine...

Oftă. Nimic teribil în fond. Ziarul se mulțumea să debiteze glumele obișnuite referitoare la un repaus care îl luase judecătorul, din motive de sănătate. Explicație difuzată fără îndoială de oficiali.

Bachelard se uită pe celelalte cotidiane.

Urmărea în special pagina de mică publicitate „homo”.

Doar „Matin de Paris” și „Figaro” mai vorbeau despre el. Simple inserări, seci, fără comentarii, identice.

Bachelard ridică nasul. În fața lui, Liyu fuma țigară după țigară.

— Tot nimic, nu-i așa? făcu el.

Liyu își aranjă șuvițele negre.

— L-aș prinde în ace imediat ce am putea ieși din această ascunzătoare împutită.

Nu mai putea să suporte casa gazdei lor. Un hotel particular din Neuilly, pe strada Ancelle. Unul dintre ultimele rămase printre macarale.

Indiferentă la gentilețea celui care îi găzduia, căci, în cele din urmă, își asuma niște riscuri. Dar era peste puterile ei, parfumul de tămâie de peste tot îi provoca oroare. Alergie. Strănuta tot timpul de când sosise aici.

Totuși, gazda lor, politicoasă, stinsese toate bețișoarele de tămâie. Doar că pereții erau tapisați cu draperii impregnate pe

viață cu mirosul de tămâie.

Telefonul sună brusc. Bachelard se precipită.

Când răspunse, zâmbea.

— Liyu, făcu el, imbecilul a apărut, fata s-a întors la ea acasă. Hai, trebuie să o lichidăm. Știe prea multe. Poate nu a spus încă totul...

Liyu se ridică dintr-un salt, lăsând să-i cadă batista.

— Mă duc singură, scrâșni ea. Nu vă fie teamă, sunt mai puternică decât ea și știu și judo.

Bachelard se scărpină pe chelie.

— Sună-mă când termini. Este cel mai prudent.

Ea se blocă:

— Pentru cine?

Ea râse dur, fără să mai aștepte.

— Ah, putem spune că încrederea domnește. Ieși și trânti ușa după ea. Era o stație de taxi, nu prea departe, pe strada General de Gaulle, lângă stația de metrou Sablons.

*

* *

Jenny scutură din cap, cu urechea la receptorul telefonului.

— Nu, Boris, nu te neliniști, repetă ea, îmi amintesc bine, butonul de apel radio este sub mochetă, la un metru de ușă, exact în colțul covorașului albastru.

Ea râse, strângând la piept canișul, care o devora din priviri, părând că presimte importanța momentului.

— Până la urmă, o să treacă poate destule ore de așteptare... Tu, cum ești în garsoniera ta? Ah... pustiu, este bine pentru tine.

Nu găsiseră decât asta mai apropiat. O garsonieră de închiriat care avea avantajul că era la trei pași în apropiere. Pentru restul, sistemul de alertă radio, se ocupase Jeannot Știință: totul fusese montat la ora optsprezece chiar de Jenny, urmând instrucțiunile detaliate scrise. Era mai prudent să o lase să intre singură la ea. „Paznicii” recunoșteau semnalmente vizitatorilor obișnuiți ai imobilului.

— Și Aime? Este bine? făcu ea, cu afecțiune. Ah, se scarpină la mustață! Nu mă miră. Spune-i că îl sărut pe frunte.

Ea sărută receptorul, ca și cum altcineva decât Corentin o putea asculta.

— Și pe tine, șmecher mare.

După ce închise, își puse un scotch. Trebuia absolut să lupte cu frica ce o cuprindea. Era sigură, avea să se întâmple curând. O intuiție.

Merse prin cameră, oprindu-se în fața unuia dintre portretele ei de prostituată. Păli.

„M-am săturat de toate astea, murmură ea, încetez... Până la urmă, am avut de-a face cu destui bărbați, îmi reiau studiile.”

Soneria cântătoare o făcu să tresară.

„Asta e...” își zise ea, cu inima sărindu-i din piept.

Înaintă, cu ochii spre colțul covorașului albastru, în fața ușii. Câinele era tot în brațele ei.

Puse piciorul stâng chiar lângă, apoi pipăi solul cu celălalt. Era anume în picioarele goale. Simți butonul. Ținu piciorul deasupra. Apoi întinse mâna și, inspirând adânc, deschise.

— Bună seara, zise Liyu, amabilă.

— Bună seara, se bălbăi Jenny, care se simțea gata să leșine.

Canişul începuse să mârâie.

Liyu înaintă.

— Am să îți cer un serviciu, pot să intru? ...

Jenny se lăsă pe piciorul drept, apăsând furioasă butonul.

— Bineînțeles, făcu ea, dar cu serviciul, mai vedem...

*

* *

Boris Corentin se aplecă, lipind urechea de ușa.

„Nu se aude nimic, șopti el, sunteți gata?”

Simți cum transpiră:

„Dumnezeule, murmură el. Să nu mă fi înșelat în deducțiile mele...”

În spatele lui, Brichot și Tardet, cu pistoalele în mâini.

Corentin scoase cheia de la ușa garsonierei și o introduse, ușor. Răsuci lent și, imediat ce clicul se produse, se împinse în interior, cu Brichot și

Tardet după el.

Se opri brusc.

— Nici o mișcare că vă omor, murmură el scoțând revolverul.

În fața lui, Jenny, legată pe patul ei, și deasupra ei, Liyu, cu un ac în mână. Jenny avea deja alte două ace înfipite în gât și la un

picior.

Liyu lăsă acul și se ridică încet, cu ochii spre Corentin. Brusc, închise pleoapele și strănută.

— Ah, nu, nu asta, din nou! urlă ea, tăvălindu-se pe jos, cuprinsă de o criză de furie nervoasă.

Corentin se aplecă și îi puse cătușele.

— Deci nu există nimic, în acupunctură, contra strănutului? făcu el.

Ea se întoarse fără să răspundă.

El o prinse în brațe pe Jenny, pe care Brichot o dezlegase și o scăpase de ace.

— Mulțumesc, murmură ea, nici măcar nu am avut timp să simt frica cu adevărat.

— Și Loulou? strigă ea. Ce face?

Un ghem de păr cenușiu ieși de după canapea.

Chinezoaica îl proiectase acolo cu un revers de pumn.

Jenny îl ridică cu amândouă mâinile.

— Spune-mi că nu ai nimic! gemu ea.

Loulou se lipi viguros de ea și o linse cu limba lui roz pe nas.

Puse piciorul stâng chiar lângă, apoi pipăi solul cu celălalt. Era anume în picioarele goale. Simți butonul. Ținu piciorul deasupra. Apoi întinse mâna și, inspirând adânc, deschise.

— Bună seara, zise Liyu, amabilă.

— Bună seara, se bălbăi Jenny, care se simțea gata să leșine.

Canișul începu să mârâie.

Liyu înaintă.

— Am să îți cer un serviciu, pot să intru? ...

Jenny se lăsă pe piciorul drept, apăsând furioasă butonul.

— Bineînțeles, făcu ea, dar cu serviciul, mai vedem...

*

* *

Boris Corentin se aplecă, lipind urechea de ușă.

„Nu se aude nimic, șopti el, sunteți gata?”

Simți cum transpiră:

„Dumnezeule, murmură el. Să nu mă fi înșelat în deducțiile mele...”

În spatele lui, Brichot și Tardet, cu pistoalele în mâini.

Corentin scoase cheia de la ușa garsonierei și o introduse, ușor.

Răsuci lent și, imediat ce clicul se produse, se împinse în interior, cu Brichot și

Tardet după el.

Se opri brusc.

— nici o mișcare că vă omor, murmură el scoțând revolverul.

În fața lui, Jenny, legată pe patul ei, și deasupra ei, Liyu, cu un ac în mână. Jenny avea deja alte două ace înfipite în gât și la un picior.

Liyu lăasă acul și se ridică încet, cu ochii spre Corentin. Brusc, închise pleoapele și strănută.

— Ah, nu, nu asta, din nou! urlă ea, tăvălindu-se pe jos, cuprinsă de o criză de furie nervoasă.

Corentin se aplecă și îi puse cătușele.

— Deci nu există nimic, în acupunctură, contra strănutului? Făcu el.

Ea se întoarse fără să răspundă.

El o prinse în brațe pe Jenny, pe care Brichot o dezlegase și o scăpase de ace.

— Mulțumesc, murmură ea, nici măcar nu am avut timp să simt frica cu adevărat.

— Și Loulou? strigă ea. Ce face?

Un ghem de păr cenușiu ieși de după canapea.

Chinezoaica îl proiectase acolo cu un revers de pumn.

Jenny îl ridică cu amândouă mâinile.

— Spune-mi că nu ai nimic! gemu ea.

Loulou se lipi viguros de ea și o linse cu limba lui roz pe nas.

Jenny se învârti cu el prin cameră. Pentru a se opri brusc.

— Așteaptă, cuptorul... zise ea.

Alergă până la bucătărie și răsuci un buton.

Zumzăitul cuptorului cu microunde se opri brusc.

Corentin o ridică pe Liyu.

— Iar acum, zise el, o să discutăm puțin. Dacă nu vreți să vă agravați cazul, aveți tot interesul să acceptați.

Capitolul XVII

Vocea surdă a lui Charlie Badolini făcu o pauză.

— Și îmi puteți spune, vă rog, reluă el cu o urmă de acreală, care este numele acestui tânăr?

Boris Corentin se înclină:

— James Stephens, sefu', articolă el amabil.

Șeful Brigăzii Mondene se lăsă în fotoliul său

Empire.

— Este bine așa, murmură el după o privire aruncată pe blocnotes.

În urmă cu câteva minute, Pascal Serafino, fost coleg de liceu cu el, corsican de origine ca și el, și care ajunsese tot în Poliție, îi telefonase de la Roissy unde lucra. Studentul englez la teologie care luase avionul pentru Londra în urmă cu patru zile la ora cincisprezece cu o Biblie cumpărată de la târgul din Saint-Ouen fusese „localizat” grație serviciilor de la „British Airways”. Apoi fusese simplu, sunând la Londra la operatorul de turism pentru a afla adresa. Cheman Road, nr. 3, Londra.

Imediat, Charlie Badolini îl convocase pe Boris Corentin. Foarte mândru că juca un rol eficace în acest caz încurcat. Corentin sosise, zâmbind calm. Și spusese numele studentului englez.

Tăindu-i surpriza pregătită de Charlie Badolini.

— Nu m-ați întrebat cum am. Aflat numele, sefu'? zâmbi el.

Charlie Badolini șifonă furios foaia din bloc notes și o aruncă la coș.

— Vă voi întreba mai degrabă de ce nu m-ați avertizat dinainte? șuieră el.

— Simplă coincidență, declară vesel Corentin.

— Coincidență? mormăi Badolini în culmea furiei.

Corentin se arătă mai milităros:

— Da, sefu', nu fiți supărat pe mine. Chiar când m-ați sunat, tocmai primeam vizita a două persoane, printre care englezul.

Charlie Badolini rotunji gura într-un oval perfect.

— A venit să vă caute? Cum așa? Ca în povești?

— Da, sefu', o să vă explic totul.

— Ar fi timpul, gemu Badolini.

În urmă cu un sfert de oră, anticarul Duduche se trezise cu un englez de douăzeci și cinci de ani, îmbrăcat cu un tweed verde de l-ar fi putut face gelos pe Aime Brichot.

— Și iată de ce, zise Corentin. James Stephens, abia ajuns

acasă, a fost intrigat de adnotările din Biblie. L-a măcinat atât de mult încât s-a decis să vină înapoi la anticar pentru a afla unde găsisese această ciudată Biblie, în spatele căreia bănuia că se ascunde un secret. Care? Nu știa. Dar singurul mod de a afla era să meargă pe filieră. Ori, acest James Stephens are posibilități. Este fiul unui comerciant bogat de vase de croazieră. A luat avionul și a venit la Duduche. Restul este ușor de ghicit. Duduche m-a sunat imediat.

Charlie Badolini scoase un fluierat de apreciere.

— Norocul este cu tine, Corentin, zise el, este semn bun.

Se mai liniști.

— Sunt tot acolo, bănuiesc?

— Bineînțeles, vreți să-i vedeți?

*

* *

James Stephens afișa dezamăgire. Puțina franceză pe care o știa îi fusese suficientă pentru a înțelege: ceea ce era notat codificat în Biblie nu era nimic religios. Nimic util pentru teza lui de doctorat pe care o pregătea, despre o anumită viziune asupra textelor sacre. Doar o afacere polițistă. Abominabilă și destul de *shocking* dacă înțelegea bine.

Își întinse bustul lung, făcând să atârne în aer cravata cu dungi negre.

— Permiteți-mi, făcu el punând accentul pe fiecare silabă, să vă ofer această Biblie.

Pronunța Biblie în engleză.

Badolini se încruntă o secundă.

— Domnul Stephens vrea să zică Biblie. Pronunță în engleză, se grăbi să explice Aime Brichot, smulgându-se din studierea vestimentației englezului.

— Mulțumesc, scrășni Charlie Badolini. Imaginați-vă că am înțeles și singur.

Se întoarse spre englez. Foarte cordial.

— Nu știu cum să vă mulțumesc, domnule, făcu el. Poliția franceză vă este recunoscătoare. Efectiv, această lucrare este capitală pentru noi.

Englezul se aplecă spre Brichot.

— Ce spune? întrebă el în engleză.

Aime Brichot traduse, cu un aer important, sub ochiul lui Charlie Badolini.

— Ooo! făcu englezul, directorul îmi dă Biblia înapoi? Și de ce? Corentin își mușcă buzele pentru a nu izbucni în râs.

— Cred că este o greșeală, domnule Stephens, începu el într-o engleză perfectă.

Colegul meu a făcut o mică greșeală de traducere. Păstrăm Biblia pe care ne-o oferiți atât de amabil și vă mulțumim călduros pentru gestul făcut.

Englezul dădu de mai multe ori din cap, foarte amuzat.

— Mulțumesc, făcu el.

Ridică mâinile.

— Și noroc.

Aime Brichot, deodată, se dezinteresă de ținuta lui. Un englez care nu îi înțelegea engleza lui nu putea fi decât un înfumurat.

*

* *

Charlie Badolini lăsă cele patru foi dactilografiate.

— Bravo, Corentin. Minunată treabă. Înțeleg că v-a luat șase ore decriptarea. Dar rezultatul merită efortul.

Între mâinile sale, dinamita, clasată, repertoriată, nume cu nume, adresă cu adresă, informație după informație. Episcopul Loursais realizase, acolo, chiar dacă moartea nu îi permisesese să termine, un model de lucru. Totul era acolo, adunat de-a lungul lunilor și notat cu grijă în Biblie în cuvinte reconstituite literă cu literă de-a lungul paginilor. Mai mult de douăzeci de persoane, plus adresele și numerele de telefon...

Șeful Brigăzii Mondene se întoarse spre Liyu. Chinezoaica, așezată între Corentin și Brichot, nu dăduse nici cel mai mic semn de uimire la prezentarea datelor descoperite de poliție. Mută.

— O să ne ajutați să câștigări timp, zise Badolini.

Zâmbi dur.

— Justiția va ține cont, adăugă el, aveți cuvântul meu.

Ea ridică spre el ochii migdalați.

— Reducerea pedepsei? făcu ea cu o voce neutră.

— Exact.

Păru să ezite:

— Nu înțeleg prea bine, reluă ea. Este suficient dacă arestați

toate aceste persoane...

Corentin se aplecă.

— Bineînțeles, dar este o operațiune dificilă de făcut. Riscăm să-i pierdem pe unii. Mulți vor reuși să se strecoare. Atunci, nu avem suficient timp.

Ea scutură din cap cu un surâs ușor răutăcios.

— Nu sunt nebuni, zise ea.

Corentin se ridică.

— Ascultați bine, aveți de câștigat dacă găsiți o cale. Gândiți-vă, ne revedem mâine dimineață.

Capitolul XVIII

Judecătorului Gontran Bachelard i se încețoșară privirile.

— Este rău, asta, zise el cu o voce lentă.

De o zi, își recăpătase speranța. Poliția nu reușise să pună mâna pe el. Destul de uimitor. Ceea ce dovedea că ascunzătoarea lui era bună. Deodată, își recăpătase încrederea în el. Singura lui problemă, acum: să reușească să fugă. Și iată ca primea o veste...

Agită scrisoarea pe care i-o dăduse Jean-Louis Capelou, om de afaceri imobiliare și contabil la sindicat.

Capelou ridică și mai mult din umerii lui înalți.

— Ce vreți să fac? zise Capelou, am primit asta dimineață.

Scrisoarea anunța că un controlor de la fisc avea să îi viziteze pentru a verifica registrele de plăți. Problema era că sindicatul era o firmă fantomă. Registrele nu existau.

Bachelard trase frenetic din Craven cu capăt auriu.

— Descurcați-vă, zise el sec. Eu nu mai sunt în afacere.

Capelou ridică din umeri.

— Hei, nu așa repede! Nu ați părăsit încă Parisul, din câte știu.

Celălalt se învălui într-un nor de fum.

— Pardon, sunt nervos acum. Trebuie să mă înțelegi.

— Și noi la fel, adică și noi ceilalți, asociații, șuieră Capelou. Suntem legați, nu uitați, prin acordul încheiat.

Râse:

— La bine și la rău, cum se spune. O adevărată căsătorie.

Visă o clipă. Totul se prăbușea. Fiscul debarca. Conturile nu

existau. Nici secretariat, nici cadre, nici bani. Doar prostituate, administratori și intrări de bani lichizi. Cecuri truate, cotizații aiurea, declarații de impozite inventate.

— Când vine, lepădătura? zise Bachelard.

Capelou își aranjă părul grizonat.

— Pe la opt, nu v-am spus? Nu știi niciodată exact, cu ei. În orice caz, va veni, la sediu...

Rânji.

— Sediu...

Propriul lui birou de afaceri, pe strada Viala, arondismul XV. Un apartament transformat, unde el se ocupa cu tot felul de activități.

Judecătorul își puse băutură.

— Trebuie să înceteze totul. Celălalt își permise să ofteze.

— Uitați, vă plătesc eu să îmi spuneți cum. Bachelard înghiți nervos după care tuși.

— Trebuie să ne reunim toți! răcni el. Și cât mai repede posibil. Vom reface contractele de lucru... Vom semna totul... Pentru a pune totul în ordine... Nu vor vedea nimic cei de la Fisc.

Capelou oftă din nou.

— Ușor de zis, sunt toți răspândiți... Nu, mai bine să încercăm să parăm lovitura amândoi.

Bachelard puse lent paharul pe măsută.

— Amândoi? Sunteți nebun! Nu avem cum. Celălalt zâmbi.

— Ascultați-mă bine, zise el încet. Judecătorul se concentrează. Capelou îi întinse paharul lui.

— Mulțumesc, făcu el, ducând paharul la gură. Bun, suntem de acord asupra unui punct; sindicatul este o societate al cărei scop oficial este gestionarea imobilelor. În această calitate este o societate imobiliară de gestiune prevăzută de lege.

— Bună memorie, aprecie Bachelard. Capelou gustă din alcool.

— Urmăriți-mă. A trebuit să ne constituim sub formă de S.R.L. ceea ce nu ne obligă să avem un ofițer de cont. Adevărat sau fals?!

— Adevărat, admise Bachelard.

— Foarte bine, reluă Capelou. Nu suntem obligați să fim înregistrați la Tribunalul de Comerț, fiindcă doar firmele S.A. fac asta. Cu alte cuvinte, avem tot timpul să facem lucrurile să treneze.

Craniul gol al lui Bachelard se încreți.

— Păcat, dar nu vă înțeleg.

Capelou îl privi cu înțelegere.

— Gândiți-vă, de la constituirea noastră, a trebuit să ne declarăm statutul la Monitorul Oficial.

— Și? insistă Bachelard, tot mai încruntat.

— Și, Dumnezeuule! exclamă Capelou. Nu vedeți că totul este alambicat? Poate să vină controlorul de la Fisc, o să îl trimit de colo dincolo. Bachelard întinse mâna spre sticla neagră.

— OK, m-am prins, zăpăceală administrativă.

Capelou se ridică, mergând prin salonul parfumat cu tămâie.

— Scuzați-mă, domnule judecător, făcu el așezându-se, dar nu sunteți operativ. O să îi scriem acestui tip că ne face plăcere să îl primim, dar că, din nefericire, va trebui să se prezinte la o altă adresă, deoarece am schimbat sediul.

Râse zgomotos.

— Ce adresă? zise Bachelard.

Capelou își examinează unghiile.

— Monaco, făcu el. Sunt localnici pe care îi putem plăti pentru asta, acolo... De acord, or să afle. Dar le va lua timp pentru a descoperi manevra ilegală. Când vor ajunge acolo, surpriză: sindicatul va fi dizolvat ca firmă.

Își goli paharul.

— Ole! făcu el cu veselie. Nu vom avea decât să o luăm de la capăt.

Gontran Bachelard se duse la fereastră.

— Totuși, zise el, trebuie discutat și cu ceilalți.

Capelou își așeză picioarele unul peste altul.

— Dacă vreți, nu văd nici un inconvenient.

Bachelard își strânse pleoapele.

— Și apoi, zise el, o mică sărbătoare pentru îngroparea sindicatului, sunteți împotriva? Fără a mai pune la socoteală că este normal să îi anunțăm. Pentru orice eventualitate.

Celălalt își mișcă obraji.

— Nu am fost niciodată împotriva unei petreceri și în fond aveți dreptate.

Se răsuci. Poarta de la intrare tocmai se închidea.

— Uite, Liyu, făcu el. O să ne organizați ceva reușit.

Chinezoaica înaintă.

— Despre ce este vorba? făcu ea, indiferentă.

Capelou îi explică râzând.

— Calmează-te, nu este o crimă. Este o petrecere.

În acea dimineață, Liyu reapăruse. Cu „vești bune”: Jenny era moartă, asigura ea. Iar absența ei, timp de patruzeci și opt de ore, nu fusese decât nevoia de a „sărbători”. Avea secretele ei, nu? Liyu își juca rolul, așa cum se înțelesese cu polițiștii. Așteptând să afle dacă vântul se va schimba...

Abia se duse Capelou că Bachelard îi făcu semn lui Liyu să se așeze lângă el. Ea se supuse. Era îndrăgostită de judecător. Genul de iubire care nu se abține.

— Gontran, murmură ea, totul este terminat.

El se blocă, mai galben ca niciodată.

— Explică-mi, te rog.

Ea se lipi de genunchii lui, pe care începu să îi mângâie cu unghiile extrem de lungi.

— Trebuie să vă spun, începu ea abținându-și un strănut, nu a mers bine cu Jenny...

El o lăsă să vorbească fără să o întrerupă. Dar umerii lui se lăsau din ce în ce mai mult. Își trecu delicat degetele prin părul chinezoaicei.

— Liyu, murmură el, am ratat afacerea noastră.

Ea se cabră.

— Ba nu! Nu trebuie să renunțăm. Doar un moment de depresie.

El surâse slab.

— Poate nu sunt împotriva unei ultime tentative. Ascultă, menținem ideea cu petrecerea și o să vezi pentru ce...

Ea îl ascultă la rândul ei. La final întinse buzele spre el.

— Dublu sau nimic, nu-i așa? făcu ea cu o voce încordată. Dacă ratăm... suntem de acord? ...

El îi luă fața în mâini.

— Dar bineînțeles, făcu el.

Se ridică:

— Nu o să ratăm, făcu el cu o veselie sumbră.

Ea fremătă.

— Nu voi pleca singură, reluă ea. Am văzut destule. China,

exodul, sărăcia... Adio, șansă, dacă o scăpăm...

Luă paharul cu alcool și îl goli dintr-o înghițitură.

— Face bine la moral, gâfâi ea, cu gâtul înfierbântat.

El îi luă mâinile:

— Ei știu totul, nu-i așa, poliția? Recunoaște...

Ea coborî privirea. El plecă cu un răs nervos.

— Atunci să petrecem! Aici. Amicul nostru ne datorează această ultimă dorință, urlă el.

Se dădu înapoi:

— Oricum, seiful, de la mine de acasă... polițaii îl vor deschide până la urmă. Atunci, pariul nostru se duce.

Rânji:

— Mențin încă ideea cu petrecerea...

*

* *

Generalul de Castine își frecă mâinile de satisfacție. Seara se anunța ca perfectă. Locul, mai întâi, îi plăcea. Hotel particular somptuos, parfumat cu prea multă tămâie totuși, dar decorat minunat.

Generalul se întoarse spre Bachelard.

— Se anunță bine! Chicoti el masacrând țigara între degete.

Bachelard se înclină:

— Și încă nu ați văzut totul, generale. Dar urmați-mă.

Nicio fată în ținută obraznică. Doar că sub rochiile cumiți sau taioarele convenabile, „meseria” se vedea.

— La pielea goală pe dedesubt, murmură judecătorul la urechea generalului. Așa cum vă place, nu?

Castine fremătă.

— Și „donatorii”? întrebă el cu antren.

Bachelard îi arătă salonul.

— Aleși pe sprânceană. Priviți.

Castine privi la dansatorii care antrenau doamnele pe muzica disco. Erau toți în costume gri sau albastre, cravate foarte elegante, atleți cu umeri plini de mușchi. Și cu pantalonii umflați acolo unde trebuia.

— Urmați-mă, insistă Bachelard trăgându-l pe Castine de mânecă. Mai aveți de văzut.

În fața lui, un spectacol pe care nu îl mai văzuse vreodată și

care era materializarea subită, reală, aiuritoare, a visurilor sale cele mai secrete.

Șiruri de tuburi și eprubete medicale. Cu tot necesarul, prosoape, flacoane, fese.

— Dumnezeuule, gemu generalul, sunteți prea drăguț.

— Ba nu, făcu Bachelard, președintele nostru merită totul.

Se întoarse.

— Priviți, făcu el.

Castine privi. În mijlocul încăperii o masă medicală cromată, pe roțile, acoperită cu un cearșaf alb.

Bachelard întinse mâna spre un colț al camerei.

— Fotoliul dumneavoastră, zise el.

Castine contemplă locul, care oferea un unghi de vedere formidabil spre masa medicală.

— Sunteți prea bun, gemu el sincer.

— Nimic nu este prea bun pentru președintele nostru, reluă Bachelard, pierdut în exagerarea ironică a tonului.

Castine era beat. Se șterse pe frunte cu batista.

— Să trecem la lucruri serioase, murmură el.

Bachelard încruntă din sprâncene.

— Ah, nu, ne distrăm puțin înaintea protestă el.

Generalul izbucni în râs:

— Ce prost sunteți, voiam să spun de toate astea, protestă el cu un gest larg.

Bachelard își încreți ușor fruntea.

— Am înțeles, reluă el. Dar așteptați puțin. O să înțelegeți și dumneavoastră.

Bătu din mâini înspre salon.

— Domnilor, strigă el, a sosit momentul împărțelii.

Se întoarse spre Capelou.

— Expuneți conturile, făcu el princiar.

Asistența încremeni. Problemele banilor trec mereu în față. Chiar și înaintea plăcerii..

Gontran Bachelard își reglă vocea.

— Am să vă anunț o veste bună, începu el. Care este și adevăratul scop al acestei mici petreceri.

Se încruntă.

— Când zic: veste bună, să ne înțelegem. O știți, este o situație

de urgență. Suntem în ajunul zilei „Z”. Trebuie să dizolvăm firma. Dar, liniștiți-vă, nu am făcut-o degeaba.

Se întoarse spre Capelou.

— Care sunt beneficiile, exact?

Capelou își încruntă sprâncenele plin de importanță.

— Exercițiul anual, făcu el încet, se ridică exact la două sute cincizeci și trei de milioane și patru sute treisprezece centime sau franci vechi, dacă preferați.

Liniște – foarte consistentă.

Bachelard își bombă pieptul.

— Domnul Capelou, zise el, vă va remite fiecăruia câte un cec corespunzător procentului de acțiuni.

Bătu din palme:

— Atenție, în ordine alfabetică.

Își reprimă un zâmbet crud:

— Imbecilii, scrâșni el încet. Nu își dau seama de nimic.

*

* *

Jean Beauvoir, zis Jeannot Știință, se ridică teribil de încordat. Era greu să stea aplecat în fața unui seif, mai ales de aproape douăzeci de minute.

— Cred că o să îl rezolv, zise el.

Se corectă:

— Dă-mi totuși patruzeci și opt de ore. Este un Fichet Bauche. Un 305, Boris Corentin. Lucru serios. Trei sute patru litri volum interior. O mie o sută optzeci de kilograme. Extrem de puternic. Trebuie să găsesc un specialist anume pentru a găsi o soluție la combinație.

Corentin se lăsă pe un fotoliu din salonul apartamentului personal al judecătorului Bachelard, abandonat de proprietar.

— Cunoști vreunul, specialist? făcu el, neliniștit.

Jeannot Știință zâmbi.

— Nu te neliniști. Am ratat eu vreodată?

— Nu, recunosc Corentin. Dar, scuze, timpul mă presează, știu că acolo este ceva cu care să îl prind pe Bachelard...

Își lăsă privirea să cutreiere prin salonul luxos și pustiu.

— Evident, murmură el, nu cu un salariu de judecător se plătesc toate astea...

Joachim, șaptesprezece ani și dansator clasic, aruncă cu un gest nervos pantalonul spre scaunul unde erau deja haina, cămașa și cravata. Păr negru tuns scurt, obraji cu gropițe, pleoape ușor făcute cu rimei, avea o alură splendidă – de faun musculos care se simțea bine în salonul său parizian.

Încadrată de Capelou și Bachelard, complet dezbrăcată, doar cu pantofi negri în picioare, o fată stătea pe masa medicală, pe burtă, sprijinită în coate, etalându-și sânii cu sfârcuri machiate cu un roșu închis.

— Hai, Joachim, ordonă Bachelard.

Dansatorul înaintă spre marginea banchetei.

Se cambră și, cu o mișcare puternică, își puse membrul pe bancheta medicală.

La zece centimetri, fața fetei. Una dintre cele mai tinere din „rețea”. Liliane, șaptesprezece ani, ca și dansatorul, blondă, cu ochi blânzi și o gură roz cu dinți ca de porțelan.

Lumina unui blitz apăru în spatele lui Castine.

— Ah, da, făcu el, merită o fotografie!

În fața lor, o minune. Două coapse de dansator, musculoase, noduroase, din care pornea un sex deja întărit, așezat pe bancheta medicală.

— Liliane, făcu Bachelard, o să te apropii lent, foarte lent.

Gura ei înainta, centimetru cu centimetru. Cu cât avansa, cu atât membrul se întindea mai mult.

— Mai cambrată! mormăi Capelou.

Fata se supuse. Din nou, blitzul lumină sala.

Acum, gura ajunsese în contact cu sexul. Liliane întinse limba spre sexul lui Joachim. Îl înghiți pe jumătate.

— Ușor, repetă Bachelard.

Joachim și Liliane se opriră. Apoi gura își reluă înaintarea. Joachim țipă foarte repede, încordat, zguduit de spasme violente care îl făceau să danseze ca un pitic.

— Eprubeta, repede! urlă Castine ridicându-se.

Liyu zâmbi, deja cu tubul de sticlă la gura Liliane. Joachim, se prăbușise, gâfâind, în brațele unuia dintre asociați.

*
* *

Judecătorul Bachelard înaintă spre Joachim și Liliane, cu eprubeta ținând-o în mâini atent.

— Ce este asta? mormăi generalul Castine. Încă o dată? ...

Puse eprubeta în spatele capului lui Liliane care își trăgea sufletul, cu ochii pe jumătate închiși.

— Joachim, zise el, te simți gata să reîncepi?

Tânărul se cambră.

— Mereu, domnule, zise el mândru.

— Imediat, murmură Bachelard. Dar de această dată veți încerca să nu dărmăți suportul de eprubete, ca să vedem cum vă controlați. Un fel de probă.

Joachim îndrăzni să râdă.

— Putem face altfel, zise el. Liliane...

Fata îi zâmbi:

— Pune suportul de eprubete pe sâni.

Fata se execută. Bachelard o privea uimit... Lângă el, Liyu îi strânse mâna.

Joachim se mișca ușor. Liliane, cu ochii închiși, brațele la spate, respira controlat. Pe sâni, suportul de eprubete se balansa imperceptibil.

— Ho, ho, făcu ea imediat.

Ea se cambră puțin. Eprubeta se clătină. Lichidul ezită. Uleios, greu. Bachelard și Liyu priveau la eprubetă fascinați.

Brusc, Joachim avu o contracție incontrollabilă.

Liliane țipă în același timp cu el. Suportul se clătină.

— Pierdut! urlă Bachelard apucându-se cu amândouă mâinile de cap. Liyu începu să râdă ca o dementă de la azil.

Restul nu fu decât un fulger de lumină orbitoare, într-un tunet de explozie care îi amestecă pe toți, sfâșiați, cu mobila distrusă, geamuri sparte.

*
* *

Boris Corentin se întoarce spre Aime Brichot.

— Niciodată nu am văzut așa ceva, zise el. Hiroshima...

La sosirea lor, nu mai găsiseră din hotelul particular decât o carcasă de pietre de mărimi diverse. Ferestrele zburaseră până la

cincizeci de metri. Prin miracol, nici o vitrină din exterior, nici din imobilele vecine nu fusese distrusă. Dar în hotel, nici un supraviețuitor.

Charlie Badolini aprinse nervos o Celtique întorcându-se spre Jeannot Știință.

— Nitroglicerină, nu-i așa? făcu el.

Jeannot Știință încuviință, luptând să nu vomite în fața spectacolului de trupuri masacrate de deflagrație.

— Nu poate fi decât asta, făcu el.

Corentin se șterse pe frunte:

— Înțeleg totul, zise el. Bachelard a realizat că o să îi deschidem până la urmă seiful și o să descoperim dublura registrelor, adevărul acela pe care l-a relevat și Biblia lui Loursais.

„Atunci, a organizat un suicid colectiv... Cum, în detaliu? Nu o să aflăm niciodată, nu sunt supraviețuitori. În orice caz, devenise nebun. Complet”.

În jurul lor, cioburi de sticlă de la eprubete erau înfipite adânc în pereți.

Odată împărțite dividendele, judecătorul Bachelard s-a sinucis. Înnebunit de furia că pierduse, așa cum bănuise Corentin. Și trăgând după el pe toți complicii săi. Liyu, în primul rând, nebună și ea, și singura care știa, cu el, că eprubeta era plină cu ceva special. Nitroglicerină, care explodează la cea mai mică mișcare.

De exemplu cea a unui spasm sexual...

Capitolul XIX

Comisarul divizionar Charlie Badolini, șeful Brigăzii Mondene, oficial numită Brigada de Stupefiant și Proxenetism, alerga pe culoarele de la etajul al doilea al sediului din Quai des Orfèvres, nr. 36, în spatele unui atlet brunet de un metru optzeci.

— Corentin! urla el. Nu am terminat cu întrebările!

Uimiți, gardienii care făceau de planton admirau spectacolul inimaginabil: șeful alergând după unul din inspectori înainte ca acesta să coboare scările.

Charlie Badolini îl ajunsese din urmă pe atletul care se oprise la marginea scărilor și îl aștepta, cu mâna pe balustradă, zâmbind.

— Îmi datorați încă o explicație înainte de a sărbători! strigă Badolini.

— Sărbătoare? Ce sărbătoare? făcu Corentin.

Șeful lui se strâmbă gelos.

— Știu despre ce vorbesc. Așa faceți mereu când reușiți o anchetă. O fată...

Corentin ridică din umeri.

— Sefu', făcu el, cu o privire prefăcută, nu vă legați de viața mea privată.

Charlie Badolini dădu din mână:

— O.K. Dar spune-mi încă ceva. Bun, această chinezoaică, ați trimis-o la asociații ei de la sindicat contra unei promisiuni de indulgență. Atunci întrebarea: de ce? Fiindcă oricum, așa-zisul control de la Fisc avea să provoace reunirea asociațiilor? Și că descoperisem adresa?

Boris Corentin își aprinse calm o țigară.

— Scuzați-mă, sefu', dar ați auzit vorbindu-se de pocher?

Charlie Badolini se înverzi.

— Vă bateți joc de mine?

— Ba nu, sefu', simplu, am vrut să îi dau o șansă chinezoaicei.

Șeful Brigăzii Mondene se agăță de balustradă.

— Nu m-am prins, recunosc el.

Corentin îi întinse pachetul lui de țigări.

— Ba da, sefu', a vrut să mă omoare, ca și pe Brichot și pe Jenny. Bun, am arestat-o. A fost prinsă. Prea ușor. Am vrut să îi ofer o șansă.

Râse.

— Din plăcere. Înțelegeți? Ea ar fi putut fugi, fără să riște nimic. Știam totul, locul, ziua și ora micii petreceri.

Încruntă din sprâncene, serios.

— Ea nu a fugit. S-a dus acolo. Știa. Nu m-a trădat. Și s-a omorât singură. Nebună, ca judecătorul...

Privi la fumul țigării.

— Ciudat personaj, nu?

Se ridică:

— Sefu', făcu el, permiteți-mi să mă scuz, am o întâlnire urgentă.

Charlie Badolini îl privi. Cu un fel de tandrețe.

— Hai, Boris, făcu el. O meritați oricum.

*

* *

Yannick oftă:

— Ajută-mă, valiza ta este prea plină, nu reușesc să o închid singură.

În aceeași dimineață, ea venise. Furioasă. Boris îi spusese, plecând din Audierne: „Nu am mai mult de opt ore”.

După zece, ea se săturase să aștepte și luase trenul.

El o ajută, lipindu-se expres de fundul ei.

Tocmai se pregăteau când o formă feminină apăru în cadrul ușii garsonierei din strada Turbigo.

Jenny, îmbrăcată cu un impecabil pantalon de vinii impermeabil, tricou imaculat sub vizonul bej deschis. Cu o șuviță pe frunte, buzele rujate cu un roșu aprins.

— Oh, scuze, Boris, murmură ea privind la Yannick de sus în jos.

Ea se dădu mai în spate:

— Voiam să îți spun ceva, reluă ea cu o voce stăpânită, m-am reînscris la facultate.

El ezită:

— Ei bine... spuse el sincer, bravo.

Ea zâmbi cu dificultate.

— Mulțumesc, zise ea.

Se dădu în spate și coborî scările.

— Ce era asta? se răsti Yannick lipindu-se de el.

El strânse valiza.

— Nu era nimic, zise el cu o voce surdă, doar o fată. O să îți povestesc.

Porni spre ușă.

— Hai, vino, spuse el cu o voce falsă, o să întârziem. Trenul nu așteaptă.

Pe scări, ea se atinse special de coapsa lui.

— Cum de nu mă pot abține să pun întrebări idioate! murmură ea.

*

* *

Yannick puse ziarul lângă ceașca de cafea.

— Incredibil, făcu ea, citind articolul. Explicația: scăpări de gaze. Și elogiarea judecătorului...

El râse:

— Sunt vești pe care ziarele le minimalizează, zise el, altfel, ar putea da idei miilor de nebuni, și nebune, care sunt peste tot prin Franța.

Ea bătu cu degetul în ziar.

— Totuși, nu este banal. Un hotel particular care explodează la Neuilly. Nitroglicerină. Și trece neobservat, sau aproape.

Boris Corentin gustă din înghețata cu vanilie.

— Nu mă face să repet, ți-am spus: ziarele sunt de acord cu poliția să acopere anumite informații nepotrivite pentru moralul public.

Ea se agită pe scaun.

— Bun, oftă ea, tot ceea ce știu clar este că am ratat trenul spre Bretagne.

El întinse piciorul pe sub masă.

— Yannick, făcu el cu o voce schimbată, are vreo importanță? Sunt hoteluri excelente în apropierea gărilor.

Ea îi întinse buzele pe deasupra mesei.

— Dacă spui tu, făcu ea cu o voce răgușită, așa este.

Sfârșit

Redactor: Maria Carp

Tehnoredactare computerizată: Mariana Radu